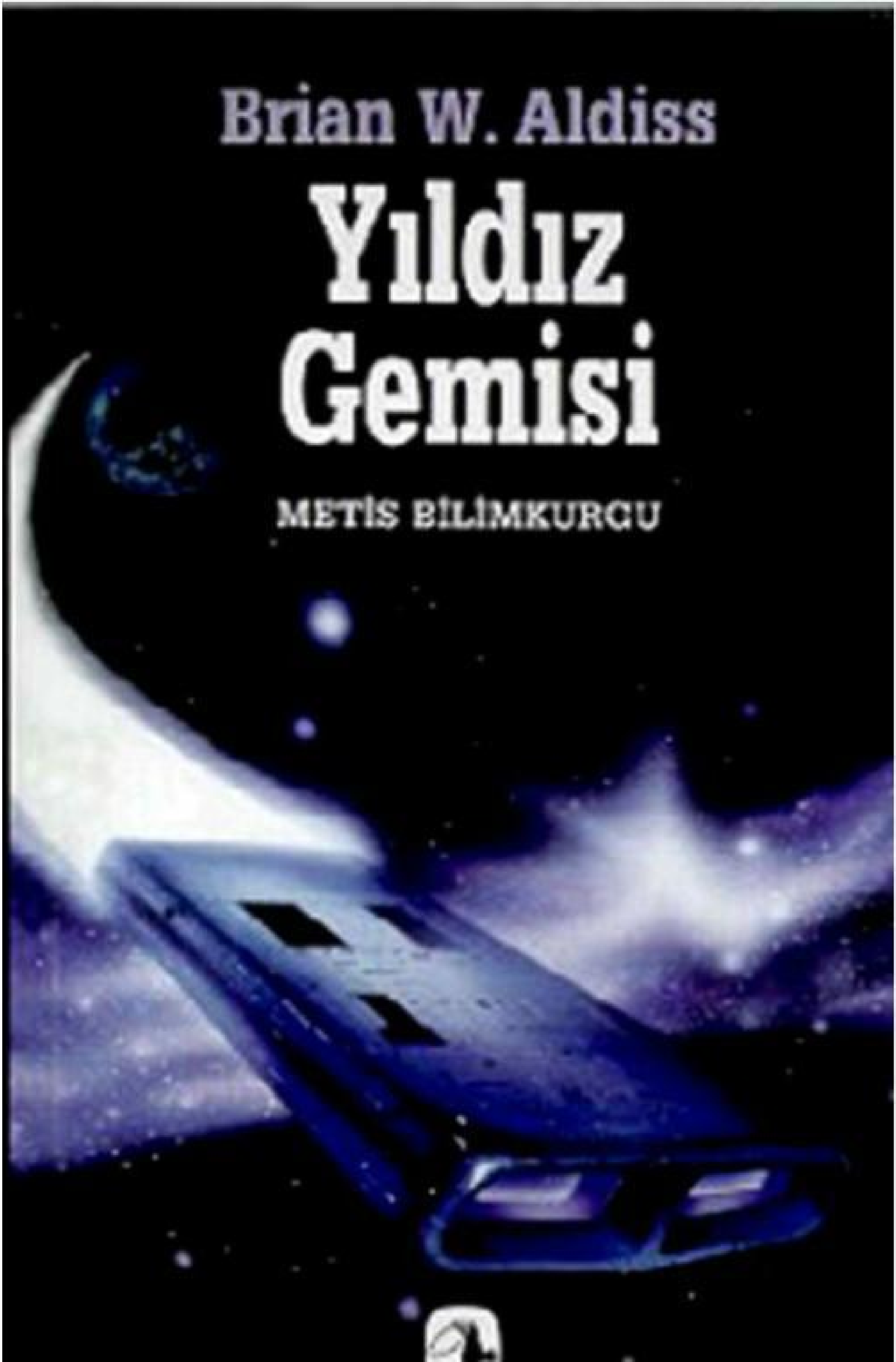
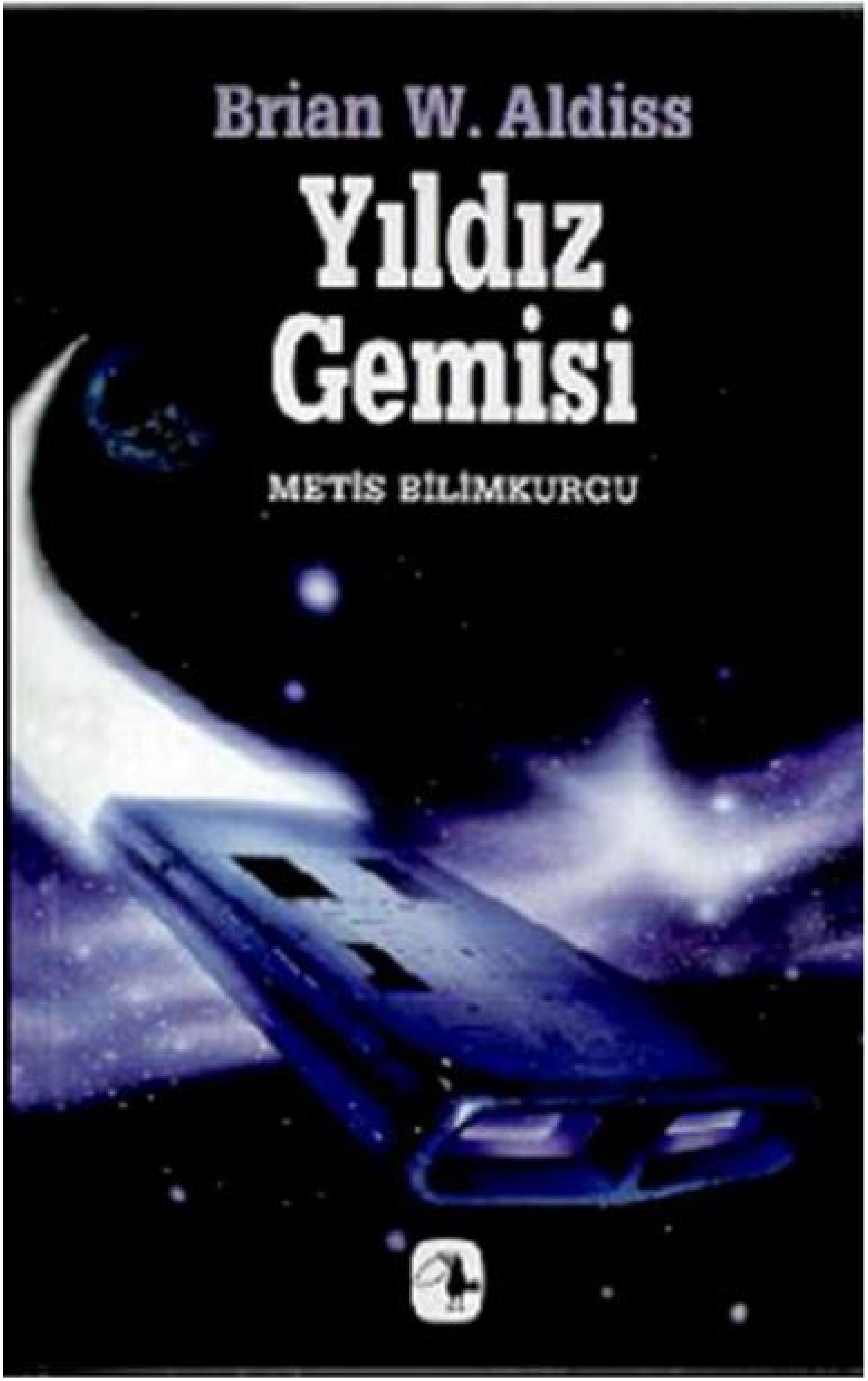

Brian W. Aldiss
Yıldız
Gemisi
METİS BİLİMKURGU

Brian W. Aldiss _ Yıldız Gemisi

Metis Bilimkurgu

Eric Frank Russell /...Ve Sonra Hiç Kalmadı

Ursula K. LeGuin / Balıkçıl Gözü

Robert Sheckley / Mevki Uygarlığı

Robert A. Heinlein / İkiz Yıldız

Harry Harrison / Paslanmaz Çelik Sıçan

Ursula K. LeGuin / Rocannon'un Dünyası

Robert A. Heinlein / Kaybolan Miras

Poul Anderson / İki Dünya Savaşıyor

Pohl & CM. Kornbluth / Uzay Tacirleri

Müfit Özdeş / Son Tiryaki

Robert A. Heinlein / Kızıl Gezegen

Harry Harrison / Yer Açın! Yer Açın!

Ursula K. LeGuin / Dünyaya Orman Denir

Alexei Panshin / Ergenlik Ayini

Harry Harrison / Paslanmaz Çelik Sıçanın İntikamı

Kurt Vonnegut Jr. / Otomatik Piyano

Philip K. Dick / Gökteki Göz

Jack Vance / En Son Kale

Ursula K. LeGuin / Mülksüzler

F. Pohl & CM. Kornbluth / Hukuk Gladyatörü

Robert A. Heinlein / Uzay Elbisemle Yolculuğa Hazırım

Philip K. Dick / Vulcan'ın Çekici

David Brin / Postacı

CM. Kornbluth / Teşkilat

Frederik Pohl / Pısırıklar Çağı

Thomas M. Disch / Kobaylar Kampı

John Brunner / Şok Dalgası Süvarisi

Brian Aldiss / Yıldız Gemisi

Philip K. Dick / Yüksek Şatodaki Adam

Roger Zelazny / Bu Ölümsüz

" İyi Bilimkurgu

İyi Edebiyattır"

Metis Yayınları

İpek Sokak No. 9, 80060 Beyoğlu, İstanbul

Bilimkurgu: 28

Metis Edebiyat Dizisi

Yıldız Gemisi

Brian W. Aldiss

Özgün adı: Starship, 1958

Birinci Basım: Mart 1999

Yayın Yönetmeni: Bülent Somay

Kapak Tasarımı: Semih Sökmen

Kapak Resmi: Tim White, Ship, 1973

(detay ve kolaj)

Dizgi: Metis Yayıncılık Ltd.

Kapak ve İç Baskı: Yaylacık Matbaası

Cilt: Sistem Mücellithanesi

ISBN 975-342-241-5

Brian W. Aldiss

Yıldız Gemisi

Çeviren: Sönmez Güven

METİS YAYINLARI

BRIAN W. ALDISS

1925'te İngiltere'de doğdu. İlk romanı Yıldız Gemisi'ni (Starship, ya da ilk adıyla Non-Stop) 1958'de yazdı. Çağdaşı ve yakın dostu J. G. Ballard ile birlikte, Amerikan bilimkurgu tarihindeki "yeni kuşak" hareketine İngiltere'den katılmış ve bu akıma damgasını vuran isimlerden biri olmuştur. The Dark Light Years (1964; Karanlık Işık Yılları), Greybeard (Kırsakal; 1964), Barefoot in the Head (1969; Kafaüstü Yalınayak) ve Frankenstein Unbound (1973; Zincirleri Çözülmüş Frankenstein) bu dönemdeki önemli yapıtları arasındadır. The Malada Tapestry ile sürrealist fantazi alanında da ürün veren Aldiss, 1980'lerde yazdığı Helliconia üçlemesiyle bilimkurgunun "klasik" yazarları arasına katıldı.

Bildiklerini değil, hissettiklerini konu olarak seçmek, bir romancı için en güvenli yoldur.

-L. P. HARTLEY

Umutla yolculuk ediyor olmak, menzile ulaşmaktan iyidir...

-R. L. STEVENSON

EVRENİN ne denli önemsiz bir zerresini işgal etmekte olduğunu idrak edemeyen ya da etmek istemeyen bir toplum gerçekten uygarlaşmış sayılmaz. Yani, bünyesinde, onu Anlatılan, böyle bir toplumun öyküsüdür. dengesinden bir ölçüde saptıran ölümcül bir bileşeni de içermektedir. İnsanoğlunun ürettiği fikirler, evrenimizi oluşturan çok çeşidi etkenlerin aksine, her zaman mükemmel bir dengeye sahip olmazlar. Kaçınılmaz olarak, insan zaaflarının izlerini taşırlar; çok yetersiz kalma ile pek görkemli olma arasında gidip gelirler. Anlatılan, görkemli bir düşüncenin öyküsüdür. Bu, kavim için basit bir fikirden daha öteydi: Varoluşun doğrudan doğruya kendisi haline gelmişti. Çünkü bu fikir de, diğer tüm fikirler gibi, çizgisinden sapmış ve bunu yaparken onların gerçek yaşantılarını da beraberinde sürüklemişti.

BÖLÜM I

KOĞUŞLAR

1

Yüreğinin çarpıntısı Roy Complain'e uzak bir cisimden yansıyarak kaynağına geri dönen yankı gibi, ormandaki açıklığı dolduruyormuş gibi geldi. Bir ayağını kompartımanının kapı eşiğine atmış halde durarak öfkenin damarlarındaki balyozumsu vuruşlarını dinledi.

"E hadi, git gideceksen! Gidiyorum diyen sen değil miydin?" Ardından gelen sesteki, Gwenny'nin sesindeki, keskin alay onu açıklığa doğru iteledi. Genzinden yükselen hafif bir homurtuyla birlikte kapıyı arkasına bakmadan çarparak kapattı, sonra sinirlerini kontrol altına alabilmek amacıyla ellerini acıtırcasına ovuşturdu. Gwenny ile yaşıyor olmanın anlamı buydu işte: Yok yere başlayan ağız kavgaları ve benliğini bir hastalık gibi tırmalayan çılgın öfke patlamaları. Hiçbir zaman saf bir öfke de olmuyordu bu - bulanık sular gibiydi ve o, en taşkın anlarında bile yine geri döneceğini, Gwenny'den özür dileyeceğini ve kendini küçük düşüreceğini biliyor, bu gerçek, aklının bir köşesinde pusuda bekliyordu. Kadınını gereksiniyordu Complain. Uyan döneminin bu erken dakikalarında bile, ayakta birkaç kişi görebilmek mümkündü; bir süre sonra işlerine dağılmış olacaklardı. Bir grup adam oturmuş YukarıGit oynuyorlardı. Complain, elleri cebinde onlara yaklaştı ve omuzlarının üzerinden dalgın dalgın baktı. Güverteye boyanmış olan oyun tahtası bir adamın açılmış kollarından iki kat daha uzundu. Üzerine markalar ve semboller yerleştirilmişti. Oyunculardan biri öne doğru eğildi ve kümelerinden bir çiftini ilerletti.

Başını kaldırıp Complain'e hınzırca göz kırptı ve zafer kazanmış bir komutan edasıyla, "Beş numarayı kanattan çevirdim," dedi.

Complain umursamaz bir tavırla öte yana döndü. Ömrünün uzun yılları boyunca bu oyun onun üzerinde tekinsiz bir çekim gücü oluşturmuştu. Yeniyetme kol ve bacakları çömelmekten hamlayıncaya ve gözleri gümüş renkli markalan bulanık görmeye başlayıncaya dek oynamıştı bunu. YukarıGit diğerlerini, neredeyse Greene kavminin tümünü de, büyüsü altına almıştı; bu onlara gerçek yaşantılarında bulamadıkları bir güç ve ferahlık

duygusu tattırıyordu. Complain kendini büyünün etkisinden sıyırabilmişti, ama onu çok özlüyordu. Zihnini bir şeylerin üzerinde yoğunlaştırabilmek güzeldi ne de olsa.

Her iki yanındaki kapıların farkına bile varmaksızın ağır ağır yürüdü. Onların yerine, gözleriyle gelip gidenleri izliyor, sanki bir işaret bekliyordu. Yüzünün deforme yarısını meraklı bakışlardan içgüdüsel olarak kaçırarak barikatlara doğru acele acele giden Wantage'i gördü. Wantage uzun oyun tahtasının başına hiç oturmazdı: İki yanında birden insanların bulunmasına tahammül edemezdi. Konsey onu çocukluğunda niçin sağ bırakmıştı ki? Greene kavminde sık sık deforme bebekler doğar ve onları bekleyen tek şey de bıçak olurdu. Wantage'e henüz küçük bir oğlan çocuğuyken "Kertik Surat" adını takmış ve eziyet etmişlerdi; ama güçlü ve yırtıcı bir delikanlı haline geldiğinde, ona karşı daha hoşgörülü bir tavır takınmayı uygun bulmuşlardı. Artık daha üstü kapalı geçebiliyorlardı dalgalarını.

Complain, avarelikten belirli bir amaca geçişini fark bile etmeksizin, Wantage'in peşi sıra barikat yönünde ilerlemeye başlamıştı. Kapılardan biri ardına dek açıldı ve bizzat Teğmen Greene peşinde iki subayıyla birlikte dışarı çıktı. Greene her ne kadar yaşlanmış idiyse de hâlâ huysuzun tekiydi ve seke seke yürüyüşünde gençliğinin coşkusundan izler taşıyordu. Subayları, Patcht ve Zilliac, kemerlerine astıkları dikkat çekici çarpanlarıyla birlikte, burunları havada ardı sıra yürüyorlardı.

Şeflerinin ani ortaya çıkışı karşısında bir an için paniğe kapılan Wantage'in selam durmasını Complain neşeyle izledi. Bu, elini başına götürmek yerine neredeyse başını eline doğru götürdüğü utanç verici bir hareket olmuştu ve Zilliac tarafından iç karartıcı bir sırıtışla karşılanmıştı. Gururları bunu itiraf etmelerine her ne kadar engel oluyorsa da, geçerli olan ilke yağcılıktı. Üçlünün önlerinden geçme sırası Complain'e geldiğinde, başını öte yana çevirip kaşlarını çatarak geleneksel biçimde davrandı. Hiç kimse onun, bir avcının, herhangi bir başka kişiyle eşit olmadığını düşünemezdi. Öğreti böyle diyordu: "Hürmet göstermeye kendini zorunlu hissetmedikçe kimse kimseden daha aşağı değildir."

Keyfi yerine gelmiş olarak Wantage'e yetişti ve eliyle adamın sol omzuna vurdu. Diğer yönde hızla dönen Wantage kısa bir değneği Complain'in karnına yerleştirdi. Sanki çepeçevre yalın kılıçlarla sarılmış bir adam gibi, hareketlerinde çok

tutumlu davranıyordu. Değneğin ucu Complain'in göbeğinin tam üzerine oturmuştu.

Değneğin ucunu öte yana iterken, "Yavaş ol bakalım, hoş çocuk," dedi Complain. "Sen hep böyle mi selamlarsın dostlarını?"

Wantage, bakışlarım Complain'den kaçırarak, "Sandım ki... Benliğine ferahlık, avcı. Niçin et peşinde değilsin?" diye sordu.

"Çünkü seninle birlikte barikatlara geliyorum. Üstelik, midem dolmuş ve borçlarım ödenmiş; ete gereksinmem yok."

Complain diğerinin sol yanına geçmeye çalışır ve o da bu çabaları boşa çıkartırken sessizlik içinde yürüdüler. Complain, Wantage'in üzerine gelmesi olasılığını da göz ardı etmeyerek onu fazla zorlamamaya özen gösteriyordu. Şiddet ve ölüm Koğuşlar'da salgın haldeydi ve yüksek doğum oranıyla doğal bir denge oluşturuyordu, ama hiç kimse de sırf ahenk sağlasın diye ölüme neşeyle gitmezdi.

Barikatların yakınında koridor kalabalıklaştı; Wantage, yapması gereken işleri olduğunu mırıldanarak uzaklaştı. Adımlarında bir çeşit acı gururla, duvarın dibinden dimdik yürüyordu.

En son barikat, koridoru tamamen kesen, ortası geçitli, ahşap bir bölmeydi. Orada sürekli olarak iki Muhafız görevlendirilmişti. Bu noktadan itibaren Koğuşlar sona eriyor ve ponik arapsaçının labirentleri başlıyordu. Ama barikat geçici bir yapıydı, çünkü bu bölünmenin bizzat kendisi de değişime tabiydi. Greene kavmi, yeterli hasat ya da canlı hayvan sağlayamamalarından ötürü sürekli yeni alanlara doğru yer değiştirmek zorunda olan, yarı göçebe bir toplumdu. Bu, ön barikat ileri kaydırılarak ve Koğuşlar'ın bitiminde, en arkadaki aynı miktarda alan da öne alınarak sağlanıyordu. Halen tam böyle bir eylemin uygulanma dönemindeydiler. Önlerinde uzanan biçilmiş ve ezilmiş ponik kargaşası arkalarında yeniden filizlenecekti: Kavim bitmek tükenmek bilmeyen koridorlarda çürük meyvenin içinde dolanan bir elma kurdu gibi ağır ağır yol alıyordu. Barikatın ilerisinde insanlar gayretle çalışıyor, yenebilir özsuyu ve içlerini baltalarının üzerine sıçrata sıçrata yüksek ponik saplarını doğruyorlardı. Gövdeler devrilir devrilmez mümkün olduğunca çok miktarda özsuyun korunabilmesi amacıyla derhal ters çevriliyorlardı. Daha sonra içleri boşaltılacak, boş borular kurutularak belirli boylarda

kesilecek ve çeşitli amaçlar doğrultusunda kullanılacaklardı. Sürekli inip kalkan baltaların hemen yanında, bitkilerin diğer bölümlerinin de hasatları yapılıyordu: yapraklar tıbbi kullanım için, genç filizler sofra çeşnisi olarak, tohumlar ise yiyecek, düğme, Koğuşlar'da kullanılan teflerde zil, YukarıGit oyunlarında marka niyetine ve her şeyi denemeye meraklı minik ağızlara sokulamayacak kadar iri oldukları için de bebek oyuncakları şeklinde...

Ponikleri temizleme görevinin en zor yanı, toprağın altında çelik bir ağ gibi uzanan köklerin, güvertenin derinliklerine dek inmiş ve iç içe geçmiş uçlarını birbirlerinden ayırabilmekteydi. Kökler parçalandıkça oluşan humusu, ellerinde kürekleri olan başka bir grup torbalara dolduruyordu; humus özellikle bu bölgede boldu; yaklaşık iki ayak derinliğinde kaplamıştı güverteyi: Buraların daha önce hiçbir kavmin işlemediği keşfedilmemiş arazi olduğunun bir kanıtıydı bu. Doldurulmuş torbalar arabalarla gerisin geri Koğuşlar'a çekiliyor, yeni odalarda yeni tarlalar açılmasında kullanılmak üzere orada sıralarını bekliyorlardı. Barikatın önünde çalışmakta olan bir başka grup adam daha vardı ki, Complain onları özel bir ilgiyle izledi. O grup diğerlerinden daha üst bir rütbedeydiler; onlar sadece avcıların arasından seçilen Muhafizlar'dı ve bir gün, talih ya da ayrıcalık sayesinde, Complain'in de bu imrenilen sınıfa dahil edilmesi olasıydı. Neredeyse duvar gibi örülmüş olan arapsaçı geri itildikçe yeni yeni kapılar ortaya çıkıp seyredenlere karanlık suratlarını gösteriyorlardı. Bu kapıların ardındaki odalar birçok gizem ortaya koyacaklardı: Yitik Devler ırkının bir zamanlar malı olmuş olan binlerce garip nesne — yararlı, yararsız ya da büsbütün anlamsız. Muhafızlar'ın görevi bu antik mezarların kapılarını kırıp girmek ve içlerinde her ne varsa kavmin, daha doğrusu kendilerinin yararına göre seçip ayırmaktı. Zamanla, konseyin keyfi nasıl uygun bulmuşsa, ganimetler ya dağıtılmış ya da yok edilmiş olacaklardı. Koğuşlar'ın aydınlığına bu şekilde çıkarılan şeylerin büyük kısmı Teğmen tarafından tehlikeli ilan edilmiş ve yakılmıştı.

Böyle kapıların açılması sırasında gerçek olmasa bile varsayılan kimi tehlikeler de tamamen yok sayılmazdı. Koğuşlarda dolaşan söylentilere bakılırsa, arapsaçının içine yuvalanmış daha küçük diğer bazı kavimler, böyle kapıları açtıktan sonra sessiz sedasız ortadan kaybolmuşlardı. Çalışan insanları seyretmenin büyüsüne kapılan sadece Complain değildi artık. Her biri yanındaki yeterli sayıda çocuk kotasıyla birlikte birkaç kadın barikatın önünde durmuş, humus ve ponik sapı taşıyıcılarının gidip gelmelerini aksatıyordu. Sineklerin,

Koğuşlar'dan hiç eksik olmayan hafif vızıltılarına, küçük ağızların dırdır korosu da eklenmişti. Muhafızlar bu tantananın eşliğinde sıradaki kapıyı kırdılar. İşçilerin bir an için duraklayıp karanlık açıklığa doğru korkuyla baktıkları kısa süreli bir sessizlik oldu. Yeni oda tam bir düş kırıklığıydı, insanları korkutacak ve şaşırtacak bir Dev iskeleti dahi yoktu. Duvarları küçük torbaların sıralandığı raflarla kaplı basit bir depoydu sadece. Küçük torbalar çeşitli renklerde tozlarla doluydu. Bir adet parlak sarı ve bir adet de kızıl toz dolu torba düşerek patladı ve güvertenin üzerinde iki renk yelpazesi, havada da birbirlerine karışan iki bulut oluşturdular. Bu denli çok renk görmeye alışık olmayan çocuklardan yükselen sevinç çığlıkları Muhafizlar'ın sert emirler yağdırmalarına ve canlı bir zincir oluşturarak keşiflerini barikatın arkasındaki bir arabaya taşımaya başlamalarına yol açtı.

Complain belli belirsiz bir düş kırıklığı ile oradan uzaklaşmaya başladı. Sonuç olarak, belki de avlanmaya gidecekti.

"Ama kimsenin gereksinimi yokken arapsaçı niçin aydınlatılmış?" Soru Complain'e genel telaşın içinden süzülerek gelmişti. Döndü ve soruyu, yere çömelmiş iriyarı bir adamı çevreleyen birkaç küçük oğlan çocuğundan birinin sormuş olduğunu gördü. Şefkatle gülümseyen birkaç anne hemen yakında duruyor, elleriyle sinekleri kovalıyorlardı.

'Toniklerin de büyümek için ışığa gereksinmeleri var, tıpkı senin karanlıkta yaşayamayacağın gibi," yanıtı geldi hemen. Complain konuşan adamın Bob Fermour olduğunu gördü, sadece tarla odalarında çalıştırılmaya uygun, ağır kanlı bir adamdı. Çocuklara karşı Öğreti'nin tasvip ettiğinden daha dostça davranır ve dolayısıyla çok tutulurdu. Complain, Fermour'un bir öykücü olarak tanındığını anımsadı ve aniden yolundan sapıp onu dinlemeye heveslendi. Öfkesinin olmadığı zamanlarda kendini bomboş hissediyordu.

"Poniklerden önce orada ne vardı?" diye sordu küçük bir kız. Çocuklar, kendi acemi yöntemlerince, Fermour'u bir öykü anlatmaya başlaması için kışkırtıyorlardı.

"Onlara dünya hakkındaki öyküyü anlat, Bob!" diye önerdi annelerden biri. Fermour, Complain'e soran gözlerle baktı.

"Bana aldırma," dedi Complain. "Kuramlar benim için sinekten önemsizdir." Kavmin güç odakları kuram yapmayı ya da

kesinkes pratik gereği olmayan konularda düşünmeyi uygun bulmuyorlardı; dolayısıyla Fermour ikircikli davranmıştı. "Eh, aslında bunların hepsi de varsayım, çünkü Greene kavminin başlangıcından önce dünyada nelerin olup bittiğine ilişkin hiçbir belgemiz yok," dedi Fermour. "Ya da belge bulsak bile, pek bir anlam çıkaramıyoruz." Sözlerine devam etmeden önce dinleyicilerinin arasındaki yetişkinlere keskin bir bakış fırlattı. "Çünkü modası geçmiş efsanelerle uğraşmaktan çok daha önemli işlerimiz var yapılması gereken."

"Dünyayla ilgili öykü nedir, Bob? Heyecanlı mı?" diye sordu bir oğlan çocuğu sabırsızca.

Fermour çocuğun kâküllerini gözlerinden çekerek, hevesle, "Hem de öykülerin en heyecanlısı," dedi. "Çünkü bizi ve yaşantımızı ilgilendiriyor. Şimdi, dünyamız hayran olunacak bir yer. Kat kat güvertelerden oluşmuş, tıpkı şu an bulunduğumuz gibi ve bu katlar bitmek bilmiyor, çünkü bir halka oluşturuyorlar. Dolayısıyla sonsuza dek yürür, yürür, ama sonuna hiçbir zaman erişemezsiniz. Ve bütün bu katlar gizemli yerlerle dolu — kimi iyi, kimi kötü ve bütün o koridorlar poniklerle kaplanmış."

"Baştaraf halkından n'aber?" diye sordu aynı çocuk. "Yüzleri gerçekten yeşil mi?"

Fermour sesini alçaltarak, "Onlara da geleceğiz," dedi ve genç dinleyici kitlesi daha yakına sokuldular. "Dünyanın dış koridorlarında dolaşırsanız nelerin olacağını size anlatmıştım. Ama eğer merkez koridora girebilirseniz, dosdoğru dünyanın en uzak bölgelerine giden bir anayola çıkmış olursunuz ve ancak o zaman Baştaraf'a erişebilirsiniz."

"Hepsinin de gerçekten ikişer kafaları mı var?" diye sordu küçük kız. "Tabii ki hayır," dedi Fermour. "Onlar bizim küçük kavmimizden daha uygarlar" — genç dinleyicilerini yine şöyle bir gözden geçirdi - "ama onlar hakkında çok az şey biliyoruz, çünkü onlarla bizim ülkemiz arasında sayısız engel var. Büyüdükçe hepinizin görevi şu olmalı: denemek ve dünyamız hakkında daha çok şey öğrenmek. Hâlâ bilmediğimiz bir yığın şey bulunduğunu unutmayın ve dünyamızın dışında henüz tahmin bile edemediğimiz başka dünyaların da olabileceğini." Çocuklar etkilenmiş görünüyorlardı, ama kadınlardan biri güldü ve "Gerçekten olup olmadığını bile hiç kimsenin bilmediği bir şey hakkında tahmin yürütmek de onlara ne faydalı olur ya! "dedi.

Complain oradan uzaklaşırken içten içe kadına hak veriyordu. Ortalıkta dolaşmakta olan hepsi de başka başka, hepsi de rahatsız edici ve hiçbiri de otoriteler tarafından destek görmeyen çok sayıda benzer kuram vardı o günlerde. Fermour'u açıkça kınamasının kendi toplumsal konumunu yükseltip yükseltmeyeceğini tarttı aklından; ama ne yazık ki Fermour'u herkes aldırmazdan geliyordu; o çok yavaştı. Daha geçen uyanda, tarla odalarında aylaklık ettiği için halkın önünde falakaya çekilmişti.

Complain açısından daha acil olan sorun şuydu: Avlanmaya gitmeli mi, gitmemeli mi? Son sıralarda bir barikatlara bir geriye nasıl böyle huzursuzca yürüyüp durduğu geldi aklına apansız. Yumruklarını sıktı. Zaman geçiyor, fırsatlar oluşmuyor, bir şeyler hep ama hep eksik kalıyordu. Complain yine -çocukluğundan beri yaptığı gibi- orada olacağına söz veren ama sözünü hiç tutmayan bir şeyleri kovalayarak öfke içinde fır döndü. Kendini bir krize -gönülsüz olarak- hazırlamakta olduğunu belli belirsiz hissedebiliyordu. Bu sanki yükselmekte olan bir ateş gibiydi, ama ateşli bir havaleden bile daha kötü olacağa benziyordu. Bir koşu tutturdu. Saçları, uzun ve siyah, gözlerinin önünde çırpınıyordu. Huzuru kaçmıştı. Genç yüzü hafif bir dolgunluğun altında genellikle güçlü ve uyumlu çizgiler taşırdı. Mert bir çeneye ve sakin bir kahramanlığı çağrıştıran biçimli bir ağza sahipti. Ama bir bütün olarak bu çehreyi içten içe işleyen beyhude bir acılık da vardı ve bu yeis hemen hemen tüm kavmin ortak görünümüydü. Hiçbir adamın diğerinin gözlerine doğrudan doğruya bakmamasını öğütlerken Öğreti oldukça bilgece davranmıştı.

Complain, alnında boncuk boncuk toplanan terlerle, neredeyse körlemesine koşuyordu. Uyu ya da uyan, Koğuşlar her zaman sıcaktı ve ter hemen boşanıveriyordu. Yanından geçtiği hiç kimse ona dikkat etmemişti: Kavimde sık sık amaçsız koşuşturmalar olur, birçok insan yüreğindeki hayaletlerden kaçmaya çalışırdı. Complain'in bildiği tek şey Gwenny'ye geri dönmek zorunda olduğuydu. Kadınlar unutuşun büyülü merhemine sahiptiler.

Odalarına paldır küldür daldığında, Gwenny elinde bir fincan çayla ayakta duruyordu. Kadın onu fark etmemiş gibi davrandı, ama tavrı tamamen değişti, yüzünün dar hatları gerildi. Bu metanet, sanki kendini fiziksel bir saldırıya karşı hazırlıyormuşçasına, şimdi daha da belirginleşmişti. "Bana öyle bakma, Gwenny. Can düşmanın değilim ben senin." Söylemek istedikleri bunlar değildi aslında, ayrıca ses tonu yeterince teskin edici olmamıştı, ama kadının görüntüsü de öfkesinin

kısmen geri dönmesine yol açmıştı. Hâlâ öte tarafa bakan kadın, "Evet, sen benim can düşmanımsın!" dedi sert bir biçimde. "Senden nefret ettiğim kadar hiç kimseden nefret etmiyorum." "Madem öyle, çayından bir yudum ver bana ve ikimiz de beni zehirlemesini umalım."

Kadın fincanı ona uzatırken, "Keşke olsaydı," dedi zehirli bir sesle. Complain onu iyi tanıyordu. Gwenny'nin öfke parlamaları kendininkiler gibi değildi: Onunki yavaş yavaş dinmeliydi; kadınınki ise bir an vardı, bir an yok; yüzüne tokadı indirdikten hemen sonra sevişebilirdi. Ve sevişmeyi de çok iyi becerirdi hani.

"Haydi neşelen," dedi kıza. "Boş yere tartıştığımızı biliyorsun, her zamanki gibi."

"Boş yere ha! Sana göre Lidya boş yere demek mi oluyor?! Sırf doğum sırasında öldü diye... biricik bebeğimiz ve sen ona boş yere diyorsun." "Onu aramızda bir silah gibi kullanmaktansa boş vermek daha iyi değil mi?" Gwenny fincanı geri alırken elini kızın çıplak koluna kaydırdı ve parmaklarını ustalıkla bluzundan içeri soktu.

"Kes şunu!" diye bağırdı kız kurtulmaya çabalayarak. "Bu kadar iğrenç olma! Ben seninle konuşurken bile tek düşünebildiğin şey bu mu? Bırak beni, seni pis hayvan!"

Ama o bırakmadı. Bunun yerine, diğer koluyla kızı belinden sardı ve kendine çekti. Kız tekmelemeye çalıştı. Complain diziyle kızın dizinin arkasına vurdu ve birlikte yere düştüler. Yüzünü yaklaştırdığında, kız burnunu ısırmaya çalıştı. "Çek şu ellerini üzerimden!" diye soludu kız.

"Gwenny... Gwenny, haydi, tatlım," diye dil dökmeye başladı. Kızın tavrı aniden değişmişti. Yüzündeki ürkek uyanıklık, yerini hülyalı bakışlara bıraktı.

"Sonra beni de yanında ava götürecek misin?"

"Evet," dedi. "Sen ne dersen."

Ancak, Gwenny'nin ne deyip ne demediği olayların akışı üzerinde çok az etki yapıyordu. Evlilik yoluyla Gwenny'nin uzaktan akrabası olan iki kız, Ansa ve Daise, soluk soluğa gelerek babasının, Ozbert Grass'ın durumunun ağırlaştığını ve kızını görmek istediğini söylediler. Babası bir uyu-uyan önce, tırmanan çürük hastalığına yakalanmıştı ve Gwenny bir kez onu

uzaktaki odasında görmeye gitmişti. Pek fazla yaşamayacağı düşünülüyordu: Koğuşlar'da hasta düşen insanlar nadiren uzun süre dayanabilirlerdi.

"Onu görmeye gitmeliyim," dedi Gwenny. Çocukların ana-babalarından edindikleri bağımsızlıkları böyle olağanüstü durumlarda kısmen gevşek tutulurdu; yasalar hasta ziyaretine izin veriyorlardı.

"Kavmin büyük bir adamıydı," dedi Complain ciddiyetle. Ozbert Grass birçok uyu-uyanlar boyunca üst muhafızlık yapmıştı ve yokluğu hissedilecekti. Yine de Complain, kendisi de gidip kayınpederini görmeyi önermedi; duygusallık, Greene kavminde kökü kurutulmaya çalışılan zayıflıklardan biriydi. Bunun yerine, Gwenny gittiğinde, Değerbiçen Em Roffery'yi görmek ve et fiyatları hakkında bilgi edinmek için pazar yerine indi.

Yolunun üzerinde, ağılların yanından geçti. Hiç olmadıkları kadar çok hayvanla doluydular - avcıların yakaladıkları vahşi olanlardan çok daha besili ve yumuşak etli hayvanlar.

Roy Complain hiç de bir düşünür sayılmazdı ve ona burada kendi başına açıklayamadığı bir paradoks varmış gibi geliyordu. Kavim hiç bu kadar refah içinde ve çiftlikler de hiç bu kadar zengin olmamıştı; en basit amele bile dört uyu-uyanda bir et tadabiliyordu. Ama Complain kendisinin eskisinden daha az varlıklı olduğunu hissediyordu. Daha çok avlanıyor, ama daha az av bulabiliyor ve karşılığında da daha az alabiliyordu. Aynı durumla karşı karşıya kalan diğer avcılardan birkaçı şimdiden vazgeçmiş ve başka işlere yönelmişlerdi. Complain, evcil hayvanların bollaşmasıyla Roffery'nin ete biçtiği fiyat arasındaki bağlantıyı kafasında kuramadığı için, işlerinin gittikçe bozulmasını basitçe Değerbiçen Roffery'nin avcı kastına karşı duyduğu gareze bağlıyordu. Sonuçta, pazar kalabalığının içine itiş kakış daldı ve değerbiçiciye abus bir selam verdi.

Sitemkâr bir edayla, "Benliğin ferahlasın," dedi.

Değerbiçen, zar zor derlemekte olduğu uçsuz bucaksız listelerden başını kaldırarak, "Senin kesenden," diye karşılık verdi güler yüzle. "Koşan et değerleri düşük bugün, avcı. Altı somun kazanabilmek için hatırı sayılır büyüklükte bir leş getirmen gerekecek."

"Tecrit aşkına! Ve son gördüğümde bana tahıl fiyatlarının düştüğünü söylemiştin, seni fırıldak serseri!"

"Kibar bir söz kullanmaya çalış, Complain: Senin kadavranın benim için kabuk kadar bile değeri yok. Sana tahıl fiyatları düşecek dediysem n'olmuş? O da düştü - ama koşan et daha çok düştü."

Değerbiçen kara bıyıklarını sıvazladı ve bir kahkaha patlattı. Çevrede aylak aylak gezinen birkaç kişi daha kahkahaya katıldı, içlerinden biri, hırpani kılıklı, kokmuş bir adam olan Cheap, pazarda takas etmeyi umduğu bir kucak dolusu yuvarlak teneke kutu taşıyordu. Complain vahşi bir tekmeyle kutuları havaya saçtı. Öfkeyle kükreyen Cheap, kutularını şimdiden kapışan kalabalığın ellerinden kurtarmak umuduyla peşlerinden seğirtti. Bu olay karşısında Roffery daha yüksek sesle gülmeye başladı, ama artık mizah duygusunun yönü Complain'den başka tarafa kaymıştı.

"Baştaraf'ta yaşasaydın halin daha da beter olacaktı," diye teselli etti. "Oradakiler mucizelerin insanları. Onlar, nefeslerinden hayvanlar yaratır ve havada yakalarlar. Avcılara kesinlikle gereksinmeleri yok." Boynuna konan bir sineğe öfkeyle vurdu. "Ve uçuşan böceklerin lanetini de tamamen ortadan kaldırmışlar."

"Palavra!" dedi yakınlarında durup dinleyen yaşlı bir adam. "Benimle ters düşme, Eff," dedi Değerbiçen. "Eğer yaşına bokundan daha çok değer veriyorsan. "Palavra ki nasıl," dedi Complain. "Kim sineksiz bir yer hayal edecek kadar saf olabilir?"

Kutularını kısmen geri toplamış ve Complain'in omuz! başına dikilmiş olan Cheap, "Complain'siz bir yer hayal edebiliyorum," diye kükredi. Şimdi, her an kavga çıkarmaya hazır, yüz yüze duruyorlardı.

Değerbiçen, "Durma, at şuna dayağı," diye seslendi Cheap'e. "Hiçbir avcının işine burnunu sokmasını istemediğini göster ona."

"Bir teneke toplayıcısı ne zamandan beri bir avcıdan üstün tutuluyor Koğuşlar'da?" diye ortaya sordu Eff diye çağrılan yaşlı adam. "Bakın sizi uyarıyorum, bu kavim için kötü günler yakındır. O günleri görecek kadar aranızda bulunmayacağıma şükrediyorum."

Yaşlı adamın sözlerine karşı dört bir yandan alaycı homurtular ve genel bir hoşnutsuzluk dalgası yükseldi. Aniden insanlarla bir arada bulunmaktan bezen Complain, oradan usul

usul uzaklaştı. Yaşlı adamın peşi sıra geldiğini gördü ve ona başıyla ihtiyatlı bir selam verdi.

"Hepsini görebiliyorum," dedi Eff, belli ki gamlı haberlerini sürdürmeye kararlıydı. "Yumuşuyoruz. Yakında hiç kimse Koğuşlar'dan ayrılmaya ya da ponikleri temizlemeye bile zahmet etmeyecek. Hiçbir amacımız olmayacak. Hiçbir cesur adam kalmayacak — sadece yiyen ve oyun oynayanlar. Hastalık, ölüm ve diğer kavimlerin baskısı başlayacak; şu an seni görmekte olduğumdan nasıl eminsem bundan da aynı şekilde eminim. Bir zamanlar Greene kavminin olduğu yerlerde yakında sadece arapsaçı kalacak."

"Baştaraf halkının iyi insanlar olduklarını işittim," dedi Complain, bu tirada müdahale ederek "Büyü yerine mantığa inandıklarını."

"Demek şu Fermour denilen adamcağızı dinledin," diye karşılık verdi Eff ters ters, "ya da onun soyundan birini. Bazı adamlar gerçek düşmanlarımızın kim olduğu hakkında gözlerimizi köreltmek istiyorlar. Onlara adamlar diyorum, ama aslında adam değiller; onlar - Hariciler. işte onlar bu, avcı, Hariciler: doğaüstü varlıklar. Bana kalsaydı eğer topunu birden öldürtürdüm. Ama artık cadı avına çıkmıyoruz hiç. Oysa ben çocukken sık sık yapardık bunu. Bak ne diyorum sana, bütün kavim yumuşuyor, yumuşuyor. Bana kalsa..." Eff belki de tam megalomanik bir katliam hülyasına dalmak üzereyken nefesi tükendi, sesi kısıldı. Complain hiç çaktırmadan uzaklaşıverdi: Açıklığın öte yanından Gwenny'nin yaklaşmakta olduğunu görmüştü.

"Baban?" diye sordu.

Kız bir eliyle anlamı belirsiz bir işaret yaptı.

"Tırmanan çürüğü bilirsin," dedi tekdüze bir sesle. "Bir uyu-uyan bitmeden önce Uzun Yolculuğa çıkmış olacak."

"Yaşamın ortasında ölümle baş başayız," dedi Complain ciddiyetle: Bergass şerefli bir adamdı.

Duadan alınan alıntıyı onun yerine tamamlayarak, "Ve Uzun Yolculuk çoktan başlamıştır," diye tamamladı kız. "Yapılacak bir şey yok artık. Bu arada bana da babamın yüreği ve senin ava götürmek için verdiğin söz kaldı. Gidelim artık, Roy. Beni de yanında poniklere götür, lütfen."

"Koşan et leş başına altı somuna düşmüş," dedi kıza. "Gitmeye bile değmez, Gwenny."

"Bir somunla çok şey satın alınabilir. Babamın kafatası için bir kâse gibi, örneğin."

"Bu senin üvey annenin görevi."

"Seninle ava gitmek istiyorum."

Kızın sesindeki tonu iyi tanıyordu. Topukları üzerinde öfkeyle döndü, tek kelime dahi söylemeden en öndeki barikata doğru yürüdü. Gwenny peşi sıra uslu uslu izledi onu.

2

Avcılık Gwenny'nin büyük tutkusu haline gelmişti. Kavim bölgesini hiçbir kadının tek başına terk etmesine izin verilmediğinden, bu sayede Koğuşlar'dan uzaklaşabiliyor ve yalnız olmanın heyecanını tadıyordu. İşin öldürme kısmına karışmıyordu, ama arapsaçında yaşayan hayvanların peşinden Complain'in gölgesi gibi sürünüyordu.

Evcilleştirilmiş hayvan sürülerinin gittikçe büyümelerine ve dolayısıyla av eti fiyatlarındaki ani düşüşe rağmen, Koğuşlar'da, gittikçe artan gereksinimlerini karşılamaya yeterli et bulunamıyordu. Kavim sürekli bir dengesizlik konumundaydı; sadece iki kuşak önce Büyükbaba Greene tarafından oluşturulmuştu ve kendi kendine yeterli olabilmesi daha bir süre için olanaksızdı. Gerçekten de, ciddi bir kaza ya da geçici bir başarısızlık onu hâlâ paramparça edebilir, içerdiği aileleri bulabildikleri diğer kavimlerin yanına kaçırabilirdi. Complain ve Gwenny, arapsaçı içinde buldukları bir patikayı, en öndeki barikatın bir miktar açığına dek izlediler ve sonra çalılıklara doğru saptılar. Arada sırada tesadüf ettikleri birkaç avcı da yerlerini yalnızlığa, arapsaçının çıtırtıh yalnızlığına bırakmıştı. Complain önlerine çıkan bitki sapı kalabalığını, izlerinin belli olmaması için kesmekten çok iterek, dar bir izlekten yukarı doğru ilerliyordu. Tepeye eriştiklerinde,; omzunun üzerinden merakla bakan Gwenny ile birlikte durdular.

Tek tek ponikler kısa süreli enerji parlamaları göstererek ışığa doğru boy atmış ve üzerlerini neredeyse tamamen kapatmıştı. Sonuçta, çevrenin genel aydınlığı hastalıklı bir tona bürünmüş ve nesneler görülmekten çok hayal edilir hale gelmişti. Üstüne üstlük bir de yaprakların arasında duman gibi

dolanan sinek ve tatarcık bulutları vardı: Görüş alanı çok sınırlı ve düş kurmaya uygundu. Ama bir adamın, tebeşir beyazlığında bir alnı ve boncuk gibi gözleri olan bir adamın, durmuş onları gözlüyor olduğu da su götürmez bir gerçekti. Üç adım kadar önlerindeydi. Çok tetikte bir görünümü vardı. Geniş göğsü çıplaktı ve sadece bir şort giymişti. Onların biraz sollarına düşen bir noktaya bakıyor gibiydi. Ancak ışık o kadar belirsizdi ki, daha iyi görebilmek için kendilerini ne kadar zorlarlarsa, herhangi bir şeyden emin olabilmeleri de o kadar güçleşiyordu - bir adamın oradaki varlığı dışında! Ve adam birdenbire orada değildi artık. "Hayalet miydi?" diye tısladı Gwenny.

Complain çarpanını eline alarak adımlarını sıklaştırdı. Gözleyicileri ortadan o denli seri kaybolmuştu ki, kendini her şeyin bir gölge oyunu olduğuna inandıracaktı neredeyse. Şimdi adamın yerinde ezilmiş filizlerin dışında hiçbir iz kalmamıştı.

"Daha fazla gitmeyelim," diye sinirli sinirli fısıldadı Gwenny. "Ya bir Baştaraf adamıysa - ya da bir Harici?"

"Aptal olma," dedi Complain. "Kafayı yiyen ve arapsaçında tek başlarına yaşayan yabani adamlar olduğunu biliyorsun. Bize zarar vermeyecektir. Eğer bizi vurmayı düşünüyor olsaydı, çoktan vururdu."

Buna rağmen, yaptıkları bu avareliğin onları hedef tahtası haline getirmesi, ya da sinsi ama amansız bir hastalık gibi gizli ve kesin bir biçimde ölümlerini planlıyor olması olasılıklarını düşündükçe ensesinde ürpertiler dolaşıyordu. "Ama yüzü öyle beyazdı ki," diye itiraz etti Gwenny.

Kızı kolundan sıkıca yakaladı ve ileri doğru itti. Oradan ne kadar çabuk uzaklaşırlarsa o kadar iyiydi.

Oldukça hızlı hareket ederek domuzların açtığı bir patikayı geçtiler ve yan koridorlardan birine saptılar. Complain orada sırtını duvara dayayarak çömeldi ve Gwenny'ye de aynı şeyi yaptırdı.

"Dinle ve izlenip izlenmediğimizi anlamaya çalış," dedi. Ponikler çevrelerinde yılan gibi kıvranıp hışırdıyor ve sayısız minik böcek sessizliği her yandan kemiriyordu. Birlikte, Complain'in kafasını giderayak çatlatacak kadar büyük bir şamata çıkarıyorlardı. Ve bütün bu gürültünün arasında, orada olmaması gereken yabancı bir nota vardı. Bunu Gwenny de işitmişti.

"Başka bir kavme yaklaşıyoruz," diye fısıldadı kız. "Bu patikanın bitiminde bir tane olacaktı."

Duydukları ses, daha barikatlarına erişmeden, hatta kokularını bile almadan önce, bir kabilenin varlığını kaçınılmaz olarak haber veren bebek ağlamaları ve bağrışmalarıydı. Daha sadece birkaç hafta önce bu bölge domuz arazisi sayılmaktaydı; başka bir kattan gelen yeni bir kavim Greene avlaklarına; doğru yavaş yavaş yaklaşıyordu anlaşılan.

"Bunu geri döndüğümüzde rapor ederiz," dedi Complain ve kızı diğer tarafa yöneltti.

Kendisi de kıza rahatça ayak uydururken bir yandan da, kaybolmamak için yaptıkları dönüşleri sayıyordu. Sollarında basık bir kemer altı göründüğünde bir domuz izini takibe başlayarak altından geçtiler. Burası Kıç merdivenleri olarak bilinen, alt katlara doğru büyük bir yokuşun indiği yerdi. Yokuşun başından önce bir çatırtı ve ardından da tanıdık bir böğürtü geldi: Domuz! Complain, Gwenny'ye tepenin başında olduğu yerden kıpırdamadan kalmasını işaret ettikten sonra, yayını omzundan ustalıkla kaydırıp içine bir ok yerleştirerek aşağı doğru indi. Avcı kanı kaynamaya başlamıştı ve tüm kaygılarını unutmuş halde bir gölge gibi hareket ediyordu. Gwenny'nin gözleri ona sessiz bir destek iletisi gönderdiler.

Bu defalık olabildiğince gelişecekleri arazi bulmuş olan ala kat ponikleri, üzerlerinde kemer gibi kıvrılan ince ağaççıklar halinde büyümüşlerdi. Complain yarın kenarına dek kayarak yüksek poniklerin arasından aşağıyı gözledi. Orada bir hayvan, kökleri eşeleyerek mutlu bir biçimde dolaşmaktaydı: Her ne kadar duyduğu böğürtüler küçük canlıların seslerine benziyor idiyse de çevrede yavru görünmüyordu.

Kaçınılmaz arapsaçıyla kaplı bayırdan aşağı inerken, almak üzere olduğu yaşam için geçici bir vicdan sızlaması duydu. Bir domuzun yaşamı! İçindeki acıyı derhal bastırdı: Öğreti "yumuşaklığı" tasvip etmiyordu. Dişi domuzun yanında üç adet yavrusu vardı, ikisi kara, biri kahverengi: hortumsu burunları ve kepçeyi andıran altçeneleriyle kurt gibi kıllı ve uzun bacaklı yaratıklar. Dişi domuz büyük bir lütufkârlıkla böğrünü onun hazır bekleyen okuna doğru dönmüştü. Başını kaldırarak küçük gözleriyle çevresindeki ağaç gövdelerinin aralarına şüpheyle bakmıyordu.

"Roy! Roy! İmdat!.."

Keskin çığlık yukarıdan gelmişti: Gwenny'nin çarpıcı bir dehşet içinde yükselen sesiydi bu.

Domuz ailesi anında korkuya kapılarak analarına ayak uydurmaya çabalayan üç yavruyla birlikte bitki saplarının arasında gözden kayboldu. Onların çıkardıkları patırtı bile avcının kafasının üzerinden gelen didişme seslerini bastırmaya yetmemişti.

Complain hiç duraksamadı. Gwenny'nin ilk çığlığıyla irkildiği sırada okunu düşürmüştü. Onu geri almaya kalkışmaksızın yayını omzuna attı, çarpanını çekti ve Kıçmerdivenleri'nin yokuşundan yukarı doğru fırladı. Ama tüm yokuşa yayılmış arapsaçı rahatça koşmak için pek de elverişli bir ortam sayılmazdı. Tepeye eriştiğinde Gwenny gitmişti.

Solundan bir çatırtı geldi ve o tarafa yöneldi. Kendini olabildiğince küçük bir hedef haline getirmek için iki büklüm koşuyordu; Gwenny'yi taşımakta olan sakallı iki adam gördü. Kız çırpınmıyordu; onu bayıltmış olmalıydılar. Complain'in dikkatinden kaçan üçüncü adam az kaldı işini bitirecekti. Bu adam arkadaşlarının arkasını kollamak üzere geride kalmış ve sapların arasına sinmişti. Şimdiyse koridor boyunca geriye doğru bir ok fırlatmıştı. Ok, Complain'in kulağının dibinden vınlayarak geçti. İkinci bir oktan sakınarak kendini hemen yere attı ve patikadan geriye doğru sürünmeye başladı. Ölmenin kimseye yararı olmazdı.

Sessizlik ve bir de çılgın bitki örtüsünün her zamanki hışırtısı! Yaşıyor olmanın da kimseye yararı yoktu. Gerçeklerle tek tek yüzleşiyordu. Domuzları elinden kaçırmıştı; Gwenny'yi kaybetmişti; konseyin karşısına çıkmak ve onlara niçin bir kadın eksik olduklarını açıklamak zorunda kalacaktı. Çarpıcı gerçek yaşadığı şokla maskelenmişti bir an için: Gwenny yoktu artık! Complain onu hiç sevmemişti, hatta sıklıkla nefret bile etmişti; ama kız onundu, gerekliydi. Öfke, diğer duygularını boğarak yükseldi, taştı ve zihnini ferahlattı. Öfke! Öğreti'nin bellettiği merhem buydu işte.

Yerden avuç avuç kök ve toprak sökerek çevresine savurdu, suratını çarpıttı, öfkesini teknede hamur gibi yoğurdu... Kızdı, kızdı, kızdı... yere kapaklanıp toprağı yumrukladı, kıvrandı, küfretti. Ama hep sessizce. Kriz sonunda tükenmiş ve içini bir boşluk hissi kaplamıştı. Gelgitten artakalan çamurlu sahiller gibi boş başını ellerinin arasına alarak uzun bir süre orada oturdu. Artık kalkıp Koğuşlar'a geri dönmekten başka çaresi kalmamıştı. Rapor vermek zorundaydı. Bezgin düşünceler

kafasının içinde birbirlerini kovaladı. Burada sonsuza dek oturabilirim. Isısı hiç değişmeyen hafif bir esinti, nadiren kararan ışık. Büyümeye çalışıp başaramayan, çevremde çürüyen ponikler. Ölüm dışında hiçbir şey gelmez başıma...

Ancak sağ kalırsam eğer eksik olan o şeyi, o büyük şeyi bulabilirim. Kendime çocukken söz verdiğim şeyi. Belki artık onu hiçbir zaman bulamayacağım;ya da belki Gıvenny bulurdu onu benim için —yo, hayır, o da bulamazdı; kız onun yerini tutan bir teselliydi sadece. Belki de o yoktur, hiç olmamıştır. Ama öylesine büyük bir şeyin yokluğu bile kendi içinde bir varlık değil mi? Bir delik. Bir duvar. Rahibin dediği gibi, bir felaketti yaşanan.

Neredeyse hayal edebiliyorum bir şeyleri. Büyük. En azından... dünyadan daha büyük de olamaz ya, yoksa dünya o olurdu. Dünya, gemi, yer, gezegen... Başkalarının kuramları, benim derdim değil: Kuramlar neyi çözebildi ki? Hepsi de kuru gürültü!

Kalk ayağa haydi, seni mıymıntı herif.

Ayağa kalktı. Daha doğrusu, kendini ayaklarının üzerine sürükledi. Eğer Koğuşlar'a dönmesi için bir neden yoksa, orada oturması için de yoktu. Geri dönmesini geciktiren şeylerin başında karşılaşacağı umursamazlık, Gwenny'nin olası yazgısı karşısında küçümseyici gülümsemeler, kaybı nedeniyle verilecek cezalara ilişkin önsezileri yer alıyordu. Arapsaçının içinde yavaş yavaş ilerlemeye başladı.

Complain barikatların önündeki açıklığa gelmeden önce ıslık çaldı, kimliği belirlendi ve Koğuşlar'a alındı. Kısa süreli yokluğu sırasında şaşırtıcı bir değişim yaşanmıştı; yarı sersemlemiş bir haldeyken bile farkına varmadan edemedi.

Elbiselerdeki çeşitlilik Greene kavminin giyinme sorununun açık bir göstergesi olmuştu hep. iki kişinin aynı şeyleri giydiğini görebilmek olanaksızdı; bireysellik hiçbir zaman teşvik edilen bir eğilim olmadığı için, seçimden çok zorunluluk nedeniyle. Giyinmenin kavim içindeki işlevi soğuktan korunmaktan çok, dönüşümlü olarak alçakgönüllülüğün ve teşhirciliğin bekçiliği görevini üstlenmek olmuştu; bir de toplumsal mertebenin hazır bir göstergesiydi. Sadece seçkinler, Muhafızlar, avcılar ve değerbiçenler üniformaya benzer bir şeyler bulabiliyorlardı. Geri kalanlar ise bir kumaş ve deri salatasından seçmek zorundaydılar.

Ama şimdi giysilerdeki o yavanlık ve eskilik yerini rengârenk bir yeniliğe bırakmışa benziyordu. En sefil ayak işçisi bile cırtlak yeşil paçavralara bürünmüş poz kesmekteydi.

Complain, yanından geçmekte olan bir adama, "Neler oluyor burada, Butch?" diye sordu.

"Benliğin ferahlasın, arkadaşım. Muhafızlar bir depo dolusu toz boya buldular. Sen de gidip dalsana! Tam keyfimize göre bir kutlama olacak!" Daha ileride bir kalabalık toplanmış çene yarıştırmaktaydı. Güverte boyunca bir dizi soba yerleştirilmişti; bulunabilen en büyük tencereler cadı kazanları gibi kaynıyordu üzerlerinde. Sarı, kızıl, pembe, leylak, kara, deniz mavisi, gök mavisi, yeşil ve bakır rengi sıvılar ayrı ayrı köpürüp tütüyor ve insanlar çevrelerinde giysilerini bir oraya bir buraya daldırarak koşuşturuyorlardı. Olağanüstü hareketliliklerinin tiz gürültüsü kalın buhar bulutlarının arasından işitilebiliyordu.

Boyaların kullanıma sokulduğu tek alan bu değildi. Boyaların konseyin işine yaramadığı bir kez ilan edildikten sonra, Muhafızlar torbaları canı isteyenin alması için dışarı atmışlardı. Torbaların birçoğu patlamış ve içindekiler çevreye, saçılmıştı. Şimdi bütün köy parlak renk patlamaları, bulaşıkları ve yelpazeleriyle bezenmiş haldeydi.

Dans edilmeye başlanmıştı. Hâlâ ıslak giysiler içindeki kadınlar ve erkekler el ele tutuşmuş, kahverengi gölcükler halinde birleşen gökkuşağı renklerini artları sıra akıtarak, açıklıklarda dönmeye başlamışlardı. Bir avcı bulduğu bir kutunun üzerine sıçrayarak şarkı söylemeye girişti. Bir başkası zili: bir tef çalıyordu. Güverte boyunca sıralanmış kazanların çevrelerinde dönmek için, gittikçe daha fazla insan, nefes nefese ama mutlu, kalabalığa katılıyordu. Renklerle sarhoş olmuşlardı, birçoğu bunları daha önce hiç görmemişti.

Başlangıçta mesafeli davranan sanat erbabının ve Muhafızların bir kısmı da, nemli havadaki coşkuya daha fazla kayıtsız kakmayarak, eğlenceye katıldılar. Kır odalarından çıkan insanlar, mutluluktan paylarını kapmaya heves ederek, çeşitli barikatlardan içeri sızıyorlardı.

Complain, bütün bu olup bitenleri somurtarak izledikten sonra, topukları üzerinde geri döndü ve raporunu sunmak üzere Teğmenliğe doğru yürüdü. Öyküsünü sessizce dinleyen bir subay, bizzat Teğmen Greene'in karşısına çıkması gerektiğini kabaca emretti.

Bir kadın yitirmiş olmak önemli bir sorundu. Greene kavmi yaklaşık dokuz yüz kişiden oluşuyordu ve bunların aşağı yukarı yarısı olgunluk çağının altında ve yüz otuz kadarı da kadındı. Koğuşlar'daki en büyük bela eş seçme düellolarıydı. Teğmen'in huzuruna çıkarıldı. Yaşlı adam iki yanındaki muhafızlarıyla birlikte antika bir masanın arkasında oturuyor ve olan biteni kırçıl kaşlarının altından dikkatle gözlüyordu. Ne bir hareket ne de işaret yapmadan çevresine hoşnutsuzluk yaymaktaydı.

"Benliğiniz ferahlansın, efendim," diye alçakgönüllülükle arz etti Complain. "Senin kesenden," diye geldi beylik yanıt. Ardından da "Kadınını kaybetmeyi nasıl becerdin, Avcı Roy Complain?" diye homurdandı Teğmen. Kadınının, Kıçmerdivenleri'nin başında nasıl yakalandığını duraklayarak anlattı. "Baştaraftakiler'in işi olabilir," diye de fikir yürüttü. Greene'in refakatçilerinden Zilliac, "Öcü masalları anlatma bize," diye tersledi. "Üstün ırklar hakkındaki bu palavraları daha önce de duyduk ve inanmadık. Greene kavmi Çıkmazlar'dan bu yana her şeyin efendisidir." Complain öyküsünü anlattıkça Teğmen daha çok öfkeleniyordu. Kolları ve bacakları titremeye başladı; gözleri yaşla doldu; çenesi salyayla ışıl ışıl oluncaya dek ağzı çarpıldı; burun deliklerinden sümük köpürüyordu. Masası da öfkesine koşut olarak sarsılmaya başlamıştı. Önce arkaya sallanan adamın boğazından bir gurultu yükseldi ve dağınık beyaz saçlarının altında cildi soluk vişne çürüğü rengini aldı. Dehşete kapılan Complain bir yandan da bunun ne kadar takdire şayan ve yıldırıcı bir icraat olduğunu teslim etmek zorunda kalmıştı. Gazabı paçalarından akan Teğmen aniden bir topaç gibi titreyerek yere yıkılıp kaskatı kesildiğinde gösterinin doruğuna ulaşılmıştı. Zilliac ve iş arkadaşı Patcht suratları karşılıklı öfkeyle seğirerek çarpanlarını çekip adamın başına koşuştular.'

Teğmen, bu gerekli ayinden halsiz düşmüş olarak, koltuğuna yavaşça, çok yavaşça titreye titreye geri tırmandı. "Bir gün ölümüne neden olacak böyle yaparken," diye kendi kendine mırıldandı Complain. Bunun düşüncesi bile içini kısmen ısıtmıştı.

Yaşlı adam boğuk bir sesle, "Yasalara göre cezanı belirleyelim şimdi," dedi. Çaresizmişçesine odaya bir göz gezdirdi.

"Çok başarılı bir babadan gelmesine rağmen Gwenny, kavmimiz için iyi bir kadın olamamıştı," dedi Complain dudaklarını yalayarak. "Hiç çocuk üretemedi, efendim. Bir tane olmuştu, bir

kız, daha sütten kesilmeden öldü. Sonra bir daha yapamadı, efendim — Rahip Marapper'ın dediği gibi."

"Marapper salağın tekidir!" diye haykırdı Zilliac.

"Şu senin Gwenny iyi vücut ölçüleri olan bir kızdı," dedi Patcht. "Her şeyi yerli yerinde. Yatmak için uygun bir kız."

"Yasaların ne söylediğini biliyorsun, genç adam," dedi Teğmen. "Büyükbabam kavmimizi kurarken oluşturmuştu onları. Öğreti'den sonra yaşantımızdaki en önemli şeylerdir onlar. Şu dışarıdaki şamata da neyin nesi? Evet, çok büyük bir adamdı, şu benim dedem. Öldüğü gün beni çağırdığını anımsıyorum da..." Complain'in korku bezleri hâlâ gürül gürül çalışıyordu, ama bir an için her biri diğerlerinden sadece kendi korkularının dışavurumları şeklinde haberdar halde, özbenlikleri içinde yakalanması güç birer ipucunun peşi sıra koştururlarken uzaktan seyrediyormuş gibi oldu kendilerini. Her biri tek tek yalıtılmıştı ve her adamın bir eli komşusununkine karşı duruyordu.

Zilliac, Teğmen'in anılarını keserek, "Hüküm ne olacak?" diye homurdandı. "Oh, ah, dur bakayım... Kadınını yitirmiş olmakla zaten cezalandırılıyorsun, Complain. Şu andan başlamak üzere, önümüzdeki altı uyu-uyanın her birinde, sen yatmadan önce Muhafız subayı tarafından altışar değnek vurulacak. Pekâlâ. Gidebilirsin. Ve Zilliac, ulu tecrit aşkına, git de şu dışarıdaki hırgürün ne olduğuna bir bak."

Böylece Complain kendini yine dışarıda buldu. Bir gürültü ve renk dalgası karşıladı onu. Eğlencenin coşkusunda kendilerini kaybetmişçesine herkes oradaydı. Günlük yaşantının bezginliklerini biraz olsun hafifletmeye en az başkaları kadar hevesli olduğu için, o da kendini eğlencenin ortasına atardı normal olarak, ama o anki ruh haliyle sadece gözlerden uzak kalmaya özen göstererek kalabalığın kenarından sıvıştı.

Odasına dönmeyi biraz geciktirdi, yine de. (Oradan çıkartılacaktı artık: Bekâr erkeklere özel oda tahsis edilmiyordu.) Neşe yumağının sınırlarında aylak aylak dolaştı, dans çevresinde döne döne akarken, yaklaşmakta olan cezanın beklentisiyle midesi eziliyordu. Ana kalabalıktan kopan ikili gruplar, telli sazların ritimlerine ayak uydurarak kendilerinden geçercesine zıplayıp duruyorlardı. Gürültü dinmek bilmiyordu ve olayları izleyen birisi dans edenlerin çılgın hareketlerinde -sıçrayan kafalar, bükülen parmaklar- paniğe kapılmak için nedenler bulabilirdi. Ama katılmayanların sayısı

çok azdı. Uzun boylu, somurtkan doktor Lindsey, bunlardan biriydi; böylesine bir hız için çok ağır kalan Fermour bir diğeriydi; suratının deforme yarısını kalabalıktan öteye çeviren Vantage üçüncüsü; Kamu Dayakçısı ise dördüncü. Bu sonuncunun ilgilenmesi gereken randevuları vardı ve belirlenen zamanda yanında muhafızlarıyla birlikte Complain'in başına dikildi. Giysileri sırtından kabaca çıkarıldı ve cezasının ilk taksitini ödemek zorunda kaldı.

Bu tip olayları izleyen bir grup göz olurdu genellikle. Ama bu kez cereyan etmekte olan daha ilginç bir şey vardı - Complain acısını mahremiyet içinde çekti. Yarına daha çok ilgi bekleyebilirdi.

Gömleğini yaralarının üzerine çekerek inleye inleye yolunu tuttu odasının, içeri girdi ve Rahip Marapper'ı onu bekler buldu.

3

Rahip Henry Marapper oldukça iri cüsseli bir adamdı. Koca göbeğini sarkıtarak sabırla çömeliyordu. Onun açısından alışılmadık olan şey, oturuş biçimi değil uğrama zamanıydı. Complain, iki büklüm olmuş rahibin karşısında, bir hoş geldin ya da açıklama bekleyerek durdu; ikisi de gelmeyince önce o bir şeyler gevelemek zorunda kaldı. Kısa bir homurtu dışında ses çıkarmasına gururu izin vermemişti. Bu durum karşısında Marapper kirli bir pençe kaldırdı. "Benliğine ferahlık, oğul."

"Senin kesenden, peder."

Rahip, ayağa bile kalkmaya zahmet etmeksizin öfkenin alışageldik diz hareketini yaparak, "Ve yüreğinde ise keşmekeş," diye ekledi riyakârca. Complain bir testiden kendisi için bir maşrapa dolusu sarımsı su doldururken, "Sopaya çekildim, peder," dedi boğuk bir sesle; suyun birazını içti, kalanıyla da saçlarını düzeltti.

"Ben de öyle işittim, Roy, ben de öyle işittim. Umut ederim ki bu aşağılanmanın sonucunda zihnin biraz huzur bulmuştur."

"Kemiklerimin pahasına, evet."

Ağırdan alarak ve yüzünü buruşturarak gömleğini omuzlarının üzerine doğru sıyırmaya başladı. Giysinin lifleri yaralarına takıldıkça neredeyse hoş bir acı duyuyordu. Gelecek uyu-uyan döneminde bu çok daha kötü olacaktı. Sonunda kanlı giysiyi yere

attı ve üzerine tükürdü. Çabasını rahibin ne kadar umursamaz bakışlarla izlediğini görmek içten içe sinirlendiriyordu onu. "Dans etmiyorsun demek, Marapper?" diye iğneleyici bir sesle sordu. "Benim görevlerim duygularla değil akılla ilgili," diye yanıtladı diğeri sofulaşarak. "Kaldı ki, unutulup gitmenin dahî iyi yöntemlerini biliyorum." "Arapsaçına sürüklenip götürülmek gibi, sanırım."

"Üzerine düşen kısmı böyle zekice karşılıyor olduğunu görmek beni memnun ediyor, dostum; Öğreti de bunun böyle olmasını isterdi. Seni yeise gömülmüş bulacağımdan korkuyordum; ama benim tesellilerime gerek duyulmadığını neşeyle görüyorum." Complain, yumuşak gözlerinden kaçınarak, rahibin yüzüne baktı. Yakışıklı bir yüz değildi bu. Aslında, şu anda bir yüze bile benzemiyordu, daha çok domuz yağından kabaca yoğrulmuş bir totem, kurnazlık, açgözlülük ve bencillik gibi insanoğlunu yaratan değerlere adanmış bir anıttı sanki. Complain, elinde olmaksızın, adama ısındığını hissetti; işte karşısında tanıdığı ve baş edebileceği biri vardı. "Nevrozlarım seni gücendirmesin, peder," dedi. "Biliyorsun kadınımı yitirdim ve yaşantım ciddi biçimde ayaklar altına düştü. Elime ne geçmişse, ki zaten çok azdı, kaybolup gitti ve kalanı da zorla alacaklar. Muhafızlar gelecek, beni değneğe çekmiş olan Muhafızlar yarın yine çekecek ve beni odamdan çıkarıp bekâr erkeklerle oğlan çocuklarının yanında yaşamaya zorlayacaklar. Ne avcılığım için bir karşılık, ne de ıstırabım için bir teselli! Bu kavmin yasaları çok acımasız, rahip — Öğreti'nin bizzat kendisi zalim bir palavra — bütün bu boğucu dünya zehir gibi acı bir çekirdekten başka bir şey değil. Neden böyle olmalı ki? Neden mutluluğa bir şans tanınmıyor? Ah, ben de kardeşimin yaptığı gibi kafayı yiyeceğim; dışarıdaki ahmaklar kalabalığına dalacak ve kederimi her birine parça parça dağıtacağım!"

"Lütfen bağışla," diye araya girdi rahip. "İlgilenmem gereken geniş bir cemaatim var; sonra itiraflarını da dinleyebilirim, ama öfkeni kendine saklaman gerek." Gerinerek ayağa kalktı ve omuzlarına sardığı yağlı pelerini düzeltti. O şişman boğazı elleriyle cendereye alma dürtüsünü bastıran Complain, "Ama buradaki yaşam bize ne veriyor ki?" diye sordu. "Niçin buradayız? Dünyanın amacı ne? Sen bir rahipsin — bana dürüstçe yanıt ver."

Marapper endişeyle içini çekti ve ellerini itiraz eder biçimde kaldırdı. "Çocuklarım, cehaletiniz beni hayrete düşürüyor; ne de inatçı bir şeymiş! 'Dünya' diyorsunuz, bu kıytırık, huzursuz kavmi kastederek. Dünya bundan çok daha fazla. Biz — her şey: ponikler, Ölüyollar, Baştaraf halkı, her

bir şey -adına Gemi denilen, bir dünyadan diğerine hareket etmekte olan, bir çeşit kabın içindeyiz. Bunu size defalarca söyledim, ama bir türlü kafanıza girmiyor." "Yine şu kuramlar!" diye somurttu Complain. "Dünya'ya Gemi dense, ya da Gemi'ye Dünya, bizim için ne değişir ki?"

Koğuşlar'da yaygın olarak bilinen ama genellikle de reddedilen "gemi"' kuramı her nedense onu rahatsız ediyor ve korkutuyordu. Dudaklarını büzdü ve "Şimdi uyumak istiyorum, peder," dedi. "Uyku huzur veriyor hiç olmazsa. Senin verdiğin ise sadece bilmeceler. Biliyor musun, uykumda seni görüyorum bazen; bana anlamam gereken bir şeyler söylüyorsun hep, ama her nasılsa hiçbir sözcük işitemiyorum." Rahip, sırtını dönerken, "Ve sırf düşlerinde de değil," dedi tadı tatlı. "Sana sormak istediğim önemli bir şey vardı, ama şimdilik kalsın. Yarın döneceğim; seni adrenalinin pençesinden kurtulmuş olarak bulmayı umut ediyorum," diye ekledi; sonra çıkıp gitti.

Complain, dışarıdaki şenliğin seslerini duymaksızın, kapalı kapıya uzun bir süre baktı. Sonra, boş yatağa yorgun argın tırmandı.

Uyku gelmedi bir türlü. Gwenny ile bu odada katlanmak zorunda kaldıkları bitip tükenmek bilmeyen tartışmaları... daha ezici ve acımasız karşılıklar arayışları, ateşkeslerinin boşunalığı... zihninin içinde dönüp durdular. Çok uzun bir süredir var olmuşlardı ama artık yoktular: Gwenny bundan böyle bir başkasıyla uyuyor olacaktı. Complain mutlulukla karışık bir pişmanlık duyuyordu. Gwenny'nin kaçırılmasıyla son bulan olaylar zincirini aklından geçirirken, aniden, onların yaklaşmaları üzerine poniklerin arasında gözden kaybolan hayaletimsi şekli anımsadı. Şeklin ortadan yitişindeki tekinsiz ustalıktan daha öte bir gerginlik duyarak yatağında doğruldu. Kapısının dışında her şey dinmişti artık. Kafasındaki düşünceler onun sandığından da uzun bir süredir birbirlerini kovalıyor olsalar gerekti; dans sona ermiş, dans edenler uykuya yenik düşmüşlerdi. Eğer şimdi kapısını açsa, uzaktan uzağa poniklerin bitmek tükenmek bilmeyen hışırtılarının geldiğini işitebilecekti.

Ama sinirleri kapıyı açma düşüncesini bile ürkütücü kılıyordu. Koğuşlar'da garip yaratıklarla ilgili sık sık anlatılan efsaneler Complain'in zihnine üşüştüler. Baştaraf'ın gizemli halkıyla ilgili olanlar en öndeydi. Baştaraf uzak bir bölgeydi; oradaki insanlar yabancı törelere ve silahlara sahiptiler. Arapsaçının içinde usul usul yayılıyorlardı ve eninde sonunda küçük kavimlerin tümünü silip atacaklardı ya da

en azından efsaneler böyle söylüyordu. Ama ne denli ürkütücü olurlarsa olsunlar, onların da insan oldukları kabul edilmişti. Mutantlar ise insanların altındalardı. Kavimlerinden koyulmuşlardı ve arapsaçının içinde ya münzeviler olarak ya da gruplar halinde yaşıyorlardı. Çok fazla diş, çok fazla kol, ya da çok az beyne sahiplerdi. Eklemlerindeki yapısal bozukluklar nedeniyle ya paytak yürür, ya sürünür, ya da sekerek kaçışırlardı. Çekingendiler ve bu yüzden de bir yığın tuhaf özellik yüklenmişti üzerlerine. Ve bir de Hariciler vardı. Hariciler insan değillerdi. Eff gibi yaşlı adamların düşleri Hariciler tarafından sürekli olarak bunaltılırdı. Arapsaçının sıcak çamurundan doğaüstü yollarla yaratılmışlardı. Hiç kimsenin uğramadığı bölgelerde onlar vücut bulmuşlardı. Ne yürekleri ne de akciğerleri vardı, ama insanlara çok benzer ve bu sayede ölümlülerin arasında dikkat çekmeden yaşayarak semirir ve diğer insanların yaşam güçlerini vampir gibi emerlerdi. Hariciler saptanmaktan kurtulmayı daima becerirlerdi, ama herkes onların orada olduklarını bilirdi: Cadı avlarının düzenlendiği gerçeği bile bunun yeterli bir kanıtıydı. Tıpkı arapsaçının içinde kaybolup giden o tehditkâr görüntü gibi, kapısının hemen dışında toplanıyor olabilirlerdi şu an.

Greene kavminin basit mitolojisi böyleydi işte ve Ölüyollar diye bilinen o bölgenin koridorlarında ağır ağır ilerleyen bir dizi diğer kavmin yaşattığı iyi saatte olsunlar hiyerarşisinden pek farklı da sayılmazdı. Mitolojinin bir kısmını da, tamamen ayrı bir tür olan Devler oluşturuyordu. Baştaraf halkının, Mutantlar'ın ve Hariciler'in var oldukları bilinirdi; zaman zaman bir Mutant arapsaçından sürüklenerek getirilir ve canları sıkılıp Büyük Yolculuğa çıkarılıncaya dek ahalinin Önünde oynatılırdı; ayrıca birçok savaşçı Baştaraf halkıyla ya da Hariciler'le teke tek dövüştüklerine yemin ediyorlardı; ama bu üç yaratık türünün de ortak özellikleri rastlanmalarının pek güç oluşuydu. Uyan dönemlerinde ve çevrenizde arkadaşlarınız varken onları hesaba katmak bile gereksizdi.

Devler'in gözardı edilmesi ise olanaksızdı. Onlar gerçekti. Bir vakitler her şey onlara ait olmuştu ve insanoğlunun atası olduklarını iddia edenler bile vardı. Onlardan kalan anılar her yerdeydi ve ne denli ulu oldukları aşikârdı. Eğer bir gün gelir de geri dönerlerse, karşı koymak mümkün olmayacaktı. Bütün bu hayaletimsi şekillerin arkasında yaşayan belli belirsiz bir şey daha vardı: bir şekilden ziyade bir simge. Onun adı Tanrı'ydı ve pek öyle korkulacak bir şey sayılmazdı; ama artık onun adını kimse anmıyordu ve nesilden nesile hâlâ geçirilebilmesi insanı hayrete düşürüyordu. Kesin bir şey ifade etmeksizin vurgulayıcı

bir havaya sahip olan "tecrit aşkına" deyimiyle, tanımlanamayan bir bağlantısı vardı. Hafif bir küfre dönüşmek olmuştu Tanrı'nın sonu. Complain'in o uyan döneminde poniklerle gözlemlediği bundan çok daha endişe verici bir şeydi.

Tedirginliğinin tam göbeğindeyken, Complain'in aklına bir başka şey daha geldi: Gwenny'nin işittiği ağıt sesleri, iki farklı gerçek birbirine çok iyi uyuyordu. Adam ve yaklaşan kavim. Adam bir Harici ya da öyle gizemli biri değildi. Sadece başka bir kavme ait etten ve kemikten yapılı bir avcıydı. Bu kadar basit, bu kadar açık...

Complain gevşeyerek sırtüstü uzandı. Yaptığı ufak tefek çıkarsamalar sayesinde aptallığı bir yana itelenmişti. Bu kadar aleni bir şeyi nasıl olup da akıl edemediğinden dolayı hâlâ hafiften şaşkın olsa da, zihnindeki yeni berraklıkla gurur duyuyordu. Yaptığı her şey çok otomatikti, ya yöresel yasalar, evrensel öğreti ile biçimleniyorlardı, ya da kendine özgü mizacıyla; bundan böyle bu şekilde olmamalıydı. Hiçbir zam yeterince başvurmuyordu muhakemesine. Bugünden itibaren artık biraz daha şey gibi, yani, örneğin Marapper gibi olacak, nesnelere değer biçecekti - ama Roffery nasıl elle tutulu şeylere değer biçiyorsa, o da elle tutulmayan şeylere...

Birbirine denk düşürecek başka gerçekler bulabilme umuduyla zihnini şöyle bir yokladı. Belki yeterince gerçek toparlayabilirseniz eğer, "gemi" kuramı bile mantığa uygun" hale getirilirdi.

Yaklaşan kavmi Teğmen Greene'e haber vermiş olması gerekirdi. Bu bir hataydı. Eğer kavimler burun buruna gelirlerse, zorlu kavgalar olacaktı; Greene'ler hazırlıklı bulunmalıydılar. N'apalım, raporun beklemesi gerekecekti biraz. Neredeyse inadına uykuya daldı. Uyandığında Complain'i pişen yemek kokuları karşılamadı. Her yanı tutulmuş halde doğruldu, inledi, kafasını kaşıdı ve yatağından indi. Yüreğinde bedbahtlık dışında hiç bir şey yokmuş gibi geldi bir an; sonra bedbahtlığın altında yavaş yavaş toparlanmakta olduğunu hissetti. Eyleme geçecekti, eyleme geçmeye sürüklenecekti; bunun nasıl olacağı ise kendini daha sonra belli edecekti. Yaklaşmakta olan o büyük şey kendini yine belli ediyordu ona.

Kapıya doğru mıymıntı mıymıntı yürüdü ve açtı. Dışarıda tuhaf bir sessizlik bekliyordu. Complain onun peşi açıklığa çıktı.

Curcuna artık sona ermişti. Oyuna katılanlar kendi kompartımanlarına dönmeye zahmet etmeyerek, coşkulu saatlerden arta kalan parlak kalıntıların arasında, dayanılmaz uykunun onları yakaladığı yerde sızmışlardı. Güvertenin sert zemini üzerinde ya aptal aptal uyukluyor ya da kımıldamaya gerek duymayarak uyandıkları yerde yatıyorlardı. Her zaman olduğu üzere sadece çocuklar ortada dolanıyorlar, uykulu annelerini dürterek harekete geçirmeye çalışıyorlardı. Koğuşlar geniş bir savaş alanını andırıyordu; ama katledilenlerden kan Emiyordu bu kez ve çekecekleri daha çok ıstırapları vardı.

Complain uyuyanların arasında sessizce yürüdü. Bekâr erkeklerin uğrak yeri olan Mahfel'e vardığında yiyecek bulabilecekti. YukarıGit oyun alanına serilmiş yatan bir çift sevgilinin yanından geçti. Adamın Cheap olduğunu fark etti; kolu hâlâ tombulca kıza dolanmış ve eli giysisinin içine sokulmuştu; yüzü Yörünge'ye dönüktü; ayakları Samanyolu'na uzanmıştı. Küçük sinekler kızın bacaklarından tırmanıp eteğinin altına giriyorlardı.

Yaklaşmakta olan bir gölge vardı. Complain yaklaşan gölgenin annesi olduğunu biraz endişeyle tanıdı. Çok sıkı uygulanmamakla birlikte Koğuşlar'daki yasa, bir çocuğun kalça hizasına dek büyüdüğünde kız ve erkek kardeşleriyle bağını koparmasını ve bel hizasına gelinceye kadar da annesiyle birlikte olmasını gerektiriyordu. Ama Myra geveze bir kadındı; belinin yasakladığını dili geri alıyordu ve her fırsatta çocuklarıyla kararlı bir sesle konuşmayı ihmal etmiyordu.

"Selam, anne," diye homurdandı Complain. "Benliğine ferahlık." "Senin kesenden, Roy."

"Rahmin de aynı şekilde ferahlasın."

"Senin de bildiğin gibi, bu tür iltifatlar için çok yaşlıyım artık," dedi kadın böyle resmi konuşmasına gücenerek.

"Kendime yiyecek bir şeyler bulmaya gidiyorum, anne."

"Gwenny gerçekten de öldü demek. Biliyordum! Sen sopaya çekildiğinde Bealie oradaymış ve ilanı duymuş. Bu, zavallı babasının sonu olacak, göreceksin. Zamanında orada olamadığım için üzgünüm... sopayı kastediyorum — diğerlerini elimden geldiğince kaçırmamaya çalışacağım; ama itiş kakış sırasında yeşilin en canlı tonunu da kaptım! Ne bulduysam boyadım. Şu an üzerimde olan gömleği de ben boyadım; beğendin mi? Gerçekten de öyle coşturucu bir şey ki..." "Bak, anne, sırtım çok ağrıyor,

konuşmak gelmiyor içimden." "Tabii ağrıyacak, Roy; aksini bekleyemezsin. Cezan tamamlandığında ne halde olacağını düşünmek bile içimi titretiyor. Gözeneklerini gevşetmesi için cildine sürebileceğim yağım var biraz. Daha sonra ise Doktor Lindsey'e bir görünsen iyi olur, eğer tavsiyelerine karşılık olarak ayırabileceğin fazladan biraz av etin varsa - olması da gerek, Gwenny gitmiş duyduğuma göre. Ondan tam olarak hoşlanmamıştım hiçbir..."

"Bak, anne..."

"Oh, eğer Mahfel'e gidiyorsan seninle geleceğim. Özel bir yere gitmiyordum zaten. Fısıldananlardan öğrendiğim kadarıyla... yaşlı Toomer Munday'den yani, haberi nereden aldığını tecrit bilir — Muhafızlar boya deposunda bir miktar çay ve kahve bulmuşlar. Bunları ortalığa saçmadıklarını fark etmişsindir. Devler bizim becerebildiğimizden çok daha iyi kahve yetiştiriyorlardı." O dalgın dalgın yemek yerken sözcükler dört bir yanından aktılar. Daha sonra, annesi onu odasına götürdü ve sırtındaki çürüklerin üzerine yağ sürdü. Bunu yaparken, daha önce de dinlemiş olduğu öğütlerini sıralamaya devam ediyordu: "Unutma, Roy, işler her zaman böyle kötü gitmeyecek; tatsız bir dönem yaşıyoruz sadece. Bunun bütün keyfini kaçırmasına izin verme."

"İşler hep berbattı böyle, anne, yaşanmaya değer ne var ki?" "Böyle konuşmamalısın. Öğreti'nin acımızı dışarı vurmamamızı öğütlediğini biliyorum, ama sen olaylara benim baktığım gözle bakmıyorsun. Hep söylerim, yaşam bir sırdır. Sırf yaşıyor olmamız gerçeği bile..." "Of, bunları biliyorum hep. Beni ilgilendirdiği kadarıyla yaşamın ipliği pazara düşmüş."

Myra, Complain'in öfkeli yüzüne uzun uzun baktı ve kendi yüz hatları bir merhamet ifadesi şeklinde yumuşadı.

"Kendimi teselli etmek istediğimde," dedi kadın, "uzayıp giden bir karanlığı düşlerim, her yönde alabildiğince uzanan. Ve bu karanlığın içinde bir grup küçük fener yanmaya başlar. O fenerler bizim cesaretle parlayan yaşamlarımızdır. Bize çevremizde neler olduğunu gösterirler. Ama bu olanların anlamı nedir, fenerleri kim yakmıştır, niçin yakmıştır?.." İçini çekti.

"Uzun Yolculuğa çıktığımızda, fenerimiz söndüğünde, daha çok şey bilebileceğiz belki."

Roy öfkeyle, "Bir de bunun seni teselli ettiğini mi soylumun?" diye sordu. Fener masalını annesinden dinleyeli epey olmuştu ve şimdi yine işitmek gerçekten de teselli vericiydi ama onun bunu fark etmesini istemiyordu. "Evet. Evet, beni teselli ediyor. Biliyor musun, ikimizin feneri burada birlikte yanıyor." Masada etraflarındaki bir noktaya parmağıyla dokundu. "Benimkinin burada, bilinmezliğin ortasında tek başına yanıyor olmamasına müteşekkirim." Bir kol boyu uzaklıktaki bir noktayı işaret ediyordu.

Complain başını iki yana sallayarak ayağa kalktı.

"Anlayamıyorum," diye itiraf etti. "Orada çok daha iyi de olabilir." "Ah, evet, olabilir. Ama çok farklı olacaktır. Benim korktuğum da bu işte. O farklı olabilir: her şey çok farklı."

"Bir bakıma haklı da sayılırsın sanırım. Sadece isterdim ki buralar daha farklı olsun. Bu arada, anne, kavmi terk eden ve tek başına arapsaçına giden kardeşim Gregg..."

"Hâlâ düşünüyor musun onu?" diye hevesle sordu yaşlı kadın. "Gregg iyi bir çocuktu, Roy; gitmemiş olsaydı eğer muhafızlığa dek yükselecekti." "Hâlâ yaşıyor olabilir mi dersin?"

Kadın kesin bir ifadeyle başını salladı. "Arapsaçında mı? Hariciler'in onu enselediklerinden emin olabilirsin. Yazık, çok yazık- Gregg iyi bir Muhafız olurdu. Hep demişimdir."

Complain tam gitmek üzereyken kadın, "Yaşlı Ozbert Bergass'ın soluğu kesilmedi hâlâ," dedi. "Kızı Gwenny'yi çağırttığını söylediler. Onu ziyarete gitmek senin de görevin."

İlk kez, yadsınamaz bir gerçeği dile getirmişti. Ve görev ilk kez zevkle boyanmış haldeydi; Bergass kavim içinde bir kahramandı. Sağlam koluna asılı bir bağ dolusu ölü ördek taşıyan tek-kollu Olwell, Complain'e huysuzca bir selam verdi; bunun dışında, hareket eden tek bir Tanrı kuluyla dahi karşılaşmamıştı. Bergass'ın evini kurduğu odalar Koğuşlar'ın en geri ucunda kalmıştı artık. Bir zamanlar bu odalar ön barikatların bitişiğindeydi. Kavim santim santim ilerledikçe, tedricen geriye doğru kaymıştı; kavmin tam ortasına denk düştükleri günlerde, Ozbert Bergass gücünün doruğundaydı. Şimdiyse şu yaşlılık günlerinde, odaları herkesin çok ama çok gerisinde kalmıştı. İnsanoğluyla Ölüyollar arasındaki son barikat kapısının hemen ötesindeydi. Gerçekten de, en yakın komşularıyla onun arasında birkaç boş kompartıman vardı: Eski komşuları, mıymıntı herifler, bir süre önce pırtılarını

toplayıp ilerilere, yaşantının merkezine taşınmışlardı; ama o, inatçı ve yaşlı adam, olduğu yerden kıpırdamamış, iletişim hatlarını gittikçe uzatarak yanında haddinden çok fazla kadınıyla birlikte muhteşem bir sefalet içinde yaşamayı tercih etmişti.

Eğlence uğramamıştı oralara. Bergass'ın koridoru, Koğuşlar'ın geri kalanındaki aşırı coşkuyla tezat oluşturacak biçimde, uğursuz ve soğuk görünümdeydi. Çok uzun bir süre önce, Belki de Devler'in zamanında, orada bir patlama olmuştu. Belirli bir mesafedeki tüm duvarlar kararmış ve tavanda bir adam boyunun rahatlıkla geçebileceği genişlikteki bir delik üstteki güverteye açılmıştı. Burada, yaşlı Muhafız'ın kapısının önünde, hiçbir ışık yanmıyordu. Kavmin süregelen yer değiştirmesi de bu bakımsızlığa katkıda bulunmuştu, çünkü arka barikatta inatla yeşermeye devam eden birkaç pejmürde ponik, kirli güverte boyunca ancak diz boyu büyüyebilmişlerdi.

Complain, içi sıkılarak Bergass'ın kapısını çaldı. Kapıl açıldı ve dışarıya, Complain'in yüzünün çevresinde bir böcek| bulutu gibi kıvrılarak, bir ses ve buhar karmaşası boşaldı.

Kibarca, "Benliğin, ana," dedi Complain onu dikizleyen yaşlı cadıya. "Kesenden, savaşçı. Ah, sen Roy Complain'sin, öyle mi? Ne istiyorsun? Bütün aptal genç adamların körkütük sarhoş olduklarını sanıyordum, içeri girsen iyi edersin. Gürültü yapmamaya çalış."

İçerisi kurutulmuş ponik gövdeleriyle tıka basa dolu, genişçe bir odaydı. Ponikler duvarlar boyunca istiflenmiş ve odayı neredeyse bir ormana çevirmişlerdi. Duvarları ve güverteleriyle birlikte dünyalarının bütün dokusunun harap olacağına ye kavmin böyle ponik gövdelerinden oluşturulmuş odalarda ve arapsaçının içinde yaşamak zorunda kalacaklarına ilişkin bir saplantısı vardı Bergass'ın. Bizzat kendisi Ölüyollar'ın genişçe bir yerinde benzer bir deneye kalkışmış ve sağ salim atlatabilmişti; ama başka hiç kimsenin aklına yatmaktı bu fikir.

Bir köşedeki dumanı tüten büyük bir kazandan yayılan et suyu kokusu çevreyi kaplamıştı. Genç bir kız çorbayı karıştırıyordu. Complain dumanın içinde durup odaya göz gezdirdi. Bizzat Ozbert Bergass, şaşırtıcı biçimde, odanın ortasındaki bir halının üzerinde oturuyordu. Kendi aralarında lafa dalmış olan ev ahalisinden hiç kimsenin kulak asmadığı bir şeyler söylenip duruyordu. Complain kapıyı vuruşunun nasıl olup da işitilebildiğini merak etti. Yaşlı adamın yânı başına

çömeldi. Tırmanan çürük çok ilerlemişti. Her zamanki gibi karından başlamış ve hemen yanındaki kalbe doğru yol almıştı. Bir adamın eli uzunluğunda açık kahverengi hatlar etin üzerinde beliriyor, buruşan vücuda yer yer bir ceset görünümü veriyordu.

Boş bakışlarını Complain'e dikerek, "... ve böylece gemi yitirilmişti ve insanoğlu yitirilmişti ve yitirmenin bizzat kendisi yitirilmişti," dedi yaşlı adam boğuk bir sesle. "Ve ben enkazın her yanına tırmandım ve biliyorum ve diyorum ki ne kadar zaman geçerse kendimizi yeniden bulmamız da o kadar güçleşecek. Aha şu aptal kadınlar bunu anlamıyor, sen umursamıyorsun, ama Greene'e defalarca dedim ki kavminle yanlış yapıyorsun. 'Yanlış yapıyorsun,' dedim ona, 'sırf gereksinmen yok diye karşına çıkan her şeyi ezip geçiyorsun. Yaktığın şu kitaplar, şu filmler,' dedim, 'onları mahvediyorsun, çünkü birilerinin çıkıp onları sana karşı kullanmalarından korkuyorsun. Ama bilmemiz gereken nice sırlar saklı onlarda,' dedim, 've sen salağın tekisin; parçaları bir araya getirmek zorundayız, mahvetmek değil. Senin var olduklarını bildiğinden bile çok sayıda güverteler gezdim,' dedim... Siz ne istemiştiniz, bayım?"

Monologdaki bu kesinti ona yöneltilmişe benzediği için, Complain belki bir hizmeti olabilir diye geldiği yanıtını verdi.

"Hizmet mi?" diye sordu Bergass. "Ben her zaman başımın çaresine bakmışımdır. Ve benden önce de babam, babam kılavuzların en büyüğüydü. Bizi bugünkü gibi bir kavim| durumuna neyin getirdiğini biliyor musun? Sana söyleyyeyim: Ben henüz küçük bir çocukken babamla birlikte araştırmak için çıkmıştık ve Devler'in cephanelik diye adlandırdıkları bir yer keşfettik. Evet, odalar dolusu çarpan... tıka basa! O keşif olmasaydı eğer, Greene'ler bugünkü konumlarına gelemezlerdi; şimdiye dek çoktan yok olup giderdik. Evet, seni de gönderebilirim o cephaneliğe, eğer gelecek cesaretin varsa. Ölüyollar'ın merkezinin çok daha ötesinde, ayakların ele dönüştüğü ve zeminin senden kayıp gittiği ve bir böcek gibi havada süzüldüğün yerde..."

"Saçmalıyor," diye düşündü Complain. Ele dönüşen ayaklan geveleyen yaşlı adama Gwenny'den bahsetmek abes olacaktı. Ama yaşlı kılavuz aniden durdu ve "Buraya nasıl geldin, Roy Complain?" diye sordu. "Bana biraz çorba ver, midem tahta gibi kurudu."

Bir tas getirmeleri için kadınlara işaret eden Complain, "Dayanıp dayanmadığını görmek için geldim," dedi. "Sen büyük bir kişisin; seni bu halde görmek beni üzüyor."

"Büyük bir kişi," diye aptalca mırıldandı diğeri, sonra ani bir şevkle, "Çorbam nerede kaldı? Hay horozun sidiktorbası, ne yapıyor bu kaltaklar? ...larını mı yıkıyorlar çorbada?" diye bağırdı.

Genç bir kadın aceleyle bir tas çorba getirdi ve bunu yaparken Complain'e hınzırca göz kırptı. Bergass kendi başına hiçbir iş yapamayacak kadar güçsüz düşmüştü ve Complain yağlı sıvıyı kaşık kaşık içirmeye başladı. Complain kılavuzun yaşlı gözlerinin onunkileri aradığını fark etti, sanki paylaşmak istedikleri bir sırları varmışçasına; ölmekte olanlar birilerine bakmaya çalışır daima derlerdi, ama Complain gözlerini O parlak bakışlardan töresel alışkanlıkla kaçırıyordu. Öte yana doğru döndüğünde, aniden her yanı kaplayan pisliği fark etti. Güverte neredeyse poniklerin büyümelerine yetecek kadar pislikle dolmuştu; ölü ponik gövdeleri bile yağlı çiğ damlacıklarıyla kaplanmıştı. "Teğmen niçin burada değil? Doktor Lindsey nerelerde? Rahip Marapper'ın sizinle ilgileniyor olması gerekmiyor muydu?" diye öfkeyle parladı. "Burada daha iyi bakılıyor olmalıydınız."

"Şu kaşığa dikkat et, genç adam. Bir dakika dur da su dökeyim... ah, şu lanet karnım! Gergin. Çok gergin... Şu doktor... kadınlarıma doktoru başımdan savmalarını söyledim. Yaslı Greene, o gelmez, çürükten ödü kopuyor. Kaldı ki, o da neredeyse benim kadar yaşlandı artık; bu uyu-uyanlardan birinde Zilliac onu alaşağı edecek ve yönetimi ele alacak... Bak işte o adama gelince. Bergass'ın düşüncelerinin yine dağılmaya başladığını gören Complain aceleyle, "Rahibi getirmemi ister misiniz?" diye sordu.

"Rahip mi? Kim, Henry Marapper mı? Yaklaş hele, sana bir şey söyleyeyim, sadece ikimizin arasında. Bir sır. Başka hiç kimseye söylemedim. Dinle şimdi... Henry Marapper benim oğullarımdan biridir. Evet! Ne onun palavralarına kulak asarım, nede..."

Kendi sözlerini vıraklar gibi sesler çıkararak kestiğinde Complain bir an için ağrılarından dolayı inliyor sandı; sonra yaşlı adamın arada, "Oğlum! Oğlum!" diyerek gülmekte olduğunu anladı. Orada daha fazla kalmanın anlamı yoktu. Kadınlardan birine kısa ve sert birkaç söz söyleyerek tiksinti gelmiş halde aniden ayağa kalktı ve Bergass'ı kahkahalarının şiddetinden

karnının sarkmış derileri sallanır halde bırakarak yürüdü. Diğer kadınlar onlarla hiç ilgilenmeden elleri kalçalarında ya da geleneksel olarak sinekleri kovalayarak çevrede duruyorlardı. Complain oradan ayrılırken umursamaz kulağına parça parça konuşmalar çarptı.

"... ve bütün o giyecekleri de nereden bulmuş, bilmek isterdim. Sadece basit bir çiftlik ırgatı. Size muhbirdir diyorum..."

"Öpücüklerini çok kolay dağıtıyorsun, genç Wenda. İnan bana, ben senin yaşındayken..."

"... bugüne dek bulduğum en güzel beyin salatası..."

"... şu Cullindram Ana'nın daha yeni yedizleri oldu. Bir Çelimsiz enik dışında hepsi de ölü doğdular. Geçen seferkiler beşizdi, anımsıyorsanız eğer. Ona dosdoğru dedim ki, 'Erçiğine karşı kesin olmalısın ve'..."

"... küpelerini kumara vermiş de..."

"... atıyor..."

"... hiç bu kadar gülmemiştim..."

Yine karanlık koridora çıktığında, rahat bir nefes alarak bir süre duvara yaslandı. Hiçbir şey yapmamıştı, Bergass söylemek amacıyla geldiği Gwenny'nin ölümünü dahi çıtlatılmamıştı, yine içinde bir şeyler kopmuştu. Sanki beyninin içini de ağır bir cisim yuvarlanıyordu; bu ona acı veriyor, ama daha net düşünebilmesini de sağlıyordu. Bunun can alıcı bir çeşit düğüm noktasına kavuşacağını içgüdüsel olarak biliyordu.

Bergass'ın odası bunaltıcı biçimde sıcaktı; Complain terden sırılsıklam olmuştu. Şimdi durup dinlediğinde kadınların seslerini koridordan bile duyabiliyordu. Aniden Koğuşlar gerçekte oldukları gibi canlandılar zihninde. Birçok sesin usandırıcı vıcırtısıyla dolu büyük bir mağaraydı bu. Hiçbir yanında gerçek eylem yoktu, sadece sesler, ölen sesler.

4

Uyan dönemi usul usul ilerledi ve uyu dönemi yaklaştıkça Complain'in midesi, gelecek ceza taksitinin beklentisi içinde,

daha da huzursuzlanmaya başladı. Koğuşlar'ın tümünde ve çevredeki bilinen bölgelerde her dört uyu-uyandan biri karaltılırdı. Mutlak bir karanlık olmazdı bu, çünkü koridorların orasında burasında küçük pilot ışıkları dörtgen aylar gibi parlardı; odalar ise tamamen karanlık ve aysızdı. Doğanın kabul edilegelmiş bir yasasıydı bu. Anne ve babalarının kendi çocukluklarında karanlığın bu kadar uzun sürmediğini söylediklerini iddia eden yaşlılar da vardı; ama yaşlı insanlar belleklerinin hatalı işlemesiyle bilinirler ve yitip gitmiş çocukluk yıllarından kalma anılarıyla tuhaf öyküler uydururlar.

Karanlık bastığında ponikler boş çuvallar gibi çökerlerdi. Narin gövdeleri çatlar ve en coşkun filizlerin dışında her yan kararırdı. Kısacık kışlarıydı bu onların. Aydınlık geri geldiğinde filizler taze bir güçle boy verir, üzerlerindeki buruşuk sıvalı yeni bir yeşil dalgayla silkip atarlardı. Dört uyu-uyan sonra ise onlara gelecekti solma sırası. Bu döngüyü en güçlü ya da en şanslıları atlatabilecekti sadece.

Birkaç yüz kişilik Koğuşlar ahalisinin çoğu, bu uyan dönemini, büyük kesimi sırtüstü olmak üzere, atıl halde geçirdiler. Onların barbarca coşku sellerini hep böyle kitlesel istirahatler izlerdi. Tükenmişlerdi ve en önemlisi, günlük yaşantının meşakkatine bir kez daha dalabilecek kadar toparlanamıyorlardı. Bütün kavmin üzerine bir uyuşukluk çökmüştü. Çarşaf çarşaf bedbinliğe bürünmüşlerdi sanki ve ponik arap-saçı barikatların az ilerisinde temizledikleri açıklıklara doğru sızmaya başlamıştı bile. Onları yine ayaklarının üzerine ancak açlık dikebilirdi.

"Topunu birden boğazlayabilirsin ve sana karşı parmaklarını bile kıpırdatamazlar," dedi Wantage, yüzünün sağ yanında esin benzeri bir ışıltıyla. Complain alaycı bir sesle, "Peki niçin denemiyorsun?" diye sordu. "Biliyorsun Dua'da da böyle söylenir: Bastırılmış kötü emeller katlanarak çoğalır ve sonunda onları besleyen zihni yutar. Hiç durma, Kertik Surat!" Anında bileğinden yakalandı ve keskin bir bıçak boğazının bir santim dibinden yalayarak geçti. Bir yarısı öfkeyle çarpılmış, diğer yarısı ise ebedi ve anlamsız bir sırıtışa mahkûm korkunç bir çehre yüzüne nefretle bakıyordu; koca, gri bir göz boşlukta bir yerdeki kendine özel manzarasına dalmıştı. "Bana sakın bir daha böyle hitap etme, seni kokmuş et parçası," diye dişlerinin arasından tısladı Wantage. Bıçağı tutan elini indirip sırtını döndü ve yüzünü öte yana çevirdiğinde sakatlığını anımsayarak öfkesi yerini utanca bıraktı. "Affedersin." Complain daha ağzından çıkarken pişman olmuştu sözlerine, ama diğeri ona bir daha bakmadı.

Bu olayla sinirleri altüst olan Complain de yavaş yavaş yürüdü. Yaklaşmakta olan yeni kavmi araştırdığı arapsaçından dönerken rastlamıştı Wantage'a. Eğer yeni gelenler Greene kavmi ile karşılaşacaklara, ki hiçbir şekilde kesinleşmiş sayılmazdı, daha bir süre için gerçekleşmeyecekti bu; ilk sorun rakip avcılar arasındaki çatışmalar tarzında ortaya çıkacaktı. Ölüm de olabilirdi bunun anlamı; en azından yaşantılarına tekdüzeliğine bir son vereceği kuşkusuzdu. Bu arada bildiğini kendine saklayacaktı. Haberi Teğmen'e otoriteden hoşlanan biri versindi.

Cezasını çekmek üzere Muhafizlar'ın koğuşlarına doğru giderken Wantage dışında hiç kimseyle karşılaşmamıştı. Uyuşukluk hüküm sürüyordu hâlâ her yerde; Kamu Sopacısı bile iş yapmaya isteksiz davranıyordu.

"Başka uyu-uyanlar da olacak," demişti Complain'e. "Acelen nedir? Çek arabanı ve bırak yatayım. Git ve kendine yeni bir kadın bul."

Böylece Complain, midesindeki düğüm yavaş yavaş çözülürken, kendi kompartımanına geri dönmüştü. Dar yan koridorlardan birinde telli bir saz çalınıyordu; tenor bir sesle söylenen bir şarkıdan kelimeler çalındı kulağına:

"... içinde bu gidişin

... çok uzun bir süredir

... Gloria."

Güçlükle anımsanan eski bir şarkı; kapıyla birlikte şarkıyı da kapattı. Marapper, yağlı suratını avuçları arasına almış, şişman parmaklarında pırıldayan yüzükleriyle onu bekliyordu yine.

Rahibin neler söyleyeceğini önceden biliyor olduğu hissi aniden Complain'in zihnini içten içe kemirmeye başlamıştı; sanki bu tabloyu daha önce de yaşamış gibiydi. Onu saran örümcek ağı benzeri bu yanılsamayı yırtıp kurtulmak istedi ama beceremedi.

Rahip alışılagelmiş hareketi bıkkınlıkla yaparak, "Genişlik, oğul," dedi. "Bakıyorum da acı var yüzünde."

"Hem de çok, peder. Öldürmek teselli edebilir onu sadece." Kelimeleriyle umulmadık bir şeyler söylemeye çalışsa da, bildik bir tabloyu yineliyor olduğu duygusu Complain'i terk etmiyordu.

"Öldürmekten öte şeyler de var. Düşlerinde bile göremeyeceğin şeyler." "Bana palavra atma, peder. Birazdan yaşamın gizemlerle dolu olduğunu söyleyeceksin ve aynı annem gibi dırdıra başlayacaksın. Ben birilerini öldürmem gerektiğini hissediyorum."

"O da olur, o da olur," diye teselli etti rahip. "Bu şekilde hissediyor olman da çok iyi. Hiçbir zaman kabuğuna çekilme oğlum; bu, hepimiz için ölüm gibidir. Biz burada atalarımızın işlediği bir suçun vebalini çekiyoruz. Bizi yaraladılar! Kör edildi gözlerimiz; yanlış yönlere atıyoruz hep kendimizi..." Complain yorgun argın tırmandı ranzasına. Bu sahneyi bir kez daha yaşıyor olma yanılsaması kaybolmuştu ve yiter yitmez de unutulmuştu. Artık sadece uyumak istiyordu. Yarın bu yalnız odasından da atılmış ve sopaya çekilmiş olacaktı; artık sadece uyumak istiyordu. Ama rahibin de konuşmasını kestiğini fark etti. Başını kaldırdı ve Marapper'ı ranzasına dayanmış ona bakarken buldu. Complain gözlerini telaşla kaçırmazdan önce bakışları bir an için çakıştı. Toplumlarındaki en katı yasaklardan birisi bir adamın diğerinin gözlerine doğrudan doğruya bakmasına yönelikti; dürüst, iyi niyetli kişiler birbirlerine sadece kaçamak bakışlar atardı. Complain alt dudağını tehdit edercesine ileri uzattı.

"Tecrit aşkına, Marapper, benimle alıp veremediğin nedir?" diye patladı. Rahibin piçliğini az önce öğrenmiş olduğunu söylemek geliyordu içinden. "Altı sopalık taksitini yemedin, Roy, evladım, öyle değil mi?" "Bundan sana ne, rahip?"

"Bir rahip kişisel çıkar nedir bilmez. Senin iyiliğin için soruyorum; kaldı ki, yanıtın beni özel olarak ilgilendiriyor."

"Hayır, sopa yemedim. Hepsi de sırtüstü serilmişler, bildiğin gibi... Sopacıbaşı bile!"

Rahibin gözleri yine onunkileri arıyordu. Complain rahatsızca doğruldu ve yüzünü duvara çevirdi; ama rahibin bir sonraki sorusu onun yine dönmesine yol açtı. "Hiç kafayı yiyip kaçmak geldi mi içinden, Roy?"

Complain elinde olmadan düşlemeye başlamıştı: Ateş saçan çarpanıyla Koğuşlar boyunca koşuyor, herkes ondan korkarak, ona saygı duyarak kaçışıyor ve onu ortamın yegâne hâkimi olarak

bırakıyorlardı. Yüreği huzursuzca çarpmaya başladı. Kavmin en iyi ve en yırtıcı adamlarından bazıları -hatta kendi öz kardeşlerinden Gregg- kafayı yemişler, kimisi kaçarak bundan böyle arapsaçının keşfedilmemiş bölgelerinde yaşamaya başlamış, ya da dönüp cezalarıyla yüz yüze gelmekten korktukları için diğer kavimlere katılmışlardı. Bunun erkekçe, hatta şerefli bir davranış biçimi olduğunu biliyordu; ama bunu kışkırtmak bir rahibe yakışmazdı. Eğer bir adam ölümcül bir hastalığa yakalanmışsa doktor önerebilirdi bunu; ama bir rahip insanın içindeki engellenme duygularını bir nevroz halinde çökelmelerinden önce yüzeye çıkararak özgürce akıl boşalmalarını sağlamak ve bu şekilde kavmi bölmek değil birleştirmek zorundaydı.

İlk kez olarak, Marapper'ın da kendi yaşantısında bir krizle boğuşmakta olduğunu kavradı ve bunun Bergass'ın hastalığıyla bir bağlantısı olup olamayacağını merak etti.

"Bak bana, Roy. Yanıt ver."

"Benimle niçin bu şekilde konuşuyorsun?" Rahibin sesindeki aciliyetle neredeyse tamamen oturur konuma gelmişti

"Hamurunun ne olduğunu anlamak zorundayım."

"Dua'nın bize ne söylediğini biliyorsun: Biz ödleklerini nesliyiz ve günlerimiz korku içinde geçer."

"İnandığın bu mudur?" diye sordu rahip.

"Doğal olarak. Öğretimiz budur."

"Senin yardımına gereksinmem var, Roy. Sana yol gösterirsem izler miydin? Koğuşlar'dan da öteye, Ölüyollar'a?"

Bütün bunlar alçak sesle ve aceleyle konuşulmuştu. Ve Complain'in damarlarında kararsızlık nabız gibi alçaktan ve hızlı hızlı vuruyordu. Tartışmalı bir sonuca varmamak amacıyla bilinçli olarak hiçbir gayret göstermedi; ona sinirleri yol göstermeliydi! Zihni güven vermiyordu... çünkü çok şey biliyordu. "Bunun için cesaret gerekir," diyebildi sonunda.

Rahip küçük bir çığlık benzeri bir ses çıkararak geniş baldırlarını tokatladı. "Hayır, Roy, bir palavracılar sülalesinin dölü olduğun için yalan söylüyorsun. Eğer gidersek, toplum içindeki yetişkin adamların sorumluluklarından sakınmış,

kaçmış olacağız. Yani sinsice tüyeceğiz. Eski usul bir doğaya dönüş eylemi olacak bu, Roy, ana rahmine dönebilmek için yapılmış sonuçsuz bir girişim. Yahu, sırf buradan ayrılmak bile korkaklığın dipsiz kuyusu sayılır! Şimdi, benimle gelecek misin?"

Kelimelerin doğrudan ifade ettiklerinden daha ötedeki bir anlam Complain'in yüreğinde bir kararın biçimlenmesine yol açtı. Gidecekti! Mutlaka kaçıp kurtulmak zorunda olduğu o sis, bilincinin hemen ilerisinde her zaman var olmuştu. Atılacakları serüven hakkında daha ayrıntılı bilgi edinmeden önce kararını Marapper'ın kurnaz gözlerinden saklamaya çalışarak ranzasından aşağı kaydı.

"Ölüyollar'ın arapsaçında tek başımıza ne yapacağız, rahip?" Rahip koca başparmağını burun deliklerinden birine dayayıp düşünerek yumruğunun üzerinden sabit bakışlarla baktı. "Yalnız gitmeyeceğiz. Dört kişi daha gelecek bizimle, seçilmiş adamlar. Bir süredir bunun için hazırlanıyordum ve şimdi her şey tamam. Sen yaşantından hoşnut değilsin, kadının elinden alındı; yitirecek nen kaldı? Sana gelmeni şiddetle tavsiye ederim —kendi iyiliğin için tabii— her ne kadar yanımda iradesi zayıf ve avcı gözü keskin birinin bulunması işime gelse de."

"Diğer dördü kim, Marapper?"

"Bunu sana bizimle gelmeye karar verdiğinde söyleyeceğim. Eğer Muhafızlar'a ihbar edilirsem, hepimizin boğazını —özellikle de benimkini!— yirmi yerinden doğrarlar."

"Ne yapacağız? Nereye gideceğiz?"

Marapper ağır ağır ayağa kalktı ve gerindi. Becerebileceği en korkunç dudak büküşüyle, ağzı arada düğümlenmiş bir halat gibi yamuluncaya dek yanaklarından birini yukarı, diğerini aşağı kaydırdı ve uzun parmaklarıyla saçlarını taradı. "Kendi başına git, Roy, eğer benim önderliğime bu kadar güvensizsen! Yahu, sırf mızmızlanıp soru soran kadınlar gibisin. Sana, planımın senin kavrayabileceğinden çok daha yüce olmasının dışında, başka bir şey söylemeyeceğim. Gemiye egemen olmak! işte bu! Daha azı değil! Geminin bütünüyle ele geçirilmesi... Bunun ne anlama geldiğini kavramaktan bile acizsin." Rahibin korkunç çehresi karşısında ursan Complain sadece, "Gelmeyi reddetmeyecektim," diye sızlanabildi.

"Geleceğim mi demek istiyorsun?"

Marapper tek bir söz etmeksizin kolunu hararetle sıktı Yanakları parlıyordu. Kendini bağladığı an paniğe kapılan Complain, "Şimdi bizimle gelecek diğer dört kişinin kim olduklarını söyle," dedi.

Marapper kolunu saldı.

"Eskilerin ne dediklerini bilirsin, Roy: Gerçekler kimseyi özgür kılmaz. Yakında yeterince öğreneceksin. Sana şimdi söylemesem daha iyi. Gelecek uyu dönemi erken vakitte harekete geçmemizi planlıyorum. Şimdi seni bırakacağım; yapılması gereken işlerim var hâlâ. Kimseye tek söz etme."

Kapıdan çıkarken durakladı. Elini ceketinin içine sokarak dışarı bir şey çıkardı ve zaferle salladı. Complain bunun nesli tükenmiş Devler'in kullandığı okuma cisimlerinin bir araya getirilmesiyle oluşturulmuş bir kitap olduğunu gördü. Marapper, kitabı zulasına tekrar yerleştirirken, "Gücümüzün anahtarı bu işte!" diye dramatik biçimde haykırdı. Sonra kapıyı ardından kapattı. Complain sadece beyni çalışarak odanın ortasında bir heykel gibi hareketsiz durdu. Beyninde hiçbir yere varmayan düşünceler halka olmuş dönüyorlardı. Ama Marapper rahipti, Marapper diğer insanlardan çoğunun paylaşmadığı bilgilere sahipti, Marapper öncülük etmeliydi. Complain ağırdan alarak kapıya gitti, açtı ve dışarı bir göz attı.

Rahip çoktan gözden kaybolmuştu. Sakallı sanatçı Meller'dan başka kimse yoktu görünürde. Odasının açıldığı koridorun duvarına canlı renklerle bir resim boyuyor, bir uyu-uyan önce topladığı çeşitli boyaları kullanarak dalgınlaşmış zeki yüzüyle renkleri hafif darbelerle sürüyordu. Elinin altından kocaman bir kedi sıçramıştı duvar boyunca. Complain'i fark etmedi. Geç oluyordu. Complain neredeyse tamamen ıssız Mahfel'e bir şeyler atıştırmaya gitti. Kendinden geçmişçesine yedi. Döndü ve Meller'ı boyamasını vecd içinde sürdürür halde buldu. Kapısını kapattı ve yavaş yavaş uyku için hazırlanmaya başladı. Yatağın başucundaki bir çengelde hâlâ Gwenny'nin giysisi asılı duruyordu; onu aniden çekip aldı ve gözden ırağa, bir dolabın arkasına fırlattı. Sonra yatağına uzandı ve sessizliğin uzayıp gitmesini dinledi. Şişman ve nefesi tıkanmış haldeki Marapper aniden paldır küldür daldı odasına. Pelerininin araya sıkışan köşesini nefes nefese çekiştirirken kapıyı çarparak kapattı.

"Sakla beni, Roy... Çabuk! Bakıp durma, seni aptal herif, acele et! Kalk ayağa, bıçağına davran! Birazdan Muhafızlar burada olacaklar, Zilliac burada olacak. Peşimdeler. Onlar zavallı yaşlı rahipleri gördükleri yerde boğazlarlar!"

Konuşurken bir yandan da Complain'in ranzasına koşmuş, onu duvardan çekmiş, arkasına saklanmaya çalışıyordu.

Complain, "Ne yaptın sen?" diye açıklama istedi. "Niçin peşindeler? Niçin buraya saklanıyorsun? Niçin beni de bulaştırıyorsun?"

"İltifat olsun diye değil, tabii ki. Sadece en yakınımda sen vardın ve bacaklarım hiçbir zaman koşmak için imal edilmediler. Yaşamım tehlikede." Marapper konuşurken sanki saklanacak daha iyi bir yer ararcasına çılgın gibi çevresine bakındı ve sonra belli ki olduğu yerde kalmaya karar verdi. Yatağın öte yanına bir battaniye yerleştirerek kendini kapı yönünden gizlemiş oldu. "Benim buraya girdiğimi görmüş olmalılar," dedi. "Hani kendi postum umurumda değil, ama planlarım var. Düşüncelerimizi Muhafızlar'dan birine açtım ve o da dosdoğru gidip Zilliac'a anlattı."

"Ben niçin..." diye öfkeyle söze başladı Complain. Dışarıdan gelen itiş kakış sesleri onlara en kısa bir uyarıyı verdiği anda sonuna dek savrulan kapı, menteşeleri üzerinde geri sıçrayarak açıldı. Complain yarı yarıya arkasında durduğu kapının çarpmasından birkaç santimle kurtulmuştu. Bu ani kriz Complain'in düş gücünü besledi. Sanki kapının kenarı suratına dek gelmişçesine yüksek sesle inleyip sendeleyerek yüzünü elleriyle kapattı ve öne eğildi. Rütbede üstten bir sonraki adamın, Teğmen'in sağ kolu Zilliac'ın odaya daldığını ve kapıyı ardından tekmeleyerek kapattığını parmaklarının arasından görebiliyordu. Adam Complain'e hakir gören bir bakış fırlattı. "Kes zırıldamayı, be adam," diye bağırdı Zilliac. "Rahip nerede? Onun buraya girdiğini gördüm."

Odayı gözden geçirmek için çarpanı hazır durumda dönerken Complain Gwenny'nin tahta taburesini bir ayağından kavradı ve Zilliac'ın gergin ense köküne şiddetle indirdi. Parçalanan odun ve kemiğin insanın içini ısıtan çatırtıları odayı doldururken Zilliac boylu boyunca yere uzandı. O daha zemine düşmeden Marapper ayağa fırlamıştı bile. Bütün; dişlerini sergileyerek ağır ranzayı bir kenarından kaldırdı ve düşen adamın üzerine yıktı.

"İşini bitirdim!" diye bağırdı rahip. "Horozun bağırsakları, işini bitirdim!" Böylesine cüsseli bir adam için oldukça seri hareket ederek Zilliac'ın çarpanını kaptı ve kapıya döndü.

"Aç şunu, Roy! Kuşkusuz başkaları da olmalı dışarıda ve bu işin içinden hâlâ nefes alabilen gırtlaklarla ya şimdi çıkarız, ya da hiçbir zaman." Ama tam o esnada kapı Complain'in yardımına gerek kalmadan kendi kendine açıldı. Haşlanmış tavuk gibi bembeyaz kesilmiş yüzüyle Meller orada durmuş bir bıçağı kınına sokmakla meşguldü.

"İşte sizin için bir adak, rahip," dedi. "Birileri gelmeden önce onu içeri çeksem iyi olacak."

Koridorda boylu boyunca yatan bir Muhafız'ı ayak bileklerinden yakaladı. Complain yardımına gitti ve gevşek vücudu birlikte içeri taşıyıp kapıyı kapattılar. Meller kapıya dayanarak alnında biriken terleri sildi.

"Ne işe bulaştığınızı bilmiyorum, rahip," dedi, "ama bu herif içeride çıkardığınız velveleyi duyunca arkadaşlarını toplamak için gitmeye kalktı. Parti başlamadan bir an önce onun hakkından gelmenin uygun olacağını düşündüm."

"Uzun Yolculuğu'nu huzur içinde yapsın," dedi Marapper alçak sesle. "İyi iş becerdin, Meller. Gerçekten, hepimiz de amatörlere göre iyi iş beceriyoruz."

"Fırlatabileceğim bir bıçağım var," diye açıkladı Meller. "Bu da benim şansım... Göğüs göğüse kavga etmekten hiç hazzetmem çünkü. Oturmamda sakınca var mı?"

Complain iki cesedin arasına sersemlemiş halde diz çökecek kalp atışlarını kontrol etti. Olaylar başlar başlamaz her günkü Complain gitmiş, yerine hareketlerinde daha becerikli ve dürtülerinde emin, otomatik ve yeni bir adam gelmişti. Simdi eliyle Zilliac'ı ve yere yığılmış haldeki Muhafız'ı yoklamış ve ikisinde de nabza rastlamamıştı. O anda devrede olan avcı kişiliğiydi.

Küçük kavimlerde ölüme hamamböcekleri kadar sık rastlanırdı. "Ölüm, bir adamın en uzun organıdır," derdi halk şiirlerinden biri. Çok sık karşılaşılan bu uzatmalı tablo, Öğreti'nin büyük kısmına da konu oluşturuyordu: Bu tabloyla başa çıkmanın resmi bir yolu yordamı olmalıydı. Korku vericiydi ve korkunun bir erkeğin yüreğine yerleşmemesi gerekirdi. Şimdi ölümle yüz yüze geldiğinde Complain'in içindeki otomatik adam, çocukluğundan beri şartlandırıldığı üzere, seçilecek ilk doğru tavır olan mecalsizliğe düşüvermişti.

İşareti alan Marapper ve Meller de hafif hafif inlemekte olan Complain'e katıldılar. Ancak ne zamanki o karmaşık işlemleri bittiğinde ve son Uzun Yolculuk sözleri sarf edildiğinde her zamanki hallerine kısmen dönebildiler.

Sonra sessiz gövdelerin üzerinden birbirlerine korku içinde ve koyunumsu bir zafer havasında bakarak karşılıklı oturdular. Dışarıda her şey sessizliğe gömülmüştü; meraklı bir kalabalığın toplanmasını ve olan bitenin ortaya çıkmasını engelleyen tek şey yakın zamandaki cümbüşün ardından gelen uyuşukluk haliydi. Complain yavaş yavaş yine düşünebilmeye başladığını keşfetti.

"Senin planlarını Zilliac'a nakleden Muhafız ne olacak peki?" diye sordu. "Eğer burada oyalanırsak, Marapper, yakında başımıza bela açar."

"Eğer burada sonsuza dek bile oyalansak," dedi rahip, "burun deliklerimizi sızlatmak dışında bizi rahatsız edemez. Çünkü şu anda önümüzde yatıyor." Meller'in içeri sürüklediği cesedi işaret etti ve ekledi: "Ki bu da planlarımın daha ötelere iletilmemiş olduğunun bir göstergesidir sanırım. Demek ki çok şanslıyız: Zilliac'ı aramaya başlamalarından önce hâla biraz vaktimiz var. Onun da kendine has ufaktan bir tezgâh olmuş olsa gerek diye düşünüyorum, aksi takdirde yanında refakatçileriyle gelirdi. Bu bizim açımızdan daha da iyi. Haydi, Roy, bir an önce harekete geçmeliyiz. Koğuşlar bizim için pek sağlıklı sayılmaz artık."

Umulmadık ölçüde titreyen bacaklarıyla ayağa kalkmaya yeltendi ve derhal oturdu. Daha temkinli olarak yine kalkmayı denerken kendini savunurcasına, "Duyarlı bir insana göre o ranzayla bayağı iyi iş yaptım, ha?" dedi. "Hâlâ niçin senin peşinde olduklarını açıklamanı bekliyorum, rahip," dedi Meller.

Marapper, kapıya doğru ilerlerken, teskin edici bir sesle, "Acil yardımın için ne kadar teşekkür etsek azdır," dedi. Meller çıkışı koluyla kesti ve "Neye bulaştığınızı öğrenmek istiyorum," diye ısrar etti. "Bana ben de bulaşmışım gibi geliyor."

Marapper geri çekilerek susmaya devam edince tez canlı davranan Complain, "Niçin onun da bizimle gelmesine izin vermiyoruz, rahip?" diye araya girdi. "Anlaşıldı..." dedi sanatçı düşünceli düşünceli. "İkiniz de Koğuşlar'ı terk ediyorsunuz! Dostlarım, size bol şans... Aradığınız her neyse umarım bulursunuz. Bana gelince; ben burada güven içinde

kalmayı ve resim yapmayı sürdürmeyi tercih ederim. Davetiniz için teşekkürler."

"Seni zaten davet etmemiş olmam gibi küçük mevzular bir yana, tüm dediklerine katılıyorum," dedi Marapper. "Bugünlük iyi bir gösteri yaptın dostum, ama yanımda sadece gerçek eylemcilere gereksinmem var... ve onlardan da sadece birkaç tane olmalı, bir ordu değil."

Meller kenara çekildiğinde Marapper kapının tokmağını yakaladı ve tavrı biraz daha yumuşadı: "Bizim yaşamlarımız mikroskopik ölçüde küçük sürelerdir, boyacı, ama şu anda onları sana borçlu olduğumuza inanıyorum. Şükranlarımızla birlikte dön boyalarına ve kimseye tek söz etme."

Kendisine yetişebilmek için acele eden Complain ile birlikte koridordan aşağı ilerlemeye başladı. Kavmin üzerini uyku örtmüştü. Arka barikatlardan birine gitmekte olan gecikmiş bir nöbetçinin yanından geçtiler; cırlak paçavralara bürünmüş iki genç erkek ve iki kız yine eğlencenin havasını yakalamaya çalışıyorlardı; bunların dışında, her yer ıssızdı.

Yan koridorlardan birine keskin bir dönüş yapan Maraphler kendi kompartımanına doğru yollandı. Çevresine sinsi bakışlar atarak cebinden mıknatıslı bir anahtar çıkardı ve Complain'i öne iterek kapıyı açtı. Bu büyük bir odaydı, ama bütün bir ömür boyu biriktirilmiş ıvır zıvırla, dilenilmiş ya da rüşvet alınmış bin bir nesneyle, Devler'in neslinin tükenmesinden bu yana anlamlarını yitirmiş ve artık sadece onlarınkinden çok daha üstün bir uygarlığın şaşırtıcı totemleri haline gelmiş şeylerle ağzına kadar doluydu. Complain dört bir yanında gördüğü ama tanımlayamadığı bir fotoğraf makinasına, vantilatörlere, yapbozlara, kitaplara, prizlere, kondansatörlere, bir yatak lazımlığına, bir kuş kafesine, vazolara, yangın söndürme araçlarına, deste deste anahtara, iki yağlıboya tabloya, "Ayın Haritası" başlıklı bir parşömene, oyuncak bir telefona ve içlerinde "şampuan" adlı koyu bir çökelti bulunan bir karton dolusu şişeye çaresizlik içinde bakakaldı. Merak dışında hiçbir şeye yaramayan ganimetler, ganimetler...

Marapper gitmeye hazırlanarak, "Diğer üç asiyi getirinceye dek burada bekle," dedi. "Sonra yola çıkmış olacağız."

"Ya onlar da Muhafız gibi ihanet etmişlerse sana?"

"Etmeyecekler... Onları gördüğünde senin de anlayacağın gibi," diye kısa kesti Marapper. "Muhafız'a sırf bunu buraya girerken gördüğü için açıklama yapmıştım." Gömleğinin içindeki kitaba vurdu.

O çıktıktan sonra, Complain manyetik kilidin yuvasına yerleştiğini duydu. Eğer rahibin planlarında ters giden bir şey olursa, kurtarıldığında yapması gerekecek bir yığın münasebetsiz açıklamayla birlikte burada kilitli kalacak ve büyük olasılıkla Zilliac'ın ölümü yüzünden ölecekti. Elindeki acıyan bir noktayı kaşıyarak gergince bekledi. Sonunda eğilip baktığında, avucuna ufacık bir tahta kıymığının batmış olduğunu gördü. Gwenny'nin tahta taburesinin ayaklan hep pürüzlü olmuştu zaten.

BÖLÜM II

ÖLÜYOLLAR

1

Koğuşlar'da çok kullanılan bir düstur, "Bakacağına sıçra, " derdi; atılganlık, bilgeliğe giden yolda darbımesel olmuştu ve kurnaz geçinenler ha deyince eyleme geçmeye her an hazırlardı. Eylem için pek bir bahanenin olmadığı durumlarda kavmin her ferdini somurtkan bir uyuşukluk beklediği için, diğer davranış kalıplarının uygulanabilmesi çok güçtü. Her çeşit fikri kendi yararına yontmakta pek mahir olan Marapper, seferinin son üç üyesini harekete geçirebilmek amacıyla önlerine kişisel çıkarlar sürmüştü.

Çantalarını, ceketlerini ve çarpanlarını yüklenerek onu gönülsüzce izlediler ve somurtarak köyün sokaklarından peşi sıra geçtiler. Çok az kişi gidişlerini gördü; onlar da umursamadı, çünkü herkes son cümbüş nedeniyle biraz akşamdan kalmış haldeydi. Marapper oda kapısının önünde durdu ve; anahtarını araştırdı. "Ne halt etmeye bekliyoruz burada? Eğer böyle ayağımızı sürürsek yakalanacağız ve küçük parçalar halinde doğranacağız! Gideceksek şu poniklerin içine bir an önce gidelim!"

Marapper soruyu sorana doğru hırçın bir bakış fırlattı. Sonra yanıt vermeye bile tenezzül etmeden geri döndü. Bunun yerine, kapıyı iterek açtı ve "Dışarı gel, Roy," diye seslendi, "yol arkadaşlarınla tanış."

Temkinlice, olası bir tuzaktan sakınan usta bir avcı gibi, Complain elinde çarpanıyla belirdi. Marapper'ın yanında duran üçlüyü sessizce süzdü; tümünü de oldukça iyi tanıyordu: kemerine asılı iki şişkin torbaya dirseklerini sakince dayamış halde, suya sabuna dokunmaz havalarla sırıtan Bob Fermoin, değneğini dur durak bilmeksizin parmaklarında döndürmeyi sürdüren Wantage'ı, bir de meydan okuyan ve sevimsiz suratıyla Değerbiçici Ern Roffery'yi. "Koğuşlar'ı ben bu güruhla birlikte terk falan edemem, Marapper," diye kesip attı. "Eğer bulabileceğinin en iyileri bunlarsa, beni sayma. Bir araştırma seferine çıkacağımızı sanıyordum, hokkabazlık gösterisine değil." Rahip, hazımsızlık çeken bir tavuk gibi sesler çıkardı gırtlağından ve üzerine yürümeye kalktı, ama onu bir kenara iten Roffery elini çarpanının kabzasına koyarak Complain'in

karşısına dikildi. Bıyıkları Complain'in çenesinden on santim ötede titriyordu.

"Demek öyle, koşan et uzmanım benim," dedi. "Demek öyle hissediyorsun! Senden üstün olanları gördüğünde de tanıyamıyorsun, ha? Sanıyorsun ki..." "Öyle hissediyorum," dedi Complain. "Ve şu kılıfındaki oyuncakla oynamayı da kesebilirsin, yoksa parmaklarını kırıvereceğim. Rahip bana bir araştırma seferine çıkacağımızı söylemişti, kerhanelerde mum söndüreceğimizden bahsetmemişti."

Öfke saçan yüzünü kâh birine, kâh ötekine çevirerek aralarına dalan rahip, "Nitekim bir araştırma seferi olacak," diye haykırdı. "Bu bir araştırma seferidir ve tecrit adına, eğer leşlerinizi tek tek taşımak zorunda kalsam bile, hepiniz benimle Ölü-yollar'a geleceksiniz! Sizi aptallar! Burada durmuş birbirinizin alık suratlarına it gibi çemkiriyorsunuz! Sizi reziller sürüsü! Bırakın beni, sanıyor musunuz ki birbirinizin üç paralık dikkatini çekecek kadar kıymetiniz var? Toplayın pılınızı pırtınızı ve kımıldayın, yoksa Muhafızlar'ı tepenize üşüştürürüm."

Bu öylesine aptalca bir tehditti ki Roffery kahkahalara boğuldu. "Ben Complain gibi uçuk benizlilerden kurtulmak için katılmıştım size, rahip," dedi. "Yine de, senin istediğin gibi olsun! Düş önümüze, şef sensin!" "Düşüncen buysa eğer, niçin aptalca manzaralar yaratarak vaktimizi harcıyorsun?" diye tersledi Wantage.

"Çünkü burada komutan yardımcısı benim ve canımın çektiği manzarayı yaratabilirim," diye yanıtladı Roffery.

Marapper, konuya açıklık getirerek, "Sen komutan yardımcısı filan değilsin, Ern," dedi. "Burada sadece ben emir veriyorum ve sizler de, emirlerim önünde eşit olarak, bana itaat ediyorsunuz!"

Bunun üzerine Wantage alayla güldü ve Fermour, "Eğer siz aptallar güruhunun çene çalması bittiyse," dedi, "birileri bizi keşfetmeden ve bütün sorunlarımızı temelinden çözmeden önce buradan gidebilir miyiz?"

"O kadar çabuk değil," dedi Complain. "Ben hâlâ şu değerbiçicinin aramızda ne işi olduğunu öğrenmek istiyorum. Niçin kendi işiyle ilgilenmiyor? Çok rahat bir görevi vardı; onu niçin bıraktı? Bu durum bana pek mantıklı görünmüyor; ben onun yerinde olsaydım Koğuşlar'ı terk etmezdim."

Roffery, rahibin uzanmış koluna karşı direnerek, "Ama sende bir kurbağanınki kadar bile yürek yok," diye homurdandı. "Hepimiz kendi özel nedenlerimizden dolayı katıldık bu geziye ve benim nedenim de senin üzerine vazife değil." "Zaten bütün bu telaş niçin?" diye bağırdı Wantage. "Niçin geliyorsun? Senin suratını görmek dahi istemediğimden adım gibi eminim." Rahibin kısa kılıcı aniden ikisinin arasında belirivermişti. Kabzayı sıkan yumruğunun beyazlaştığı görülüyordu.

"Kutsal bir kişi olduğuma göre," diye homurdandı rahip, "konuşacak ilk adamı Uzun Yolculuğa bizzat çıkaracağıma Koğuşlar'daki her damla kan üzerine yemin ederim!"

Düşmanlıktan kaskatı kesilmiş halde ve hiç konuşmadan durdular orada. "Tatlı, barış-yapan kılıç," diye fısıldadı Marapper ve ardından, omuzundaki sırt çantasını çözerken, sıradan bir ses tonuyla, "Vur şu heybeyi sırtına, Roy," dedi, "ve toparla kendini. Ern, çarpanını rahat bırak... Bebek bulmuş küçük kızlar gibisin. Hepiniz gevşeyin artık ve benimle birlikte yürümeye başlayın. Toplu halde bulunun. Ölüyollar'a geçmek için aşmamız gereken bir barikat var önümüzde, dolayısıyla ne yaptığımı iyi izlemeye gayret edin. Kolay olmayacak..." Kompartımanının kapısını kilitledi, anahtarına düşünceli bir göz attı, sonra ceplerinden birine indirdi. Diğerlerine başka herhangi bir işaret vermeksizin koridordan aşağı yürümeye başladı. Sadece bir an için duraksadılar ve sonra uysalca düştüler peşine. Marapper, tüm diğerlerini daha aşağılık bir evrene iterek, demir gibi sert gözleriyle dimdik ileri bakıyordu. İlk koridor sapağında sola ve bir sonrakinde yine sola döndü. Bu onları diğer ucu tavuk teliyle örülü çıkmaz bir sokağa sokmuştu; burası yan barikatlardan biri olduğu için telin önünde bir Muhafız bekliyordu. Muhafız rahatta ama dikkatliydi. Çenesini ellerine dayamış halde bir kutunun üzerinde oturuyordu, ama beşi birden köşeyi dönüp görüş alanına girdiklerinde ayağa sıçrayarak çarpanını onlara doğrulttu.

Klasik parolayı yineleyerek, "Vurmaktan mutluluk duyarım!" diye haykırdı. Gözleri kararlı, bacakları gergin, sözleri ise klişe gibi dökülmüştü ağzından. "Ben de ölmekten," diye tatlı tatlı yanıtladı Marapper. "Sok şu silahını kılıfına, Twemmers; biz Hariciler değiliz. Bana biraz asabiymişsin gibi geliyor."

"Durun, yoksa ateş ederim!" diye haykırdı Muhafız Twemmers. "Ne istiyorsunuz? Durun, hepinizde!"

Marapper adımlarını hiç aksatmadı ve diğerleri de onunla birlikte yavaş yavaş ilerlediler. Complain için olup bitenin

açıklayamadığı bir büyüsü vardı. "Bu iş için artık çok dar görüşlü kalıyorsun, dostum," diye seslendi rahip. "Zilliac'ı görüp seni bu işten azletmesini söyleyeceğim. Karşındaki benim, Rahip Marapper, tartışma götürür akıl sağlığının yöneticisi, yanında iyi niyetli dostlarla. Bu akşam kan dökmek yok sana, adamım."

Twemmers silahını sallayarak, "Kim olsa vururum!" diye vahşice tehdit etti ama ardındaki tel örgüye doğru da geriliyordu.

"Pekâlâ, ama bu niyetini daha uygun hedeflere sakla... Gerçi daha büyüğünü de bulamazsın ya!" dedi rahip. "Burada sana verilecek önemli bir şeyim var." Bütün bu alışveriş süresince Marapper'ın ilerlemesi hiç durmamıştı. Artık neredeyse tam tepesindeydiler Muhafız'ın.

Biçare adam kararsızlık içinde bocalıyordu; seslenme mesafesinde başka Muhafızlar da vardı, ama yanlış alarm ona birçok sopaya mal olabilirdi. Bedbahtlığını o anki düzeyinde tutmaya hevesliydi. Birkaç saniyelik kararsızlık onun için ölümcül oldu. Rahip tepesine çullandı.

Marapper kısa kılıcını pelerininin altından çevik bir hareketle çekip Muhafız'ın midesine bir homurtuyla birlikte derince sapladı, kanırttı ve öne doğru yıkılan adamı omzuyla tarttı. Twemmers'ın kolları gevşeyip sırtına çarpıncaya dek gövdesini omzunda asılı tuttu, sonra bir kez daha memnuniyetle homurdandı. Wantage, etkilenmiş halde, "Temiz iş çıkardın, peder," dedi. "Ben bile daha iyisini yapamazdım."

Sesinde derin bir hürmetle, "Usta işi!" diye bağırdı Roffery. "Vazettiklerini yaşama bu kadar etkin biçimde geçirebilen bir rahip bulmuş olmak ne güzel!" "Benim için zevkti," diye homurdandı Marapper, "ama sesinizi alçak tutun yoksa av köpeklerini başımıza üşüştüreceksiniz. Fermour, şunu alır mısın, lütfen?" Ceset Bob Fermour'un omuzlarına aktarılmıştı; yaklaşık bir metre yetmiş santimlik boyuyla diğerlerinden neredeyse bir baş daha uzun olduğu için bu işi çok rahat halledebilirdi. Marapper kılıcını Complain'in ceketine nazikçe sildi, kınına yerleştirdi ve dikkatini tel örgüye yöneltti.

Kocaman ceplerinin birinden bir çift tel makası çıkardı ve bununla geçidi örten bağlantılardan birini kopardı. Kulpundan tutarak kapıya asıldı; kapı yerinden bir santim kadar

oynadıktan sonra sıkıştı. Homurdanarak yüklendi, ama kap oynamıyordu.

"İzninle," dedi Complain.

Ağırlığını kapıya vererek bütün gücüyle abandı. Paslı rulmanlar üzerinde kayan kapı aniden keskin bir gıcırtı çıkararak açıldı. Şimdi bir kuyu çıkmıştı ortaya: dipsiz gibi görünen, ağzı açık, kara bir delik. Korku içinde geri çekildiler. Fermour, bacamsı boşluğun kenarına asılı "ASANSÖR İÇÎN DÜĞMEYE BASINIZ" yazısını merakla incelerken, "Bu ses Koğuşlar'daki Muhafızlar'ın çoğunu çekecektir buraya," dedi. "Şimdi n'olacak rahip?"

"Başlangıç olarak, Muhafız'ı surdan aşağı atabilirsiniz," dedi Marapper. "Canlanın biraz!"

Ceset karanlığın içine savruldu ve bir saniye sonra tatmin edici toklukta bir "güp" sesi duyuldu.

Wantage iştahla, "Tiksindirici!" diye haykırdı.

"Hâlâ sıcak," diye fısıldadı Marapper. "Cenaze törenine gerek yok... Yaşam hakkımız için iddiamızı sürdürsek iyi olacak.. Bakın şimdi, çocuklar, korkmanız gereksiz, bu karanlık yer insanlar tarafından inşa edilmiş; bir zamanlar, sanırım, içinde bir çeşit araba yukarı aşağı işliyordu. Twemmers'ın örneğini izlemeliyiz, ama daha yavaş tabii."

Açıklığın orta yerinde kablolar sarkıyordu. Rahip öne doğru eğildi ve onları yakaladı, sonra kendini beş metre aşağıdaki ilk katın hizasına temkinle sarkıttı. Asansör boşluğu ayaklarının altında simsiyah açılmış haldeyken, kenardaki dar bir çıkıntıya doğru sallandı ve bir eliyle oradaki tel örgüye tutunarak diğer eliyle makasını kullandı. Tele tek ayağıyla dikkatle bastırıp sıyrılarak geçebilecekleri genişlikte bir geçit açabildi. Diğerleri teker teker takip ettiler. Üst katı son terk eden Complain oldu. İçinden Koğuşlar'a yarım ağızla veda ederek kablodan aşağı kaydı ve diğerlerinin yanına indi. Beşi bir arada hışırtılı loşlukta durup çevrelerine bakındılar. Tuhaf topraklardaydılar, ama ponik karmaşasının biri öbürüne benzer daima. Marapper geçidi arkalarından özenle kapattı ve sonra pelerinini düzeltip omuzlarını dikleştirerek ileri doğru döndü.

"Bu kadar hareket benim gibi yaşlı bir rahibe bir uyan için yeterlidir," dedi, "meğer ki içinizde liderlik tartışmasını

başlatmak isteyen biri varsa." Roffery'nin kulağının hemen yanından ötelere doğru bakan Complain meydan okurcasına, "Bu zaten hiç tartışma konusu edilmemişti," dedi. "Beni kışkırtmaya kalkma," dedi Roffery. "Pederi izleyeceğim, ama sorun çıkarmaya kalkan olursa biçerim."

Wantage, suratının daha çirkin yarısını çevrelerindeki ponik kalabalığına çevirerek, "En domuzcasına aptal iştahı bile doyuracak kadar çok bela bulacağız," diye kehanette bulundu. "Birbirimize havlamayı bırakıp kılıçlarımızı başka karınlar için saklasak isabetli davranmış oluruz." Sözlerine gönülsüzce katıldılar.

Marapper düşünceyle somurtarak pelerinini silkti; kenarlarına kan bulaşmıştı. "Şimdi uyuyacağız," dedi. "Uygun olan ilk odaya girecek ve kamp yeri olarak kullanacağız. Her uyu için bu düzeni uygulayacağız. Koridorlarda kalmamız olanaksız... Saldırıya tamamen açık oluruz. Bir kompartımanda ise nöbetçi dikerek güven içinde uyuyabiliriz."

"Uykuya dalmadan önce Koğuşlar'dan biraz daha uzaklaşsaydık daha iyi olmaz mıydı?" diye sordu Complain.

"Ben ne demişsem en iyisi odur," dedi Marapper. "Koğuşlar'daki o anası yatıklar, hem de pusuya düşme riskini göze alarak, bitli boyunlarını tanımadıkları bir ponik bölgesine uzatırlar mı sanıyorsun? Sırf bu tür akılsızca sorulara yanıt vererek nefesimi harcamamak için şu kadarını söyleyeceğim: Ben ne dersem onu yapacaksınız. Birlik olmanın anlamı budur ve eğer birlik değilsek hiçbir şey değiliz demektir. Bu yeterince açık mı? Roy? Ern? Wantage? Fermour?" Rahip ifadesiz suratlarına sanki tekmil alıyormuşçasına teker teker baktı. Bakışlarından kaçınmak için gözlerini kuşkulu bir akbabalar dörtlüsü gibi yere indirdiler.

"Hepimiz buna zaten karar vermiştik," dedi Fermour sabırsızlanarak. "Daha ne yapmamızı istiyorsun, çizmelerini yalayalım?"

Her ne kadar tümü de ona üç aşağı beş yukarı katılıyor olsalar da, rahipten çok daha kolay bir hedef olduğu için, Fermour'a dönüp homurdandılar. "Çizmelerimi ancak bu ayrıcalığı hak ettiğiniz zaman yalayabilirsiniz," dedi Marapper. "Ama yapmanızı istediğim başka bir şey daha var. Bana itirazsız riayet etmenizi istiyorum, ayrıca birbirinizle takışmayacağınıza dair de yemin etmenizi emrediyorum. Sizden karşılıklı güven ya da benzer bir saflık beklemiyorum.

Öğreti'nin şeriatını delmenizi de isterim. Uzun Yolculuğa çıkmamız gerekecekse eğer, bunu Ortodoksça yapacağız. Ama sürekli tartışma ve didişmeye tahammül etmemiz olanaksız; Koğuşlar'daki tatlı yaşantınız sona erdi artık. "Karşılaşacağımız tehlikelerden bir kısmını tanıyoruz: Mutantlar, Hariciler, diğer kavimler ve son olarak da bizzat korkunç Baştaraf halkı. Ama henüz hiç tanımadığımız birçok tehlikeyle de karşı karşıya kalacağımızdan kuşkunuz olmasın. Bir arkadaşınıza karşı yüreğinizde kin duyarsanız, bu kıvılcımı bilinmeyene karşı saklayın: Gerekeceği gün gelecektir." Onlara bir kez daha soruşturan gözlerle baktı.

"Yemin edin," diye emir verdi.

"Bütün bunlar çok güzel," diye homurdandı Wantage. "Katılıyorum tabii, ama bu açıkça özveride bulunacağımız anlamına da geliyor... yani, kendi kişiliklerimizden. Marapper, eğer bunu biz yapacaksak, sen de yapmalısın ve kafa ütülemekten vazgeçmelisin. Sadece yapılmasını istediğin şeyi söyle ve biz de can sıkıcı nutuklarına katlanmak zorunda kalmadan yapalım." Fermour, yeni bir tartışma başlamadan, "Bana sorarsanız yeterince adil," dedi aceleyle. "Tecrit aşkına, yemin edeceksek edelim ve biraz uyuyalım artık!" Özel hırgür ayrıcalıklarını bir yana bırakmaya karar verdiler ve eline koca bir deste manyetik anahtar alan rahibin peşi sıra ponik ormanının saçaklarına doğru ilerlediler. Beş on metre sonra ilk kapıyla karşılaşmışlardı. Durdular ve rahip kilidin üzerindeki küçük girintide anahtarlarını teker teker denemeye başladı. Bu arada Complain kısa bir mesafe daha ilerledi ve bir dakika sonra dönerek diğerlerine seslendi.

"Kırık bir kapı var burada," dedi. "Bir ara buradan başka bir kavmin geçmiş olduğu aşikâr. Bu odaya girersek vakit kazanmış oluruz." Takırtılar çıkaran ponik gövdelerini iterek yanına geldiler. Sadece bir parmak kadar aralanmış haldeki kapıya çekinerek baktılar. Her kapı bir meydan okuma, bilinmeyene bir geçit sayılırdı; böyle suskun kapıların ardından fırlayan ölümlerle ilgili öyküleri hepsi dinlemişlerdi ve bu korku ta çocukluklarından beri iliklerine dek işlemişti.

Roffery çarpanını çekerek ayağını kaldırdı ve tekmeledi. Kapı savrularak açıldı. Kısa bir kaçışmanın dışında içeride her şey ölüm sessizliğindeydi. Odanın büyük olduğu anlaşılıyordu, ama aydınlatma kaynakları kırılmış olduğundan -ne zamandan beridir kim bilir— karanlığa gömülmüştü. İçeride ışık olmuş olsaydı, ponikler kendi yavaş ama amansız yöntemleriyle kapıyı çoktan açılmaya zorlarlardı, ama karanlık köşelerde insanlardan

bile az işleri olurdu onların. "Sadece fareler var burada," dedi Complain nefes nefese. "Girsene, Roffery. Ne bekliyorsun?"

Roffery yanıt yerine cebinden bir el feneri çıkardı ve önüne doğru tuttu. Yanına sokulan diğerleriyle birlikte ilerledi.

Sekize beş adımlık büyükçe bir odaydı ve boştu. Roffery'nin el fenerinin ışığı tavandaki alışılageldik ızgaranın, boş duvarların ve moloz kaplı zeminin üzerinde sinirli sinirli gezindi. Sandalyeler ve içlerindeki öteberi ortalığa saçıldıktan sonra bir yana atılmış çekmeceleriyle masalar, küçük bir baltayla vahşice saldırıya uğramışa benziyordu. Hafif çelikten imal edilmiş dolaplar eğilip bükülmüş ve tozun içine devrilmişlerdi. Beş adam bu tahribatın ne kadar süre önce yapılmış olabileceğini merak ederek ve havada hâlâ belki bir parça var olan vahşeti soluyarak kapı girişinde kuşkuyla durdular; çünkü vahşet -erdemin tersine- sahipleri geçip gittikten çok sonra bile varlığını hissettirebilir. "Burada uyuyabiliriz," dedi Marapper kısaca. "Roy, şuradaki kapıya bir göz atıver."

Odanın karşı duvarında yer alan kapı yarı aralıktı. Kırık bir masanın çevresini dolaşan Complain kapı kanadını itti. Porselen lavabosu kırılmış ve boruları koparılmış bir tuvalet çıkmıştı ortaya. Eskiden kalma bir pas lekesi duvar boyunca iniyordu, ama suların akması çoktan kesilmişti. Complain çevresine bakınırken molozun arasından fırlayan hırpani görünüşlü beyaz bir fare yan yan koşturarak kaçtı; Fermour bir tekme sallayarak ıskaladı ve yaratık koridordaki ponik karmaşasının arasında gözden kayboldu.

"Burası işimizi görür," diye yineledi Marapper. "Önce bir şeyler atıştıralım, sonra nöbet sırası için kura çekeceksiniz." Yemek süresince nöbetçi koymanın gerekli olup olmadığı hakkında didişerek çantalarındaki erzaktan fazla kaçırmadan yediler. Complain ve Fermour gerekli, Roffery ve Wantage gereksiz olduğunu iddia ettikleri için taraflar dengede kabul edildiler. Complain ve Fermour gerekli, Roffery ve Wantag ise gereksiz oylamıştı ve rahip kendini bu anlaşmazlığa bulaşmaya hiç de zorunlu hissetmiyordu. Parmaklarını bir paçavraya nazikçe silerek sessizlik içinde yemeğini yedi ve sonra, hâlâ dolu bir ağızla "Roffery," dedi, "ilk nöbet senin, ardından da Wantage tutsun ki siz ikiniz haklılığınızı kanıtlama fırsatını hemen bulabilesiniz. Gelecek uykuda nöbeti Complain ve Fermour tutarlar."

"Kura çekeceğiz demiştin," diye homurdandı Wantage öfkeyle. "Fikrimi değiştirdim."

Bunu o denli açık belirtmişti ki Roffery saldırı yönünü içgüdüsel olarak değiştirerek, "Sayın peder," dedi, "sanırım siz hiç nöbet tutmazsınız." Marapper ellerini iki yana açarak çocuksu bir masumlukla baktı. "Ama, sevgili dostlarım, uykuda ya da uyanık, rahibiniz sizi her zaman gözetiyor!" Hemen pelerininin altından yuvarlak bir cisim çıkararak konuyu değiştirdi: "Tedbirli davranarak Zilliac'tan kurtardığım bu araçla, nöbet sürelerimizi hiç kimsenin diğerinden daha fazla tutmak zorunda kalmayacağı biçimde bilimsel olarak düzenleyebiliriz. Gördüğünüz gibi çevresinde bir halka halinde dizilmiş rakamlar ve üç adet de kol ya da ibresi var. Buna, bir dönemlik nöbetten hareketle saat deniyor. Devler bu aracı sırf bu nedenden dolayı imal etmişler, demek ki onların da uğraşmaları gereken Hariciler'i ve zırdelileri vardı." Complain, Fermour ve Wantage saati ilgiyle incelediler; Roffery ise, değerbiçiciliği zamanında böyle nesneler elinden çok geçtiği için, kibirle istifini bozmadı. Rahip malını geri aldı ve kenarındaki minik bir çıkıntıyı çevirmeye başladı.

"Onu çalıştırmak için yapıyorum bunu," dedi önemli havalarda. "Üç ibrenin içinde en küçükleri çok hızlı gidiyor, ona aldırmasak da olur. Büyük olan iki tanesi farklı hızlan hareket ediyorlar, ama biz sadece kısa olanıyla ilgilenecek. Bakın, simdi sekiz rakamı hizasında duruyor. Ern, ibre dokuz rakamı hizasına gelinceye dek sen uyanık kalacaksın; sonra Wantage'ı uyandıracaksın. Wantage, ibre on rakamına denk geldiğinde sen hepimizi uyandıracaksın ve yolculuğumuz başlayacağız. Açıkça anlaşıldı mı?"

Wantage, suratını asarak, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu Marapper, tartışmayı hemen noktaladı: "Bunları uyandığımız vakit düşünürüz. Önce uyku geliyor. Dışarıda herhangi bir hareket duyarsanız beni uyandırın... ve yanlış alarmlarla da rahatsız etmeyin sakın. Eğer düşlerim bölünürse çok asabileşirim."

Kırık bir büro taburesini tekmeleyerek bir köşeye kıvrıldı ve uyumaya hazırlandı. Olup biteni hasmane bakışlarla izleyen Roffery dışında diğerleri de, pek fazla duraksamadan onu taklit ettiler.

Wantage tereddütle konuştuğunda hepsi yere uzanmışlardı. Yalvarırcasına bir ses tonuyla, "Peder, Peder Marapper," diye seslendi. "Postlarımızın esenliği için dua etmeyecek misin?"

"Kimsenin postuna aracılık yapamayacak kadar yorgunum," diye yanıtladı Marapper. "Kısacık bir dua, peder."

"Arzu ettiğin gibi olsun. Çocuklarım, benliğinize genişlik, haydi dua edelim." Odanın pis zemininde kıvrılmış yatar haldeyken dua etmeye başladı. Sözcükleri önce ilgisizce, sonra kendi düşüncelerinin akışıyla aşka gelerek daha hevesli döküldü dudaklarından.

"Ey bilinç, biz burada toplanmış olanlar senin katında ne kadar değersiziz, çünkü hiç de mükemmel olmadığımızı biliyoruz ve bunları gerektiği gibi boşaltamıyoruz içimizden. Biz sefil bir yaşam süren sefil bir güruhuz; yine de sen içimizde oldukça umut bizi terk etmeyecektir. Ey bilinç, özellikle burada bulunan beş zavallı bedene yol göster, çünkü bizim için geride bıraktıklarımızdan çok daha fazla umut var ve dolayısıyla içimizde sana daha geniş yer açabiliriz. Biliyoruz ki, sen burada olmadığında yerini düşmanın Bilinçaltı alıyor; düşüncelerinizin sende serbestçe yüzmelerine izin ver. Elimize çeviklik, kolumuza güç, gözümüze keskinlik ve mizacımıza yırtıcılık ihsan eyle ki bize karşı çıkanları ezip katledebilelim. Onları kırpıp parçalayalım! Bağırsaklarını güvertelere yayalım! Böylece sonunda sana sahip olarak ve senin sahipliğinde en güçlü mertebelere erişelim. Düşmanın bizi alt edeceği ve bizim de Uzun-Yolculuğa çıkmamız gereken o lanetli ana dek kıvılcımın içimizde yansın."

Rahip bezdirici sözlerini söylerken dizleri üzerine doğrulmuş ve ellerini yukarı uzatmıştı. Şimdi, onu taklit eden diğerleriyle birlikte, sağ işaretparmağını törenle indirdi ve boğazının önünden sembolik biçimde geçirdi. "Kesin sesinizi artık," dedi her zamanki ses tonuyla ve yine köşesine yerleşti. Complain sırtını duvara ve başını da sırt çantasına dayamış halde yatıyordu; uyku ile uyanıklık arasında bir geçiş dönemi yaşamadan bir hayvan gibi tetikte uyurdu genellikle. Ama bu garip ortamda bir süre düşünmeye çalışarak gözleri yarı kapalı yattı. Sadece genel hatlarla düşünebiliyordu: Gwenny'nin boş ranzası; Zilliac'ın yanında zaferle dikilen Marapper; parmaklarının altında can bulan, sıçrayan kedisiyle Meller; Ozbert Grass'ın yaşamını fokurdatan yağlı bir çorba; başını meraklı gözlerden saklamaya hazır Wantage'ın gergin boyun kasları; Marapper'ın kollarına cansız yıkılan Muhafız Twemmers. Ve bu görüntülerin ardında onların sadece geçmişi ilgilendirdikleri, gelecekle ilgili hiçbir resim bulamadığı gerçeği yatıyordu. Çünkü bilinmeyen yörelere, annesinin anlattığı ve korktuğu o diğer karanlığa doğru yol almaktaydılar.

Hiçbir sonuca varamadı ve endişelenerek de vakit kaybetmedi. Gerçekten, bir çeşit umut duyuyordu; çünkü, köyde söylenildiği gibi, bilmediğin şeytan bildiğini alt edebilir.

Uykuya dalmadan önce, koridordan sızan ışıkla aydınlanan bu metruk odayı ve dış kapının ötesinde, her zaman var olan arapsaçının bir kısmını görebiliyordu. Değişmeyen, esintisiz sıcakta ponikler dur durak bilmeksizin hışırdıyorlardı; sık sık, odanın içine seken bir tohumun tıkırtısı duyuluyordu. Bitkiler öyle hızlı büyüyorlardı ki, Complain uyandığında, genç filizler birkaç santim daha yüksek ve yaşlılar tavanın engeli karşısında kurumaya başlamış olacaklardı; sonra, boğan da boğulan da gelecek karanlıkta ölecekti. Complain kendi bitmek bilmeyen didişmesi içinde bunun insan yaşamı arasında bir paralellik kurmayı beceremedi.

2

Roffery, bir sonraki uyanın başlangıcında hep birlikte oturmuş yemek yerlerken, "Horluyorsun, rahip," dedi tatlı bir dille.

Aralarındaki ilişki, uyku süresince sanki gizemli bir gücün etkisinde kalmışlar gibi, inceden bir değişime uğramıştı. Koğuşlar'dan neredeyse rastgele sürüklenmiş rakipler oldukları hissi ortadan kalkmıştı; tüm erkeklerin olduğu üzere bir anlamda hâlâ rakiplerdi, ama şimdi çevrelerindeki tehlikelere karşı güçbirliği yapmaya yönelik sessiz bir anlaşma vardı aralarında. Tuttuğu nöbetin Roffery'nin ruhuna yararlı geldiği kuşkusuzdu ve neredeyse tamamen munis bir hali vardı, içlerinden sadece Wantage hiçbir değişime uğramamışa benziyordu. Akan suyun tahta bir direği tüketmesi gibi, sürekli yaşadığı yalnızlık ve düş kırıklıkları onun kişiliğini aşındırmalardı ve benliğinde değişecek hiçbir parça bırakmamışlardı; artık sadece kırılabilir ya da öldürülebilirdi. "Bu uyanda mümkün olduğunca yol almamız gerekecek," dedi Marapper. "Bildiğiniz gibi, önümüzdeki uyu-uyan karartılacak ve el fenerlerimizin ışığı bizi ele verebileceği için o dönemde yolculuk yapmamız pek uygun olmaz. Ancak, yola çıkmadan önce, size planımdan kısa bir açıklama bahşedeceğim ve bunun için de gemi hakkındaki birkaç bulanık noktayı netleştirmem gerekiyor." Bir yandan oburca atıştırıp sırıtır, öte yandan da konuşurken çevresindekilere göz gezdirdi.

"Ve üzerinde duracağımız ilk nokta, bir gemide olduğumuzdur. Bu konuda hemfikir miyiz?"

Başlarıyla her birini bir çeşit yanıt vermeye zorladı: Fer-'dan bir "Tabii ki"; Wantage'dan sanki soruyu çok yersiz bulmuşçasına bir homurtu; Roffery'den anlamsız bir el hareketi; Complain'den ise bir "Hayır!" Marapper tüm dikkatini hemen sonuncu kişiye çevirdi. "O zaman bir an önce anlasan iyi edersin, Roy," dedi. "Önce kanıtlar. Açın kulaklarınızı: Bu soruya çok önem veriyorum ve inatçı bir aptallık gösterisi beni pişman olacağınız kadar kızdırabilir."

Çok önemli ve kesin havalarda konuşurken, ciddiyetle asılmış suratıyla, kırık dökük mobilyaların arasında dolaşıyordu.

"Şimdi, Roy, önemli olan nokta şu ki, bir geminin içinde olmak başka şey, olmamak başka şeydir. İçeride olmanın neye benzediğini biliyorsun, hepimiz biliyoruz, bize bunun sadece bir gemi olduğunu düşündüren de işte budur. Ama gemi olmayan başka birçok yerler de var, çoğu da olağanüstü büyük yerler... Bunu biliyorum, çünkü Devler'in bıraktıkları kayıtları gördüm. Gemi, Devler tarafından inşa edilmişti; bizim için -henüz— belirsiz nedenlerden dolayı." "Bu tartışmayı Koğuşlar'da da işitmiştim," dedi Complain mutsuzca. "Say ki senin bütün dediklerine inandım, Marapper. N'olmuş? Gemi ya da dünya, değişen ne?" "Anlamıyorsun. Bak!" Rahip öfkeyle eğilerek bir tutam ponik yaprağı kopardı ve Complain'in suratına doğru salladı.

"Bunlar doğal, yetiştirilmiş şeyler," dedi. Arka odaya girdi ve kırık porselen lavaboya gümleyen bir tekme yerleştirdi.

"Bu ise imal edilmiş, yapay," dedi. "Şimdi görebiliyor musun? Gemi yapay bir şey. Dünya ise doğal. Biz doğal yaratıklarız, hakkımız olan yurt burası değil. Bütün gemi Devler tarafından inşa edilmiş."

"Ama öyle olsa bile..." diye başladı Complain.

"Öyle! Öyle! Kanıt her zaman çevrenizde duruyor: Koridorlar, duvarlar, odalar, hepsi yapay; ama bunları öyle kanıksamışsınız ki, aslında birer kanıt olduklarını göremiyorsunuz."

"Boş ver şimdi onun neyi görüp neyi göremediğini," dedi Fermour. "Ne fark eder?" "Görebiliyorum," dedi Complain öfkeyle. "Sadece kabullenemiyorum." "Pekâlâ, orada otur, sesini kes ve bunu iyice sindirmeye çalış; biz bu arada devam edelim,"

dedi Marapper. "Ben kitaplar okudum ve gerçeği öğrendim. Devler gemiyi bir amaç için inşa ettiler; bu amaç bir yerlerde yitirildi ve Devlerin kendileri de öldüler. Geriye sadece gemi kaldı."

Volta atmayı kesti ve alnıyla bir duvara yaslandı. Tekrar konuştuğunda sanki sadece kendi kendine konuşuyormuş gibiydi.

"Geriye sadece gemi kaldı. Sadece gemi ve içinde kısılmış halde insanoğlunun tüm kavimleri. Bir felaket yaşanmıştı. Bir yerlerde, olağanüstü bir şey ters gitmişti ve biz bu berbat yazgımıza teslim edilmiştik. Bu bize babalarımızın işledikleri korkunç ve tahmin edilemez bir suçtan dolayı verilmiş bir cezadır." "Dırdırınızın güvertesine ettirmeyin," dedi Wantage öfkeyle. "Bir rahip olduğunu unutmayı niçin denemiyorsun, Marapper? Duyalım bakalım, bizim yapacaklarımızla bütün bunların ne ilişkisi varmış!"

Marapper, ellerini pantolonunun ceplerine soktuktan sonra bir tanesini dişlerini karıştırmak için geri çıkartırken "Hem de her ilişkisi var," dedi. "Tabii, ben bunun sadece teolojik yönüyle gerçekten ilgileniyorum. Ama sizin anlayacağınız kadarıyla bu gemi, tanımsal açıdan, bir yerden geldi ve bir yere gidiyor. Bu yerler gemiden daha önemli; çünkü bizim aslında olmamız gereken yerler oralar. Doğal yerler.

"Bütün bunlar aslında kimse için sır değil, tabii aptallar dışında; asıl gizem şu ki: Nerede olduğumuzu anlamamamız için düzenlenen bütün bu tezgâh niye? Ardımızdan ne dolaplar döndürülüyor?"

"Bir yerlerde bir şeyler ters gitti," diye hevesle yanıtladı Wantage. "Hep söylemişimdir: Ters giden bir şeyler var."

"Eh, benim önümde bir daha söyleme artık," diye bozuk attı rahip. Diğerlerinin de kendine katılmasının otoritesini artıracağını düşünüyordu. "Ortada bir kumpas var. Bize planlar yapılmış. Bu geminin sürücüsü ya da kaptanı bir yerde gizleniyor ve biz de ne yolcu olduğumuzu ne de nereye gittiğimizi bilerek onun yönetiminde ağır ağır ilerliyoruz. Biz atarımızın günahları için cezalandırılırken, o kendini saklayan zırdelinin teki." Bu Complain'e hem dehşet verici, hem de, her ne kadar hareket eden bir kabın içinde bulunmaktan daha saçma olmasa da, olanaksız görünüyordu. Bir önermeyi kabul etmek diğerine yol açacağından, her ihtimale karşı, sesini çıkarmadı. Ağır bir güvensizlik duygusu dört bir yanını sarmıştı.

Diğerlerine çaktırmadan gözucuyla baktığında, rahibin sözlerine pek hevesle katılmakta olduklarına dair hiçbir ipucu göremedi: Fermour biraz alaycı biçimde gülümsüyordu, Wantage'ın yüzünde her zamanki alışılageldik anlamsız ve düşmanca bakış vardı ve Roffery sabırsızca bıyığını çekiştirmekteydi.

"İşte planım," dedi rahip, "şu şanssızlığıma bakın ki uygulayabilmek için sizin yardımınıza gereksinmem var. Bu kaptanı her nereye saklanmışsa izleyecek ve bulacağız. Çok iyi gizlenmiş olmalı; ama kilitli kapılar bizi durduramayacak. Ulaştığımızda onu öldüreceğiz ve geminin yönetimini ele geçireceğiz!" Fermour, Marapper'ın dizginsiz giden coşkusuna çelme takmak amacıyla, "Bir kez ele geçirdikten sonra ne yapacağız?" diye araya girdi. Rahip sadece bir an için boş gözlerle baktı.

"Ona bir hedef bulacağız," dedi. "Bu tür ayrıntıları bana bırakın." "Kaptan dediğin bu adamı tam olarak nerede kıstırmayı umuyorsun?" diye sordu Roffery.

Rahip yanıt olarak pelerinini geri savurdu ve elini gömleğinin içine soktu; Complain'in daha önce de görmüş olduğu kitabı gösterişli bir hareketle çıkardı. Kitabın başlığını burunlarına dayadı, ama Roffery dışındakiler için bu çok az anlam taşıyordu, çünkü okumayı rahatça sökebilen bir o vardı aralarında. Diğerleri heceleri tanıyorlardı, ama yabancı terimleri okuyabilmeleri için çok uzun süre çabalamaları gerekiyordu.

Kitabını uzanamayacakları bir mesafeye çeken Marapper başlığın "Yıldız Gemisi Elektrik Devreleri Elkitabı" olduğunu açıklamak tevazuunu gösterdi. Aynı zamanda kitabın nasıl olup da eline geçtiğini de açıkladı, çünkü bu ona hava basmak için bir fırsat daha yaratıyordu. Kitap Zilliac'ın muhafızlarının toz boya torbalarını keşfettikleri depoda bulunmuş ye müsadere edilerek Teğmen tarafından denetlenmek üzere ayrılan malların arasına konulmuştu. Marapper kitabı orada görmüş ve değerini hemen idrak ederek kendi özel kullanımı için cebine indirmişti. Ne yazık ki, Muhafızlar'dan biri onu yakalamış ve bu sadık adamın susması ancak Marapper'la birlikte gelip kendine güç ve kudret bulması vaadi ile elde edilebilmişti.

"Bu, Meller'ın benim kapımın önünde işini bitirdiği Muhafız olmasın sakın?" diye sordu Complain.

Marapper, otomatik olarak yas işareti yaparak, "Üzerine bastın," dedi. "Planımızla ilgili biraz kafa yormaya fırsat

bulduğunda en kârlı işi bunu Zilliac'a ihbar etmekle yapmış olacağına kanaat getirmişti herhalde." "Bu konuda yanılmış olduğunu kim iddia edebilir?" diye yorum yaptı Roffery. Rahip atılan bu taşı görmezden gelerek kitabı açtı ve parmağını bir şemaya vurdu.

"Seferimin kilit noktası burada işte," diye vurguladı. "Bu bütün geminin şemasıdır."

Bu kavram diğerleri için tamamen yeni bir şey olduğundan, bir şemanın ne olduğunu açıklamak için söylevine can sıkıntısıyla ara vermek zorunda kaldı. Bu kez sıra Complain'in Wantage'a hava basmasına gelmişti; çünkü o yeni kavramı hemen idrak ederken, diğeri bir gemi kadar muazzam üç boyutlu bir nesnenin nasıl olup da iki boyuta indirgenebileceğini bir türlü kavrayamıyordu. Meller'ın gerçek yaşamdan daha küçük boyutlardaki resimlerini örnek göstermenin yararı olmadı ve sonunda konuyu tıpkı Complain'in mantıklı deliller olmadan bir gemide bulunuyor olmalarını "farz etmesi" gibi "farz etmek" zorunda kaldılar. "Daha önce hiç kimse bütün gemiyi içeren bir şemaya yapmamıştı," dedi Marapper. "Bereket versin ki bu benim elime düştü. Ozbert Grass geminin yayılımı hakkında en az benim kadar bilgiye sahipti, ama gerçekten aşina olduğu yerler gece Kıçmerdivenleri bölgesiyle Ölüyollar'ın bir kısmıydı." Plan, geminin iki ucu kunt, ortası silindir biçiminde uzatılmış bir yumurtaya benzediğini gösteriyordu. Tamamı, enine kesiti yapıldığında her biri madeni para gibi yuvarlak, seksen dört adet güverteden meydana gelmişti. Her iki uçtaki birkaç tanesi dışında güvertelerin çoğunluğu eşmerkezli üçer kat içermekteydi: üst, orta ve alt. Bunlar da birbirleriyle asansör ve merdivenlerle bağlantılıydı. Koridorların iki yanında odalar sıralanmıştı. Odalar bazen karınca yuvası gibi küçük bölmelerden, bazen de tüm bir katı kapsayacak genişlikteki salonlardan oluşuyordu. Bütün güverteler geminin uzun ekseni boyunca uzanan büyük bir koridorla birbirlerine bağlanmışlardı: Bu, Ana Koridor'du. Ama bir güvertenin dairesel koridorlarını iki yanındaki diğer güvertelere bağlayan ikincil geçitler de mevcuttu.

Geminin bir ucu açıkça "Pupa" olarak etiketlenmişti. Diğer uçta ise üzerinde "Köprü" yazan ufak bir kabarcık vardı; Marapper parmağıyla kabarcığın üzerine bastırdı.

"Kaptanı bulacağımız yer işte burası," dedi. "Burayı kim alırsa geminin kontrolünü de ele geçirir. Oraya gidiyoruz."

Roffery ellerini ovuşturarak, "Bu plan her şeyi tereyağından kıl çeker gibi kolaylaştırıyor," diye belirtti. "Bütün yapmamız gereken Ana Koridor boyunca ilerlemek. Belki sana katılmakla pek o kadar büyük bir enayilik yapmadık." "O kadar kolay olmayacak," dedi Complain. "Siz bütün uyanlarınızı Koğuşlar'ın rahatlığında keyif çatarak geçirdiniz; şartların nasıl olduğu hakkında en ufak bir fikriniz yok. Ana Koridor avcılar tarafından oldukça iyi tanınır, ama uygun bir koridorun tersine hiçbir yere çıkmaz."

"Olayları ortaya koymaktaki bönlüğüne rağmen sen haklısın, Roy," diye kabul etti rahip. "Ama koridorun hiçbir yere çıkmıyor olmasındaki nedeni bu kitapta buldum. Ana Koridor boyunca her güvertenin arasına iki adet acil çıkış kapısı yerleştirilmiş. Her güverte halkası üç aşağı beş yukarı kendi kendine yeterli olacak biçimde tasarlanmış. Böylece bir güçlük durumunda diğer bölümlerle irtibatı kesilerek içindekilerin sağ kalabilmeleri öngörülmüş." Karmaşık şemalarla dolu sayfaları karıştırdı.

"Ben bile bütün bunları anladığımı iddia edemem, ama acil bir durumla karşılaşıldığı kesin, bir yangın ya da buna benzer bir şeyle ve Ana Koridor'un kapılan da o günden beri kapalı duruyor."

"Demek ki bir yerden diğerine gidebilmek -ponikler dışındakiler için- bu nedenden dolayı böyle zor," diye ekledi Fermour. "Bütün yapabileceğimiz bir çember çizerek dönüp durmak. Hâlâ açık olan ikincil geçitlerden birini bulmak ve oradan ilerlemek zorundayız. Bu da dosdoğru ilerlemek yerine sürekli sapmak anlamına gelir."

"Ben gerekli talimatı veririm, sağ ol," diye kısa kesti rahip. "Hepiniz de pek zeki göründüğünüze göre daha fazla tantana yapmaya gerek kalmadan yola dökülebiliriz. Vur bakalım şu çantayı sırtına Fermour ve kımılda!" İtaatkârca ayağa kalktılar. Kompartımanın dışında Ölü-yollar uzanıyordu; hiç de davetkâr değildi.

"Köprüye ulaşmak için Baştaraf bölgesinden geçmek zorunda kalacağız," dedi Complain.

"Korkuyor musun?" diye alayla sırıttı Wantage.

"Evet, Kertik Surat, korkuyorum."

Wantage dargın ama lakabının kullanılması yüzünden kavga çıkaramayacak kadar meşgul halde sırtını döndü.

Arapsaçının karmaşasında sessizlik içinde yol almaya başladılar. İlerlemeleri yavaş ve yorucuydu. Tek başına bir avcı duvarın dibinden, ponikleri kesmek zorunda kalmaksızın yol alabilir. Toplu hareket ettikleri için bu yöntem onlara yeterince çekici gelmedi, çünkü bükülen dallar arkadan gelen adamın suratına kırbaç gibi inme eğilimi gösteriyordu. Aralarına belirli bir mesafe koyarak bu durumdan sakınabiliyorlardı, ancak küçük kafilenin ön ya da arkasının saldırıya açık olma riski sinirlerini bozduğu için, ortak bir muvafakatla birbirlerine yakın durdular. Duvar dibinden yürümeye karşı bir itiraz daha vardı: Bu bölgede, yere düşmüş durumda, çok fazla miktarda kitinli ponik tohumu bulunmaktaydı ve üzerlerine basıldığında yüksek sesle çatırdıyorlardı. Tohumlar hem köklü hem de domuzların pek lezzetli buldukları bir yiyecek olduğu için, Complain'in deneyimli avcı gözleri, bol bulunmalarını bu bölgede az sayıda vahşi hayvan barınmasının bir göstergesi saydı.

Sinek salgınında kayda değer bir azalma olmamıştı. Gezginlerin kulaklarının dibinde dur durak bilmeksizin vızıldamayı sürdürüyorlardı. En önde yürüyen Roffery, bu baş belalarından biraz olsun kurtulabilmek için, küçük baltasını sık sık ve tehlikeli biçimde başının üzerinde döndürüyordu. Güverteler arası ikincil bağlantılardan ilkine eriştiklerinde yerinin yeterince açık biçimde belirlenmiş olduğunu gördüler. Geçit kısa bir yan koridorda yer almıştı ve her biri tek başına koridoru kesecek genişlikte, ama artık poniklerin zoruyla sürekli açık kalmış, bir metre kadar aralıklı madeni iki kapı kanadından oluşuyordu. Birinin önüne "Güverte 61", diğerinin önüne ise "Güverte 60" sözcükleri şablonla yazılmıştı. Marapper bu durum karşısında memnuniyetle homurdandı, ama daha fazla yorum yapamayacak kadar da tere batmıştı. Complain avları sırasında bu çeşit geçitlerle daha önce de karşılaşmış ve benzer yazılar görmüştü, ama ona hiçbir şey ifade etmemişlerdi; şimdi kafasındaki bu eski bilgileri hareket etmekte olan bir gemi olgusuyla bütünleştirmeye çalışıyordu; ama bu fikir henüz kabul edilemeyecek kadar yeniydi.

Güverte 60'ta başka insanlarla karşılaştılar.

Açık bir kapının hizasına geldiklerinde Fermour baltasını cesaretle savurarak başı çekmekteydi. Açık kapılar her zaman tehlike habercisidir, ama bu tip geçitlerden geçmeye zorunlu oldukları için birbirlerine sokulup tek vücut halinde

yürüdüler. Benzer eylemleri şimdilik olaysız geçmişti. Ama bu kez karşılarında yaşlı bir kadın buldular.

Yanı başında uyuklamakta olan ayağı köstekli bir koyunla birlikte yere çıplak uzanmış haldeydi. Onlara ters yönde bakıyordu, bu sayede sol kulağını açıkça görebildiler. Kulak, garip bir hastalık sonucunda sünger gibi şişmişti. Keçe gibi yağlı ve pis saçları iterek kafasından dışarı taşıyordu. Bu garabetin yüzünün solgunluğuyla tezat oluşturan cırlak pembe bir dokusu vardı. Kadın başını yavaş yavaş çevirerek iki baykuş gözünü onlara dikti. Yüzünün ifadesini bile değiştirmeye zahmet etmeden sahte çığlıklar atmaya başladı. O bunları yaparken, Complain, sağ kulağının tamamen normal olduğunu fark etmişti. Uyanan koyun panik içinde meleyerek ipinin izin verdiği yere kadar kaçtı. Bütün bu yaygara, beş kişi uzaklaşmaya vakit bulamadan arka kompartımandan iki adamın ortaya çıkmasına yol açmıştı. Adamlar geldiler ve çığlık çığlığa bağıran yaşlı kadının arkasında korur gibi durdular.

İçi rahatlayan Fermour, "Bize zarar veremezler!" dedi. Bu zaten hemen belli olmuştu. îki adam da çok yaşlıydı. Bir tanesi kısa süre sonra çıkacağı Uzun Yolculuğu müjdelercesine iki büklümdü, diğeri ise çok zayıftı ve herhalde çok eski bir bıçak kavgası sırasında veda etmek zorunda kaldığı bir kolu noksandı.

Suratının yarısı aniden ışıldamaya başlayan Wantage, "Onları öldürmemiz gerek," dedi. "Özellikle de şu hilkat garibesi cadalozu."

Bu sözleri işiten kocakarı bağırmayı kesti ve aceleyle, "Benliklerinize genişlik," dedi, "ve eğer bana el kaldıracak olursanız gözleriniz kör olsun!" "Asıl senin o güzel kulağına genişlik, hanımefendi," dedi Marapper suratını asarak. "Haydi, kahramanlar, burada vakit kaybetmek zorunda değiliz. Birileri şunun çılgın yaygarasını kontrol etmeye gelmeden önce gidelim buradan." Arapsaçına geri döndüler. Odadaki üçlü onların ayrılışını kıpırtısız izledi. Dağılmış bir Ölüyollar kavminin son kalıntılarıydı belki de ya da, başka bir olasılıkla, vahşi arazide kıt kanaat geçinmeye çalışan kaçaklar da olabilirlerdi.

O andan itibaren gezginler, diğer Mutantlar'ın ve kaçakların izleriyle sık sık karşılaşır oldular. Ponikler çiğnenmiş haldeydi ve bu durum ilerlemeyi kolaylaştırıyordu; ama her ne kadar gerçek bir tehlikeyle yüz yüze gelmeseler de, dört bir yana karşı tetikte bulunma sorumluluğunun yol açtığı ruhsal gerginlik çok daha ağırdı. Eriştikleri bir sonraki

güverteler arası geçit kapatılmıştı ve evyesine sımsıkı oturan çelik kapı, açmak için gösterdikleri ortak çabaya bile direndi.

"Bunu açmak için bir yol olmalı," dedi Roffery öfkeyle. "Rahibe söyle de o lanet olası kitabına baksın," diye karşıla verdi Wantage. "Bana gelince, burada oturup bir şeyler atıştıracağım." Marapper yola devam etmeleri için ısrar ediyordu, ama diğerleri Wantage'e uydular ve yemeklerini hep birlikte sessizlik içinde yediler. Complain, "Bütün kapıların bu şekilde kilitli olduğu bir güverteye rast gelirsek ne yapacağız?" diye merak etti.

"Bu olmayacak," dedi Marapper güvenle. "Aksi takdirde Baştaraf hakkında hiçbir şey duymamış olmamız gerekirdi. O kısma açılan bir yol bulunduğu kesin — belki de birden fazla. Tek yapmamız gereken bir başka kata çıkıp yine denemek." Sonunda Güverte 59'a çıkış bulabildiler ve sonra, cesaret verici bir çabuklukla Güverte 58'e geçtiler. Ancak vakit de epey ilerlemişti: Karanlık bir uyu-uyan üzerlerine çökmek üzereydi. Yine huzursuzlanmaya başladılar. "İçinizde bir şeyi fark eden oldu mu?" diye ansızın sordu Complain. Gruba yine öncülük etmekteydi ve terle bitki özüne batmış haldeydi. "Ponikler cins değiştiriyorlar."

Doğruydu. Esnek gövdeler daha etli ve daha sert bir kıvam alıyorlardı. Yaprak sayısı azalmış gibiydi ve balmumu sertliğindeki yeşil renkli çiçeklere daha sık rastlar olmuşlardı. Ayaklarının altında da bir değişim olagelmekteydi. Üst düzeyde organize olmuş kök sisteminin son damla nemi de emdiği toprak genellikle sert ve kuru olurdu. Ama burada toprak koyu renkli ve ıslak, yürüyüş ise çok daha yumuşaktı.

Onlar ilerledikçe, bu durum daha da belirginleşti. Kısa bir süre sonra, çamurun içinde yürür olmuşlardı artık. Bir domates fideliğinin ve tanımlayamadıkları başka bir yemiş çalısıyla, açıkça seyrelmiş olan poniklerin arasında kendine yer bulmuş birkaç diğer bitki çeşidinin yanından geçtiler. Alışkın olmadıkları bu değişim canlarını sıkmıştı. Yine de, kısa sure içinde eğer bir kamp yeri bulamazlarsa karanlığa kalacaklar için, Marapper bir mola verdi. Kapısı daha önce birileri tarafından kırılmış yan odacıdan birine daldılar. Odanın içi, girift bir desene sahip ağır kumaş toplarıyla neredeyse tavana dek doluydu. Fermour'un el fenerinin meraklı ışığı, bir güve kümesinin, yağ kıvamında, kalın bir ses çıkararak ve kumaşı desensiz ama yeniklerle delik deşik olmuş halde bırakarak, aniden havalanmalarına neden oldu. Güveler odanın içinde dönmeye ya da adamların başlarının yanından süzülerek koridora

dağılmaya başlamışlardı. Bu, bir toz fırtınasına dalmaya benziyordu. İri bir güve, yüzüne doğru pikeye geçtiğinde Complain eğildi. Daha sonra anımsayacağı tuhaf bir hissi çok kısa bir süre için duyar gibi olmuştu: Her ne kadar güve kulağının dibinden uçup gitmişse de, sanki dosdoğru kafasının içine girmiş gibi bir yanılsamaya kapılmıştı. Bir an için zihninde yaratığı bütün iriliğiyle duyumsamıştı. Bir an sonra ise bu his kaybolmuştu bile. "Burada oyalanmasak iyi ederiz," dedi tatsız tatsız ve bataklığa dönmüş koridordan aşağı yürümeye devam etti.

Önlerinde açılan bir sonraki kapının ardında kamp kurmak için ideal bir ortam buldular. Burası, onların ilgisini hiç çekmeyen sıralar, torna tezgâhları ve diğer edevatla dolu bir çeşit makine atölyesiydi. Bir kez açtıktan sonra bir daha kapatamadıkları bir musluk onlara düzensiz de olsa su sağlamıştı; su lavabodan aşağı, ayaklarının altında bir yerdeki büyük arıtma tesisine doğru sızıyordu. Bezginlik içinde temizlendiler, içtiler ve erzaklarından birkaç lokma atıştırdılar. Onlar yemeklerini bitirirken, her dört uyu-uyanda bir gelen karanlık da üzerlerine çökmüştü.

Kimse dua talep etmedi ve rahip de kendiliğinden bu işe kalkışmadı. Çok yorgundu ve diğerlerinin zihinlerini meşgul eden bir düşünceye o da saplanmıştı. Sadece üç güverte geçmişlerdi: Köprü'ye dek onları daha çok uzun bir yürüyüş beklemekteydi. Marapper, haritaları onlara ne denli yardımcı olursa olsun, geminin gerçek ve olağanüstü büyüklüğü hakkında tam bir fikir vermediğini ilk kez olarak kavramaya başladı.

Kıymetli saat, büyük kol tam bir tur attığında Fermour'u uyandıracak olan Complain'e verilmişti. Avcı, diğerlerinin sıraların altına kıvrılıp uykuya dalmalarını kıskançlıkla seyretti. Uzun süre inatla ayakta durdu, ama bitkinlik sonunda onu uyumaya zorladı. Zihninde yüzlerce soru birbirini kovaladı, sonra o da yorgun düştü. Sırtını bir tabureye yasladı ve kapalı kapıya baktı; kapının üzerindeki buzlu cam kaplı küçük yuvarlak delikten dış koridorda parlayan sönük ışığı görebiliyordu. Bu yuvarlak gözlerinin önünde dönerek, dalgalanarak büyüdü ve Complain'in gözkapakları kapandı.

İçi korkuyla dolu halde, sıçrayarak uyandı. Kapı sonuna dek açılmıştı. Işık kaynaklarının çoğunu yitiren ponikler koridorda hızla ölmekteydiler. Başları eğilmişti ve bir battaniyenin altına sokulmaya çalışan beli bükük bir dizi yaşlı adam gibi birbirlerine yaslanmışlardı. Ern Roffery odada değildi. Complain çarpanını çekerek ayağa kalktı ve kapıya giderek kulak

kabarttı. Herhangi bir şeyin Roffery'yi kaçırmış olması olasılığı düşük görünüyordu: Diğerlerini de uyandıracak bir itiş kakış olmuş olması gerekirdi. Demek ki kendi gönlüyle gitmişti. Ama neden? Koridorda bir ses mi duymuştu? Gerçekten de, akan suya benzer bir gurultu geliyordu uzaktan. Complain dinledikçe ses daha da şiddetlenir gibiydi. Uyumakta olan üç arkadaşına bir göz attıktan sonra, sesi izlemek üzere dışarı süzüldü. Rahibe uyuyakalmış olmanın hesabını vermektense bu tehlikeli yolu tercih etmişti. Koridora çıkar çıkmaz el fenerini dikkatle yaktı ve Roffery'nin bu katın keşfedilmemiş ucuna doğru çamurda uzaklaşan ayak izlerini gördü. Arapsaçı artık duvarlardan öteye, koridorun ortasına doğru bel verdiği için yürümek daha kolay hale gelmişti. Complain ışığını belli etmemeye çalışarak ve çarpanını kullanmaya hazır tutarak yavaş yavaş ilerledi.

Koridor kavşağında bir an durakladı, sonra ona yol gösteren sıvı sesine doğru ilerlemeye devam etti. Ponikler yavaş yavaş azalarak yok oldular ve yerlerini akan suyun toz ve topraktan temizlediği güverteye terk ettiler. Complain şıpırtı çıkarmamaya özen göstererek yürürken suyun botlarının iki yanından serbestçe akmasına aldırmıyordu. Bu onun için yeni bîr deneyimdi. Az ötesinde bir ışık yanıyordu. Yaklaştığı ışığın, iki kat cam kapının ardındaki olağanüstü büyük bir salonda parlamakta olduğunu gördü, ilk kapıya vardığında durdu; üzerinde, anlamadan kendi kendine hecelediği "Yüzme Havuzu" yazısı asılıydı. Kapıdan içeri baktığında üstü sütunlarla son bulan bir dizi basamak gördü; sütunlardan birinin ardında bir adamın gölgeli şekli seçilebiliyordu.

Complain hemen eğildi ve geriledi. Adam hareket etmeyince görülmediğine kanaat getirdi ve dikkatle baktığında gölgenin öte tarafa doğru dönmüş olduğunu gördü. Roffery'yi andırıyordu. Complain cam kapılardan dikkatle geçti; bir dalga botlarını yaladı. Basamaklardan aşağı, onları küçük bir çağlayana çevirerek, sular dökülüyordu.

Complain çarpanını gölgeye doğru tutarak seslendi: "Roffery!" Çıkardığı iki hece dinmeden önce karanlık mağaranın içinde defalarca gidip gelen muazzam bir gümleme halinde uğuldadı. Dinerken ise, bizzat kendisi de uğulduyormuş gibi gelen içi kof bir sessizliğin dışında, her şeyi beraberinde götürdü. Gölge, "Kim var orada?" diye fısıldadı.

Kapıldığı dehşetin arasında Complain adını hecelemeyi becerebildi. Gölge ona yaklaşmasını işaret etti. Complain önce olduğu yerde kaldı, sonra, ikinci bir işaretin üzerine,

basamakları yavaş yavaş tırmanmaya başladı. Gölgeyle aynı düzeye eriştiğinde değerbiçiciyle karşı karşıya bulunduğundan emin oldu. Roffery kolundan yakaladı.

Dişlerinin arasından, "Uyuyordun, seni geri zekâlı!" dedi Complain'e. Complain, bir kez daha yankı doğurmak korkusuyla, başını dilsiz gibi salladı. Roffery bu konunun üzerinde daha fazla ısrar etmedi. Konuşmaksızın ileriyi gösterdi. Complain, diğerinin yüzündeki ifade karşısında şaşkınlığa düşerek, işaret edilen yöne baktı.

İkisi de daha önce bu denli geniş bir ortamda bulunmamışlardı. Oda, sol taraflarında yanmakta olan tek bir ampulün ışığı altında, sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünüyordu. Zemin, üzerinde küçük dalgacıkların dışa doğru ürperdikleri düz sathı halindeydi. Su ışığın altında maden gibi parlıyordu. Üzerlerine, çeşitli yüksekliklerde tahta levhalar asılı olan bir dizi direk, bu düz sathı diğer uçta keserek yükseliyor ve ,diğer yanda ise gölgelerin arasından güçlükle seçilebilen birer sıra kulübe yer alıyordu.

"Çok güzel!" diye fısıldadı Roffery. "Çok güzel!"

Complain ona şaşkınlık içinde baktı. "Güzel" sözcüğünün erotik bir içeriği vardı ve özellikle arzu edilen bir kadın için kullanılırdı sadece. Ancak burada özel bir sözcük dağarcığı gerektiren özel bir görünümle karşı karşıya olduklarını da görebiliyordu. Bakışlarını yine suya çevirdi: Bu, onun deneyimlerinin tamamen dışında bir şeydi. Su, daha önce, bir musluktan akan ince bir sızıntı, bir hortumdan fışkıran birkaç yudum ya da bir tencerenin dibindeki birikinti olmuştu onun için. Bu kadar bol sudaki amacın ne olabileceğini merak etti. Karşısındaki tekinsiz manzara bir nitelik daha saklıyordu ki Roffery işte bunu tanımlamaya çalışmıştı.

"Bunun ne olduğunu biliyorum," dedi Roffery. Büyülenmişçesine bakıyordu suya; yüzünün çizgileri öyle gevşemişti ki tüm görünümü değişmişti. "Değerlerini belirlemem için bana getirilen kitaplarda bununla ilgili şeyler okumuştum, bana şu ana dek düşsel palavralar gibi gelen şeyler." Bir an sustu, sonra ezberinden devam etti: '"Ölüler bir daha hiç kalkmayacak ayağa ve en uzun ırmak bile kıvrıla kıvrıla denizin kollarına atacak sonunda kendini.' Burası deniz, Complain, kazara denize rast geldik. Bunun hakkında sık sık yazılar okumuştum. Bana sorarsan bu durum Marapper'ın bir gemide olduğumuz savını çürütüyor; biz bir yeraltı kentindeyiz."

Bu sözler Complain için pek bir şey ifade etmiyordu; o, nesnelerin etiketleriyle ilgilenmezdi. O güne dek onu endişelendiren bir şeyi sonunda idrak edebilmiş olması çok daha çarpıcı gelmişti: Roffery'nin arpalığını terk edip Marapper'ın bu çok tehlikeli seferine katılmasındaki nedeni artık anlayabiliyordu. Kendininki gibi bir nedendi bu: hiçbir zaman bilemediği ve adlandıramadığı şeylere duyulan özlem. Complain, Roffery ile arasında bir bağ hissetmek yerine, bu adama zamankinden de çok dikkat etmesi gerektiğine karar verdi çünkü eğer amaçlan benzerse çatışma olasılıkları da artmış olacaktı. Açgözlü yankılardan sakınmak için sesini alçak tutarak "Ne diye geldin buraya?" diye sordu.

"Sen horlarken ben uyandım ve koridordan sesler geldiğini işittim," dedi Roffery. "Buzlu camın ötesinden iki adamın geçtiğini gördüm... Ama insan olamayacak kadar iriydiler. Devler'di onlar!"

"Devler ha! Devler öldü, Roffery!"

"Onlar Devler'di, diyorum sana, en az iki metre boyundaydılar. Kafalarının pencere hizasından geçtiğini gördüm." Complain adamın bakışlarında o gergin büyülenişin izlerini okudu.

"Ve sen de onları izledin, ha?" diye sordu.

"Evet, onları buraya kadar izledim."

Bunun üzerine Complain gölgelere bir daha göz attı.

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

"Peşimden gelmeni ben istemedim. Niçin korkuyorsun Devler'den? Çarpanlarımız, boyu ne olursa olsun, bir adamın işini bitirebilir."

"Geri dönsek iyi olur, Roffery. Burada dikilmenin anlamı yok; kaldı ki benim nöbet tutuyor olmam gerek."

"Bunu daha önce düşünmeliydin," dedi Roffery. "Deniz hakkında ne diyeceğini anlamak için daha sonra Marapper'ı getiririz. Gitmeden önce, şu karşıdaki şeye bakmak istiyorum sadece. Devler orada gözden kaybolmuşlardı." Yakında, kulübelerin bitişiğindeki, su düzeyinin on santim kadar üzerine yükselen bir kenar taşını işaret ediyordu. Üzerinde sallanan

tek bir ampul oraya sanki Devler tarafından geçici olarak asılmış gibiydi.

"O taşların içinde bir kapak var," diye fısıldadı Roffery. "Devler oradan aşağı indiler ve kapağı arkalarından kapattılar. Haydi, gidip bir bakalım."

Bu, Complain'e delicesine bir gözüpeklikmiş gibi geliyordu, ama, açıkça karşı çıkmaya kalkışmadan sadece, "Pekâla" dedi "ama başka birilerinin daha buraya gelmeleri olasılığına karşı gölgeden gidelim." Deniz sadece ayak bileklerimize dek geliyor," dedi Roffery. "Islanacağım diye korkma." Bir çocuk gibi, bir çocuğun tehlikeleri gözardı edişindeki gayretle, tuhaf biçimde coşkulu görünüyordu. Yine de, Complain'in isteğine boyun eğdi ve duvarların dibinden ilerledi. Denizin kıyısından birbiri ardına ve silahları ellerinde yürüyerek kenar taşlarının arasında kupkuru gizlenen kapağa eriştiler. Roffery arkadaşına surat asarak eğildi ve kapağı yavaş yavaş kaldırdı. Açıklıktan dışarı yumuşak bir ışık süzüldü. Borularla dolu bir kuyuya inen demir basamaklar gördüler. İş önlükleri giymiş iki kişi kuyunun dibinde çalışıyor, bir kapama vanası ile uğraşıyorlardı. Kapak açılır açılmaz, yukarıdaki suyun sesinin arttığını fark etmiş olacaklardı ki, başlarını çevirdiler ve Complain ile Roffery'ye şaşkın bakışlarla baktılar. Dev olduklarından kuşku yoktu: Birer canavar kadar uzun boylu ve iri yapılıydılar, yüzleri de karanlıktı. Roffery'nin sinirleri o anda boşaldı. Kapağı bir gümbürtüyle elinden düşürdü ve dönüp kaçmaya başladı. Complain, hemen arkasından suyun içinde koşuyordu. Bir saniye sonra ise Roffery sanki sular tarafından yutulmuş gibi, gözden kayboldu. Complain olduğu yerde durdu. Ayaklarının hemen ucunda, suyun altındaki karanlık bir kuyunun ağzını görebiliyordu. Roffery bir metre kadar önünde yine su yüzeyine çıkarak çırpınmaya ve bağırmaya başlamıştı. Karanlıkta suratı her an inme inecekmiş gibi görünüyordu. Complain cesaret edebildiği kadar eğilerek ona elini uzattı. Diğeri elini yakalayabilmek için çabaladı, beceremedi ve bir köpük deryası içinde yine sulara gömüldü. Dev mağaranın içinde çıkardıkları velvele kulakları sağır ediciydi.

Yine göründüğünde Roffery ayak basacak bir yer bulmuş, yan beline dek suyun içinde, ayakta duruyordu. Complain'in eline doğru nefes nefese lanetler yağdırarak uzandı. Aynı anda kapak da savrularak açılmıştı. Devler dışarı çıkıyorlardı. Complain hızla dönerken, Roffery'nin nemden etkilenmeyen çarpanını çektiğinin ve üzerlerinde, tavanda bir dizi ışığın titreşmeye başladığının farkına vardı. Kendi çarpanıyla nişanı göze almadan, kapaktan yükselen ilk başa doğru ateş etti. Iskaladı.

Dev üzerlerine saldırdı ve Complain çarpanını panik içinde elinden düşürdü. Sığ suyun içinde onu aramak için eğilirken, Roffery onun eğik sırtının üzerinden ateş etti. Onun nişanı Complain'inkinden daha isabetliydi.

Dev sendeledi ve mağarada yankılanan bir şapırtıyla suya kapaklandı. Complain'in daha sonra anımsayabildiği kadarıyla canavarın silahı yoktu. Ama ikinci Dev silahlıydı. Arkadaşının başına geleni gör. düğünde basamaklara çömelerek kenar taşının arkasına siper aldı ve iki el ateş etti. ilk atışı Roffery'yi suratından avlamıştı. Roffery gık bile diyemeden suların altına kayıverdi.

Complain köpükler saçarak kendini balıklama attı, ama nişancı için kolay bir hedefti. İkinci atış şakağına isabet etti, Gevşeyen gövdesi suya yüzüstü serildi.

3

İnsan adı verilen aygıtın merkezinde yaşama dürtüsü yer alır. Bu öylesine duyarlı bir düzenektir ki, yaşamın erken dönemlerinde başa gelen talihsiz bir deneyim tam tersi bir dürtüyü, ölüm isteğini, bunun içine yuvalandırabilir. Her iki dürtü yan yana sessiz, sakin yatarlar ve kişi günlerini onların varlıklarından bile habersiz olarak geçirebilir; ta ki şiddetli bir krizle yüz yüze kalıncaya ve yüzeysel niteliklerinden sıyrılan o ölümcül çift başlılık bir an için tüm çıplaklığıyla karşısına dikilinceye dek. işte o zaman, kişi, dış düşmana karşı savaşmayı bir kenara bırakıp, önce içinde yuvalanmış bu hastalıkla boğuşmak zorunda kalacaktır.

Bu, Complain için de böyle oldu. Kısa süren bir kayıtsızlığın ardından, içinde yine bayılmaya yönelik karşı konulmaz bir istek duymaya başlamıştı. Ama bilinci bunu reddetmiş ve onu, her ne belanın içine düşmüşse, bir an önce kurtulabilmek için mücadele etmeye zorlamıştı. Kaldı ki, kaçmak için bir heves de duymuyordu; tek istediği boyun eğmek ve yavaş yavaş silinip gitmekti sadece. Ama yaşam dürtüsü ısrarla geri dönüyordu.

Gözlerini bir an için araladı. Yarı karanlıkta sırtüstü yatıyordu. Başının sadece birkaç santim üzerinde gri renkli bir eşit tavan vardı. Ya tavan geriye akıyor, ya da o ileriye doğru hareket ediyor olmalıydı; hangisinin geçerli olduğuna karar veremedi ve gözlerini yine kapattı. Vücudunda gittikçe artmakta olan bir his ona el ve ayaklarının bileklerinden bağlı olduğunu söylüyordu. Başı ağrıdı ve ciğerlerini dolduran pis bir koku

nefes almayı bir ıstırap haline getirdi. Dev'in onu, çabuk etki gösteren ama uzun dönemde zararsız bir çeşit gaz mermisi ile vurmuş olduğunu anladı.

Yine açtı gözlerini. Tavan hâlâ geri kayıyormuş gibi görünüyordu, ama vücudunda, hareketli bir çeşit aracın üzerinde olduğunu işaret eden sürekli bir titreşim hissetti. Hareket, o daha çevresine bakınırken durmuştu. Muhtemelen onu yakalamış olan Dev yanında belirivermişti. Complain, yarı aralık gözleriyle, muazzam yaratığın bu basık yerde elleri ve dizleri üzerine çökmüş olduğunu gördü. Yaratık eliyle tavanı araştırdı, bir düğmeye bastı ve bir bölme yukarı doğru açıldı.

Complain yukarıdan ışıkla birlikte derin ve boğuk seslerin geldiğini duydu. Bu yavaş ve derin ses tonunun Devler'in tipik konuşma biçimleri olduğunu daha sonra öğrenecekti. Kendisini hazırlamasına fırsat kalmadan konveyörün üzerinden yaka paça kaldırılmış ve delikten yukarı zahmetsizce alınıvermişti. Koca eller onu kavradı ve örselememeye özen göstererek odanın duvarlarından birine yasladı. Bir ses, Complain'in tanımlayamadığı tuhaf bir şiveyle, "Kendine geliyor," dedi. Bu gözlem onu çok endişelendirdi; çünkü kısmen, ayılmış olduğunu hiç belli etmediği inancındaydı, kısmen ise bu sözlerden ona yine gaz verecekleri anlamı çıkabilirdi.

Açıklıktan yukarı bir insan vücudu daha uzatılmış ve ardından da gördüğü ilk Dev tırmanmıştı. Mırıltıyla bir şeyler konuşuldu. Complain'in duyabildiği kadarıyla, uzatılan ceset de Roffery'nin öldürdüğü Dev'e ait olsa gerekti. Diğer devlere ne olup bittiğini açıklamaktaydı. Her ne kadar Complain yattığı yerden sadece duvarı görebiliyorsa da, Dev'in başka iki kişiyle konuşmakta olduğu çok geçmeden belli olmuştu

Pis kokuyu ciğerlerinden boşaltmaya çabalayarak yine yarı baygın bir konuma döndü.

Yandaki kapıdan başka bir Dev daha içeri girdi ve kesin bir ses tonuyla komut verir tarzda konuşmaya başladı. Complain'i yakalamış olan Dev, durumu sil baştan açıklamaya kalkıştı, ama sözleri kısa kesildi.

"Su baskınıyla ilgilendiniz mi?" diye sordu yeni gelen. "Evet, Bay Curtis. Paslananın yerine yeni bir vana taktık ve suyu kestik. Ayrıca tıkanan akacı açtık ve borusunu yeniledik. Tam işimizi bitiriyorduk ki şu hızlıbaş ortaya çıktı. Havuz şu anda tamamen boşalmış olsa gerek." Curtis diye adlandırılan

emredici ses, "Pekâlâ, Randall," dedi. "Şimdi bu iki sersemi niçin kovaladığınızı açıkla bakalım."

Bir duraklama oldu ve sonra diğeri özür dilercesine, "Kaç kişi olduklarını bilmiyorduk," dedi. "Bütün bildiğimiz kuyunun dibinde kıstırılmış olabileceğimizdi. Yukarı çıkıp durumu anlamak zorundaydık. Sanırım onların iki kişi olduklarını işin başında anlasaydık, hiç müdahale etmeden gitmelerine izin verirdik."

Devler o kadar miskince konuşuyorlardı ki, tuhaf şivelerine rağmen, Complain bütün bunları anlamakta hiç güçlük çekmiyordu. Genelde neden bahsedilmekte olduğundan hiç bir şey çıkaramamıştı, ilgisini tam yitirmek üzereydi ki, sohbetin konusu haline geldiğini fark etti ve ilgisi aniden yine canlandı. "Başının dertte olduğunu anlıyor olmalısın, Randall," dedi ciddi ses. "Kuralları biliyorsun: Bu, divanı harp anlamına gelir. Bana sorarsan, özsavunma iddiasıyla yırtabileceğini hiç sanmam. Hele diğer hızlıbaş boğulduktan sonra." "Ama o boğulmadı. Onu balık avlar gibi çıkardım sudan ve kendine gelmesi için ambar ağzına yatırdım." Randall bozuk çalıyordu.

"Bu sorunu bir yana bırakırsak... Getirdiğin bu örnekle ne yapılmasını öneriyorsun?" diye sordu Curtis. " Eğer orada bıraksaydım boğulacaktı." "Niçin buraya getirdin?"

"İşini bitirip kurtuluversek olmaz mı, Bay Curtis?" Devler'den biri, Curtis içeri girdiğinden beri ilk kez konuşmuştu.

"Söz konusu bile değil. Bu, yasaların ceza gerektirir birimde çiğnenmesidir. Kaldı ki, bir insanı soğukkanlılıkla öldürebilir misin?" "O sadece bir hızlıbaş, Bay Curtis," dedi adam kendisini savunarak. Randall, kendi fikrinin parlaklığı karşısında başı dönmüş birinin ses tonuyla, "Rehabilitasyona gönderemez miyiz?" diye önerdi.

"Bunun için çok yaşlı, birader! Sadece çocukları kabul ettiklerini biliyorsun. Ne halt etmeye getirdiniz onu buraya?"

"Yani, dediğim gibi, onu orada bırakamazdım ve arkadaşını sudan çıkardıktan sonra, ben... yani, orası oldukça ürpertici bir yer ve... bir şey duyduğumu sandım. Ben de onu... hemen alıp güvenli bir yere taşımak istedim." "Paniğe kapılmış olduğun çok açık, Randall," dedi Curtis. "Burada fazladan bir hızlıbaş istemediğimiz kesin. Onu yine geri götürmek zorundasın, hepsi bu kadar." Sesi kuru ve kesindi. Bu,

Complain'in yüreğine biraz su serpti; hiçbir şey geri götürülmekten daha çok işine gelemezdi onun. Hani, Devler'den korktuğundan falan değil; bir kez aralarına girdiğinde, gözüne kötülük yapamayacak kadar ağır kanlı ve nazik görünmüşlerdi. Curtis'in tavırlarını anlayamıyordu, ama işine geldiği kesindi.

Devler kendi aralarında, Complain'in geri taşınmasının ne yolla sağlanacağına dair biraz tartıştılar. Komutana, yani Curtis'e karşı, Randall'ın arkadaşları ona destek oldular. Curtis öfkesine hâkim olamadı.

"Pekâlâ," diye kısa kesti, "topunuz birden büroma gelin; Küçük Köpek'e haber iletip resmi bir karar çıkarırız."

Devler'in o çılgın, ağır çekim yürüyüşleriyle diğer odaya komutanlarının peşi sıra giderlerken, "Cesaretini mi yitiriyorsun yoksa, Curtis?" diye sordu biri ve Complain'e bir göz bile atmaya gerek duymaksızın kapıyı yüzüne çarptı. Complain'in, aklına gelen ilk düşünce onu böyle bekçisiz bırakmakla ne büyük aptallık yaptıkları olmuştu; içinden çıktığı yerdeki delikten kaçabilirdi. Yana dönmek istediği anda bu yanılsaması da siliniverdi. Daha ilk kasını oynatmaya kalkar kalkmaz gevrek bir acı bütün vücudunu kapladı ve ciğerlerine iyice sinen berbat koku sanki katı bir maddeye dönüşüyormuş gibi geldi. İnleyerek, başı duvara dayalı halde, yine sırtüstü uzandı.

Devler gittikten sonra Complain ancak bir saniye için yalnız kalabildi. Dizlerinin hizasında bir yerden gıcırtılı bir ses geliyordu. Boynunu hafifçe doğrulttuğunda, duvarda küçük bir bölümün, en çok on iki santimetre genişliğindeki biçimsiz bir parçanın, dışarı doğru itildiğini gördü. Açılan delikten dışarı çıkan şekiller bir kâbusu andırıyordu. Beş taneydiler; Complain'in çevresinde fır dönüyor, üzerine sıçrıyor ve sonra deliğin içinde yıldırım gibi gözden kayboluyorlardı. Arkalarından gelenlere de işaret ederek bir çeşit güvence vermiş olsalar gerekti ki üç tane daha ortaya çıktı. Hepsi de iri farelerdi.

Beş öncü fare, boyunlarına dikenli boyunluklar takmışlardı; vücutları inceydi; içlerinden biri tek gözünü kaybetmişti, boş gözçukurunun içinde kıkırdakımsı bir maddenin diğer gözün hareketleriyle uyumlu olarak kıpırdadığı görülüyordu. Sonradan ortaya çıkan diğer üçünden biri kömür siyahıydı ve liderleri olduğu belliydi, iki ayağı üzerine doğrulup leylak rengi küçük pençeleriyle havayı tırmalıyordu. Tasması yoktu, ama vücudunun üst yarısı zırh niyetine kullandıkları aşikâr olan bir dizi

madeni parçacıkla donatılmıştı: bir yüzük, bir sürü düğme, çiviler. Belinde üzerine kılıca benzer küçük bir bıçak asılı olan genişçe bir kemeri vardı. Öfkeyle ciyakladı ve beş öncü fare Complain'i bir kez daha çevreleyerek bacaklarına tırmandılar, bir an gözlerine bakıp sırıtarak boynunu tırmaladılar, gömleğinden içeri kaydılar ve çevresinde dönmeye başladılar.

Fare şefinin iki koruması sürekli sağa sola bakınıp bıyıklarını titreterek sinirli sinirli bekliyorlardı. Dört ayak üzerindelerdi ve sadece sırtlarına pelerine benzer paçavra parçalar takmışlardı.

Bütün bu telaş süresince Complain elinde olmaksızın irkilip durmuştu. Fare görmeye alışkındı, ama bunların organize hareketleri onu rahatsız ediyordu; ayrıca, eğer gözlerini kemirip oymaya karar verirlerse engel olabilmek için başvurabileceği pek bir savunması da kalmamıştı.

Ama farelerin ağız tadından çok daha farklı bir niyetleri vardı. Artçılar da ortaya çıkmışlardı şimdi. Duvardaki delikten soluk soluğa dört tane daha erkek fare göründü. Yanlarında taşıdıkları küçük bir kafesi, fare şefinden gelen bir ıslık üzerine hızla Complain'in rahatlıkla görüp koklayabileceği kadar yüzüne yakın bir yere çektiler.

Kafesin içindeki hayvan farelerden daha iriydi. Yumurtamsı kafatasının üzerindeki kürkten iki uzun kulak yükseliyordu; kuyruğu küçük, pofuduk ve beyaz bir tüy yumağıydı. Complain bu tür bir canlıyla daha önce hiç karşılaşmamıştı, ama Koğuşlar'daki yaşlı avcıların tariflerinden tanıdı onu. Bu, farelere doğal bir av oluşturduğu için sayıları çok azalmış olan bir tavşandı. Hayvanı ilgiyle inceledi ve o da Complain'e sinirli sinirli baktı.

Tavşan kafesi Complain'e doğru çekilirken ilk beş fare Devler'in geri dönmeleri olasılığına karşı kapının önüne dizilmişlerdi. Fare şefi kafesin yanına koştu; tavşan sinerek geri çekilmek istedi, ama dört ayağı birden kafesin çubuklarına bağlanmış haldeydi. Fare şefi başını kemerinde asılı duran kılıcına doğru eğdi; yine kaldırdığında iki ön dişinin arasına sıkıştırdığı tırpanımsı küçük ve keskin bıçak tavşanın boynuna doğru açgözlülükle atılmaya sabırsızlanıyor gibi kıpırdıyordu.

Bu tehdit gösterisini bitirdiğinde bıçağını yine kınına soktu ve Complain'in yüzüyle kafes arasında koşarak işaretler yapmaya başladı. Tavşanın neyin kastedildiğini anladığı çok

açıktı. Complain ona şaşkınlık içinde bakıyordu. Hayvanın gözbebekleri genişledi ve Complain zihninin içinde kıpırdamaya başlayan yoklayıcı bir huzursuzlukla irkildi. Bu duygu zihnini terk etmiyordu. Suyun, çakıl taşlarının çevresini yavaş yavaş sarması gibi beyninin her köşesine sızmaya başlamıştı. Complain başını silkerek kurtulmaya çalıştı, ama bu tekinsiz duygu inat etti ve daha da güçlendi. Ölmekte olan bir adamın karanlık odalarda sendeleyerek elektrik düğmesini araması gibi, budalaca bir körlükle, sanki bir şeyleri arıyordu. Complain'den ani bir ter boşaldı ve bu hayvanca bağlantı koparabilmek için dişlerini sıkarak zihnini toparlamaya çabaladı. Sonra, bu his aradığı giriş kapısını sonunda buldu. Muazzam bir sorgu çığlığı zihnini dolduruverdi.

NEDEN-

KİMİ-

NE YAPTI-

NASIL AMA-

SEN Mİ-

YAPTIN MI-

YAPAR MISIN-

YAPACAK MISIN-

Complain dehşet içinde haykırdı.

Bu mızmız ve abuk sabuk saçmalar o anda kesildi, biçimsiz sorgu sona erdi. Öncü fareler yerlerinden sıçradılar ve mahpus tavşanı dört sürücü farenin yardımıyla kafesiyle birlikte döndürerek duvardaki deliğin içinde gözden kayboldular. Onları sertçe iten fare şefi de korumalarıyla birlikte peşlerinden gitti. Bir saniye geçmeden duvardaki küçük geçit arkalarından kapanmıştı... Tam da zamanında, çünkü bütün bu yaygaranın nedenini anlamak için bir Dev dalmıştı odaya.

Dev, Complain'i ayağıyla sırtüstü çevirdi. Complain ona umutsuzca bakarak konuşmaya çabaladı.

Merakı yatışan Dev, aradaki kapıyı bu kez açık bırakarak, hantal adımlarla diğer odaya döndü.

"Hızlının başı ağrıyor," diye seslendi.

Complain seslerini duyabiliyordu. Bir çeşit makinayla konuşuyor gibiydiler. Ama onun zihni tamamen farelerle yaşadığı bu çetin deneyimle meşguldü. Kafatasının içinde bir an için bir zırdeli yaşamıştı! Öğreti, zihninin ne kadar boktan bir yer olduğu hakkında uyarmıştı onu. Kutsal üçlü, Froyd, Yung, Rassitt, uykunun, yani ölümün kardeşinin, korkunç barajlarını birlikte aşmışlar ve orada, insanoğlunun daha önce düşündüğü gibi hiçliği değil, hortlaklarla, uğursuz definelerle, kan emen sülüklerle dolu, asit gibi yakıcı ihtirasların kaynaştığı insan ve yeraltı labirentleri bulmuşlardı. İnsanoğlu kendi kendiyle çırılçıplak yüzleşmişti; sonsuz karmaşanın ve dehşetin bileşkesi olan bir yaratıktı o. Bu zehirli sisin yüzeye mümkün olduğunca az sızmasını sağlamak Öğreti'nin başlıca hedefiydi. Ama ya Öğreti hiçbir zaman yeterince derine inememişse? Öğreti, bilinç ve bilinçaltından kinayeyle bahsederdi. Gerçekten de insan aklını devralabilecek bir güç, bir Bilinçaltı olduğunu varsayalım. Acaba kutsal üçlü o çamurlu koridorların tümüne birden inebilmişler miydi? Beyninin içinde avaz avaz bağıran zırdeli Bilinçaltı'nın bizzat kendisi olmasındı sakın? Sonra basit ama inanılması zor yanıtı buldu. Kafeslenmiş yaratık zihnini kendi zihniyle temas ettirmişti. O hışırtılı sorgulamayı şöyle bir anımsadığında, Complain, bunun beyninin içindeki korkunç bir yaratıktan değil tavşandan kaynaklandığını anlamıştı. Böylece o çetin badire bir anda tahammül edilir hale gelivermişti. Tavşanları avlamak kolaydı.

Complain bu konuyu, Koğuşlar'ın temel felsefesine sadık kalarak, nedenini hiç soruşturmadan başından savdı.

Dinlenerek, ciğerlerindeki yapışkan kokudan kurtulmaya çalışarak, kıpırdamadan yattı ve kısa bir süre sonra Devler geri geldi.

Complain'i tutsak alan Dev, Randall, daha fazla telaşa gerek duymaksızın onu yerden kaldırdı ve kapağı açtı. Tartışmanın Curtis lehine sonuçlanmış olduğu belliydi. Randall yüküyle birlikte alt kattaki tünele indi. Complain'i taşıma bandının üzerine yerleştirdi ve seslerden anlaşıldığı kadarıyla, kendisi de tutsağının arkasında bir yere tırmandı.

Yukarıdaki Devler'e alçak sesle bir söz fısıldadıktan sonra motoru çalıştırdı. Boru, kablo ve tellerle sık sık kesilen tavan yine geriye doğru akmaya başlamıştı.

Sonunda durdular. Tavanı beceriksizce yoklayan Dev parmaklarını bastırdı ve tepelerinde kare şeklinde bir açıklık ortaya çıktı. Complain delikten yukarı hemen çekilmiş, birkaç metre taşınmış, bir kapıdan içeri bohça gibi atılmıştı. Ölüyollar'daydı; avcıların çok iyi bildiği bir kokuyu alıyordu. Bu kokuyu karıştırması olanaksızdı. Dev, gölgelerin arasından bir gölge gibi dikildi başında ve sonra birden kayboldu.

Loş uyu-uyan döneminin karanlığı Complain'i bir ananın kolları gibi sardı. Yine evinde, yüzleşmek için yetiştirildiği bildik tehlikelerin arasındaydı. Uyudu. Hayalet fare lejyonları dört bir yanını sardılar, onu olduğu yere mıhladılar. Tavşan çıkageldi, kafasına tırmandı ve beyninin tünellerinde koşturmaya başladı. Complain, gördüğü düşün hayvansal iğrençliğinden utanç duyarak uyandı. Hâlâ karanlıktaydı. Gaz mermisinin eklemlerinde yol açtığı sertlik gevşemişti, ciğerleri temizdi. Dikkatle ayağa kalktı.

El fenerini ışığın sadece en hafif bir sızıntısını verecek kadar kısarak kapıya yürüdü ve karanlığa doğru baktı. Görebildiği kadarıyla sonsuz bir boşluk uzanıyordu önünde. Sağdan ilerlemeye özen göstererek dışarı çıktı ve bir dizi kapı buldu. Yine fenerini kullanarak zeminin ıslak ve çıplak seramik kaplı olduğunu gördü. O zaman nerede olduğunu anladı; kulağındaki kof bir boşluk hissi bu düşüncesine kesinlik kazandırıyordu. Dev onu Roffery'nin deniz diye adlandırdığı yere geri getirmişti.

Cesaretini toplayan Complain el fenerini çekinerek açtı. Deniz gitmişti. Roffery'nin içine düştüğü kuyunun kenarına dek geldi, içi kuru ve boştu. Roffery de gitmişti. Kuyunun duvarları kan renkli pas lekeleriyle bezeliydi; sıcak havada kuyunun dibi hızla kurumaktaydı.

Complain sert yankılar oluşturmamaya özen göstererek döndü ve odadan dışarı doğru yürüdü. Marapper'ın kampına yöneldi. Nemini hâlâ yitirmemiş olan toprak, tabanlarının altında vıcık vıcıktı. Geçen mevsimden kalan poniklerin porsumuş gövdelerini bir yana iterek kamp kapısına erişti. Kimin nöbette olabileceğini merak ederek hevesle ıslık çaldı: Marapper mı? Wantage mi? Fermour mu? Koğuşlar'da kullanılan o eski atasözünü, arkadaşlarını aklından neredeyse sevecenlikle geçirerek, ters çevirip kendi haline uyguladı: "Bildiğin şeytan ediğinden evladır."

Çağrısına karşılık alamadı. Tetikte ve gergin halde içeri girdi. Oda boştu. Yola devam etmişlerdi. Complain Ölüyollar'da

yapayalnızdı. Özdenetimi o noktada iflas etti; çok fazla şey gelmişti bana Devler, fareler, tavşanlar... Bunlara tahammül edebilirdi. Ama Ölüyollar'ın bu müstehcen ıssızlığına asla! Odanın içinde tahta parçalarını tekmeleyerek, lanetler okuyarak dört dönmeye başladı. Sonra bağırarak, uluyarak, küfürler yağdırarak ve bitki posasının içinde kendine bir yol açarak dışarı fırladı. Bir vücut ona arkadan top mermisi gibi çarptı. Dönüp saldırganla mücadele edebilmek için çılgın gibi çabalayarak arapsaçının içine tepetaklak yuvarlandı. Yerinden oynatılamaz bir el ağzının üzerine kapanmıştı. Bir ses kulağının dibinde, "Kes sesini, sürtüğün oğlu!" diye homurdandı. Çabalamayı kesti. Bir ışık ona doğru çevrilmişti ve üzerine üç şekil eğilmişti. "Ben... Ben sizi kaybettiğimi sanmıştım!" dedi. Aniden ağlamaya başladı. Tepkisi onu yine bir çocuğa döndürmüştü. Omuzları sarsılıyor, yaşlar yanaklarından aşağı boşanıyordu.

Marapper suratının ortasına okkalı bir tokat aşk etti.

4

Yolculuklarını sürdürdüler. Asılmış suratlarıyla poniklerin arasında keserek, iterek yol açtılar kendilerine; hiçbir ışığın yanmadığı ve hiçbir poniğin yetişmediği karanlık bölgelerden ise temkinle geçtiler. Kapıları kırık ve koridorları eşya parçalarıyla tepeleme yığılı, çok kötü yağmalanmış bölgeler katettiler. Karşılaştıkları kadarıyla bu bölgelerin yaratıkları ürkekti ve mümkün olduğunca kaçınıyorlardı onlardan; ama zaten sadece birkaç canlı yaşıyordu orada... Başıboş bir keçi, kafadan çatlak bir münzevi, Wantage ellerini çırptığında derhal kayıplara karışan bir grup acınası alt-insan. Ölüyollar'dı burası ve boşlukta kayda hiçbir zaman geçirilmemiş çağların sessizliği asılıydı. Koğuşlar gezginlerin çok gerilerinde kalmış ve unutulmuştu. O bulanık hedefleri bile unutulmuştu; çünkü yaşanan an, fiziksel güçlerine yüklediği bitip tükenmek bilmeyen istekleriyle, dikkatlerinin tümünü gereksiniyordu.

Güverteler arası ikincil bağlantıları bulabilmek, Maranper'ın elindeki planın yardımıyla dahi, her zaman kolay olmuyordu. Asansör boşlukları genellikle tıkalı çıkıyor, koridorlar sıklıkla çıkmazda son buluyordu. Ama onlar ağır ağır ilerlediler; ellili güverteler geçildi, sonra kırklılar ve Koğuşlar'dan ayrılışlarının sekizinci uyanında Güverte 29'a eriştiler. Artık Complain gemi kuramına inanmaya başlamıştı. Yönelimindeki bu değişim kendini belli etmeksizin ama eksiksiz gerçekleşmişti. Zeki farelerin katkısı büyüktü buna. Complain Devler tarafından kaçırılışının öyküsünü arkadaşlarına

anlatırken, fareli kısmı es geçmişti; olayın fantastik yönünün anlatabilme yeteneğine meydan okuyacağını ve Marapper'la Wantage'ın onunla dalga geçmelerine neden olacağını içgüdüsüyle fark edebilmişti; ama şimdi düşüncelerinin sık sık o korkutucu yaratıklara yöneldiğini gözlemliyordu. Farelerin bir başka canlıya, bir tavşana, davranışlarındaki insanımsı kötülük, farelerle insanların yaşantılarındaki paralelliği vurguluyordu. Fareler de nerede olurlarsa olsunlar çevrelerindeki doğaya hiç kafa yormadan yaşamlarını sürdürmeye çalışıyorlardı; o anda Complain de kendisi için ancak bu kadarını söyleyebilirdi. Marapper, Devler'le ilgili söylediklerini, dikkatle ve çok az yorum yaparak dinlemişti. "Kaptan'ın nerede olduğunu biliyorlar mı öyleyse?" diye sormuştu bir kez.

Devler'in birbirlerine neler söylediklerinin tüm ayrıntılarını almakta özellikle ısrar ediyordu. "Curtis" ve "Randall" adlarını, sanki bir büyü yaparmışçasına, yüksek sesle birkaç kez mırıldanmıştı.

"Şu konuşmaya gittikleri küçük köpek kimdi?" diye sordu. "Sanırım bu bir isim," dedi Complain. "Gerçek bir küçük köpek değil" "Neyin ismi?"

"Bilmiyorum. Sana yarı-baygın olduğumu söylemiştim." Gerçekten de düşündükçe tam olarak nelerin söylenmiş olduğu daha da bulanıklaşıyordu zihninde. Bu deneyim, yaşandığı sırada bile, yarı inanılmaz olmaya yetecek kadar dünyasının dışındaydı zaten.

Gerçekleri sanki bu şekilde çıkaracakmışçasına bir kulak memesini çekiştiren rahip, "Sence bu başka bir Dev'in adı mıydı," diye ısrar etti, "yoksa başka bir şeyin mi?"

"Bilmiyorum, Marapper. Anımsayamıyorum. Sadece 'Küçük Köpek'le konuşacaklarını söylemişlerdi... galiba."

Dört kişilik grup, Marapper'ın üstelemesi üzerine, içinde denizin yer aldığı ve "Yüzme Havuzu" diye tabelalandırılmış salonu gözden geçirmeye gitti. Salon artık tamamen kurumuş haldeydi. Roffery'den hiçbir iz yoktu ve bu da çok şaşırtıcıydı, çünkü Devler, Complain gibi değerbiçicinin de gaz mermisinin etkisinden kurtulacağını söylemişlerdi. Aranıp seslendiler, ama Roffery görünmedi. "Bıyığı bir Mutant'ın ranzasının üzerinde sallanmaya başlamıştır çoktan," dedi Wantage. "Biz yolumuza gidelim!"

Onları Devler'in odasına götürecek bir geçit bulamadılar. Complain ve Roffery'nin iki Dev'i ilk kez gördükleri kontrol kuyusunun ağzını örten kapak sanki hiç açılmamışçasına sımsıkı kapatılmıştı. Rahip, Complain'e kuşkulu bir bakış attı ve bu konu da böylece kapatılmış oldu. Wantage'ın önerisine uyarak ilerlemeye devam ettiler.

Bütün bu olanlar Complain'in konumunu hatırı sayılır biçimde sarsmıştı. Avantajını değerlendirmekte gecikmeyen Wantage grubun tartışmasız komutan yardımcısı oldu. O Marapper'ı, Complain ve Fermour da onu izliyorlardı. En azından böylece kendi safları arasında barış ve dışa karşı uyum sağlanabilmişti. Eğer Complain, bitip tükenmek bilmeyen güverte halkaları arasında ilerlemeye çalıştıkları uzun suskunluk dönemleri süresinde daha düşünceli ve daha kendine yeterli bir kişiye dönüşmüşse, rahibin doğası da aynı ölçüde değişmişti. Canlılığından ve bundan kaynaklanan çenebazlığından eser kalmamıştı. Omuzlarına yüklenen görevin gerçek muazzamlığı kafasına sonunda dank etmiş ve tüm iradesini dayanabilmek üzerinde yoğunlaştırmıştı.

Yolculuklarının bir yerinde durup duvara yaslandı ve Güverte 29 boyunca bakarak, "Olaylar olmuş burada," dedi "büyük olaylar." Diğerleri de onunla birlikte duraklamışlardı. Arapsaçı önlerinde sadece birkaç metre daha uzanıyor sonra poniklerin büyümelerinin mümkün olmadığı karanlık bölge başlıyordu. Işığın yokluğunun nedeni açıktı: Koğuşlar'da rastlanmayan cinsten eski silahlar, koridorun tavanında ve duvarlarında delikler açmıştı. Ağır bir dolap tavandan aşağı yarı yarıya sarkıyordu ve eğilip bükülmüş kapı kanatları menteşelerinden oynamıştı. Her yer patlamanın şiddetinden metreler boyunca tuhaf biçimde delik deşik olmuştu.

Wantage, el fenerini çıkarırken, "En azından bir süre için o lanet olası arapsaçından kurtulacağız," diye fikir yürüttü. "Haydi, Marapper." Rahip, işaret ve başparmaklarıyla burnunu çekiştirerek, olduğu yerde duvara yaslanmayı sürdürdü.

"Baştaraf arazisine yaklaşıyor olmalıyız," dedi. "El fenerlerimizin yerimizi belli etmesinden korkuyorum."

"Canın istiyorsa sen karanlıkta yürü," diye terslendi Wantage. İlerlemeye başladı ve Fermour da onu izledi. Complain de tek söz söylemeksizin onları taklit ederek Marapper'in yanından geçti.

Rahip homurdanarak takıldı peşlerine: Hiç kimse onursuzluğu onun kadar onurla karşılayamazdı.

Gölgeli kısmın sınırına dek gelen Wantage el fenerini doğrultarak ilerisini gözden geçirdi. Sonra, çevredeki garip havayı onlar da hissetmeye başladı. Gözleri bu tür değişiklikleri fark etmeye eğitimli olan Complain'in gözlemlediği ilk şey, poniklerin genel doğa yasalarına aykırı konumları olmuştu. Ponikler, her zaman olduğu üzere, ışıksız koridora doğru seyrelip bodurlaşıyorlardı, ama burada gövdeleri sanki kendi ağırlıklarını taşımaya güçleri yetmiyormuşçasına özellikle yumuşak ve pörsük görünüyor ve tavan ışığından çok daha ötelere üremeye cüret edebiliyorlardı.

Sonra adımları zemine basmamaya başladı. Wantage, biraz ilerisinde, bata çıka ilerlemeye başlamıştı bile. Fermour bacaklarını tuhaf biçimde kaldırarak yürüyordu.

Complain garip bir çaresizlik hissetti; vücudunun girift addan bir türlü dönmek bilmiyordu... Sanki suyun içinde yürümeye çalışıyormuş gibiydi; ama yine de açıklanması olanaksız bir hafiflik hissetmiyor da değildi. Başı dönüyordu, su kulaklarında uğulduyordu. Marapper'ın şaşkınlık içinde haykırdığını duydu ve hemen sonra rahip sendeleyerek ona arkadan çarptı. Bir saniyeye kalmadan, Complain, Fermour'un sağ omzunun dibinden süzülerek uzun bir yörünge boyunca gitmişti. Havada süzülürken iki büklüm olmuştu ve duvara kalçasıyla çarptı. Zemin yavaş yavaş ona doğru yükseldi ve Complain kollarını açarak göğüs üstü yere serildi. Sersemlemiş halde karanlığa baktığında, el fenerini hâlâ bırakmamış olan Wantage'ın yere doğru daha da yavaş inmekte olduğunu gördü. Marapper, patlaklaşmış gözleri ve sessizce açılıp kapanan ağzıyla, diğer yanında bir suaygırı gibi yalpalamaktaydı. Rahibi kolundan yakalayan Fermour onu ekseni çevresinde ustaca döndürdü ve gerisin geri güvenli bölgeye doğru itti. Ardından kendi tıknaz vücudunu toparlayarak, zemine yakın bir yerde alçak sesle küfretmekte olan Wantage'a doğru karanlığın içine daldı. Fermour duvardan sekerek Wantage'ı yakaladı, bir ökçesini ileri uzatarak kendini frenledi ve yumuşak biçimde geri süzüldü. Sarhoş bir adam gibi yalpalayan Wantage'ın dengesini bulmasına yardım etti.

Bu gösteri karşısında heyecanla ürperen Complain ideal bir yolculuk yöntemiyle karşı karşıya olduklarını hemen kavramıştı. Koridora her ne olmuş ise —havanın, hâlâ solunabilir olmasına karşın, bir şekilde değiştiğinden belli belirsiz kuşkulanıyordu- uzun sıçramalar yaparak hızla yol almaları

olanaklı hale gelmişti. Dikkatle ayağa kalktı ve el fenerini yakarak ileri doğru bir hamlede bulundu.

Hayret çığlığı boş koridorda gürültüyle yankılandı. Complain, elini önüne siper ederek, kafasını duvara çarpmaktan son anda kurtulabilmişti. Bu hareketi ona yine dönmedi ve sonuçta sırtüstü yere indi. Başı dönüyordu; her şey tepetaklaktı. Koridor boyunca on metre kadar ilerlemişti yine de. Yeşil bir fon üzerine düşmüş gibi ışıldayan halkanın içinde duran diğerleri çok uzak görünüyorlardı. Complain, Ozbert Bergass'ın bölük pörçük anılarını anımsadı; yanlışlıkla sayıklama sandığı o sözler nasıldı? "Ellerin ayak olduğu ve havada bir böcek gibi uçulan yer." Yaşlı izci buralara dek ilerlemişti demek! Complain, Koğuşlar'la aralarında uzanan o bezdirici tüneli düşündükçe şaşkınlığı kat kat artıyordu.

Kalmak için biraz acele edince yine fırıldak gibi dönmeye başlamıştı. Umulmadık biçimde, kustu. Kusmuğu havada küçük kürecikler halinde asılı kalıyor ve o, diğerlerinin yanına dönmek için beceriksizce çabalarken üstüne başına bulaşıyordu.

"Gemi delirdi!" diyordu Marapper.

"Harita bunları niçin belirtmiyor?" diye öfkeyle sordu Wantage. "O şeye hiç güvenmemiştim zaten."

"Belli ki ağırlıksızlık haritanın çizilmesinden sonra ortaya çıkmış. Lanet olası beyinlerinizi kullansanıza biraz, eğer varsa tabii," diye tersledi Marapper. Bu alışılmadık patlaması belki de bir sonraki sözleriyle açıklık kazanıyordu: "Bütün Baştaraf'ı peşimize düşürecek kadar çok yaygara yaptığımızı düşünüyorum; bir an önce geri dönsek iyi ederiz."

"Geri mi!" diye bağırdı Complain. "Geri dönemeyiz! Bir sonraki güverteye giden yol işte buradan geçiyor. Şu kırık kapılardan birini aşmak ve koridora paralel olarak odadan odaya ilerlemek zorundayız."

"Hay güvertesine tüküreyim; nasıl yapacağız bunu?" diye sordu Wantage. "Duvarları delip geçen bir şeye mi sahipsin?"

"Sadece deneriz ve bağlantı kapıları olmasını umut ederiz," dedi Complain. "Bob Fermour haklı... Burada beklemek çılgınlık. Haydi!"

"Evet, ama baksana..." diye başladı Marapper.

"Üff, yolculuğa çıkasın e mi!" dedi Complain öfkeyle. En yakınındaki kırık kapıyı tekmeyle açtı ve içeri daldı. Fermour hemen ardından onu izledi. Birbirlerine bir göz atan Marapper ve Wantage da geldiler. Şanslıydılar, çünkü büyük bir odaydı geçtikleri. Işıklar yanıyordu ve içerisi bitkilerle doluydu. Complain baltasını koridora yakın duvarın kıyısından vahşice kullanmaya başladı, ilerledikçe yine aynı hafiflik hissiyle çevrildiler, ama ışık burada daha azdı ve ponikler onlara bir dereceye kadar güvenilirlik sağlıyordu.

Duvardaki bir çatlağın hizasına geldiler. Wantage metaldeki yırtıktan öte yana baktı. Uzakta, koridorda yuvarlak bir ışığın söndüğünü gördü. "Bizi izleyen var," dedi. Huzursuzca baktılar birbirlerine ve hep birden yine ilerlemeye başladılar.

Her tarafından bol miktarda poniğin fışkırdığı madeni bir tezgâh yollarını kesmişti. Çevresini dolaşmak için odanın merkezine doğru sapmak zorunda kaldılar. Burası, Devler'in limanında, bir çeşit yemekhane olmuş olsa gerekti; iki yanlarında çelik borulardan imal edilmiş sandalyeler dizili olan uzun masalar salonu enine boyuna kaplamıştı. Şimdiyse ponikler o sabırlı, bitkisel güçleriyle masa ve.sandalyeleri bel hizasına dek yerden yukarı kaldırmış, her taraflarına dolaşmış ve grubun ilerlemesi için tam bir engel oluşturmuşlardı. Bu engelleyiş onlar ilerledikçe daha da arttı. Duvarın yanına dönmek olanaksız hale gelmişti.

Bitkilerin üzerinden toz bulutu gibi yükselip suratlarına yapışan tatarcıklarla yarı körleşmiş halde, sanki bir kâbustalarmışçasına masa ve sandalyelerin arasından kendilerine yol açtılar. Bitki kalabalığı daha da sıklaştı. Koca ponik desteleri kendi oluşturdukları ağırlığın altında ezilmiş ve üzerlerinde yeni filizlerin boy verdiği vıcık vıcık küspeye dönüşmüşlerdi. Her yeri küf kaplamıştı, dokununca yapışan mavi bir küf; bıçaklarını kullanabilmeleri kısa bir süre içinde olabildiğince güçleşmişti.

Soluk soluğa ve ter içindeki Complain, yanında çabalamakta olan Wantage'a baktı. Adamın yüzünün sağlam yarısı öyle şişmişti ki gözü zorlukla seçilebiliyordu. Kendi kendine mırıldanıyor ve burnu sürekli akıyordu. Complain'in ona baktığını gördüğünde tekdüze bir sesle sövmeye başladı.

Complain hiçbir şey demedi. Yeterince endişeliydi ve basmıştı vücudunu. Bir hastalık duvarının içinde ilerlediler. Gidişleri yavaştı ama odanın sonuna ulaştılar. Hangi sona? Yön duygusunu tamamen yitirmişlerdi. Marapper, hemen ponik

tohumların arasına bir külçe gibi çöktü ve sırtını duvara vererek oturdu. Alnını bitkince sildi.

"Gidebileceğim kadar gittim," dedi soluk soluğa.

"Eh, istesen de daha fazla gidemezsin zaten," diye kesip attı Complain. "Bütün bunları benim önerdiğimi unutma, Roy."

Complain derin bir nefes aldı. Hava bozuktu; ciğerlerinin tatarcıklarla kaplanmış olduğu gibi tatsız bir yanılsamaya kapıldı. "Tek yapmamız gereken bir kapıya rast gelinceye dek duvar boyunca gitmek. Burada ilerlemek daha kolay," dedi. Sonra bütün kararlılığına rağmen rahibin yanına çöktü.

Wantage hapşırmaya başlamıştı.

Her darbe onu iki büklüm ediyordu. Yüzünün harabeye benzeyen yarısı da iyi olan kısmı kadar şişmişti; şu anki rahatsızlığı doğuştan gelen biçimsizliğine baskın çıkmıştı. Yedinci kez hapşırdığında ışıklar söndü.

Complain anında ayağa fırlayıp el fenerini Wantage'ın yüzüne doğrulttu. "Kes hapşırıp durmayı," diye homurdandı. "Sessiz olmalıyız. " "Fenerini söndür!" diye tersledi Fermour.

Yürekleri ağızlarında, ikircikli bir sessizlik içinde beklediler. O sıcağın içinde ayakta durmak bir jölenin içinde ayakta durmak gibiydi. "Sadece bir rastlantı da olabilir," dedi Marapper endişeyle. "Aydınlatmanın zaman zaman bozulmasıyla daha önce de karşılaşmıştım." "Baştaraflılar olmalı... Peşimizdeler!" diye fısıldadı Complain. "Tek yapmamız gereken, en yakın kapıya gelinceye dek duvar boyunca sessizce ilerlemek," dedi Fermour, Complain'in önceki sözlerini aynen yineleyerek. Sessizce mi?" diye dudak büktü Complain. "Bizi derhal duyarlar. Hiç kıpırdamadan durmak eh iyisi. Çarpanlarınızı hazırlayın. Şu anda üzerimize çullanmak için sürünerek yaklaşıyor olmalılar."

Öylece durdular orada, terleyerek. Gece çevrelerinde, bir balinanın midesinde ısıtılmış, sıcak bir nefes gibiydi.

"Bize dua oku, rahip," diye sızlandı Wantage. Sesi titriyordu. "Tanrıların azabı adına," diye inledi Fermour, "şimdi olmaz! " "Dua! Bize dua oku!" diye yineledi Wantage.

Rahibin dizlerinin üzerine çöktüğünü duydular. Islık çalarcasına soluyan Wantage da koyu karanlığın içinde aynısını yaptı.

"Çökün, piç kuruları!" diye tısladı dişlerinin arasından. Marapper, Genel İnanç'ı ezberinden duygusuzca yinelemeye başlamıştı. Her şeyin boşuna olduğu düşüncesiyle ezilen Complain, "Şu çıkmazda işimiz bitmiş işte," diye düşündü, "ve rahip dua ediyor: Nasıl oldu da onu bir eylem adamı sandım!" Geceye kulak kabartarak ve duaya yarım ağızla katılarak çarpanını yokladı. Sesleri yükselip alçalıyordu; sonunda hepsi bir parça daha iyi hissettiler kendilerini.

"... ve ölümcül dertlerimizden böylece silkinerek iç çatışmalarımızdan kurtuluyoruz," diyen rahibin tekdüze sesi duyuluyordu. "Ve psikosomatik saflıkta yaşayabiliriz," dediler.

"Ki doğal olmayan bu yaşam Son Yolculuğa iletilebilsin." "Ve mantık galebe çalsın," diye karşılık verdiler.

"Ve gemi evine dönsün." Son söz rahibindi.

Rahip kendi gösterisiyle özgüveni yenilenmiş olarak, arkadaşlarının ellerini sıktı, benliklerine ferahlık dileyerek, kirli karanlığın içinde her birinin çevresini emekleyerek dolaştı. Complain sertçe öteye itti onu. "Bunları bu beladan çıkıncaya dek sakla," dedi. "Buradan kurtulmak için çok uğraşmamız gerek. Eğer sessiz hareket edersek, bize yaklaşmaya kalkanları duyabiliriz."

"Yararı yok, Roy," dedi Marapper. "Burada saplandık verdik ve ben çok yorgunum." "Peşinde olduğun gücü anımsıyor musun?"

"Haydi, burada oturalım!" diye sızlandı rahip. "Ponikler çok sık." "Ne diyorsun, Fermour?" diye sordu Complain.

"Dinleyin!"

Kulaklarını kabartıp dinlediler. Işıksız kalan ponikler gıcırdayarak gevşiyor, ölmeye hazırlanıyorlardı. Başlarının çevresinde tatarcıklar vınlıyordu. Her ne kadar minik seslerle canlanmış da olsa, hava solunacak gibi değildi; hasta bitkilerin ördüğü duvar öte taraftaki sağlıklı bitkilerin ürettiği oksijene geçiş izni vermiyordu.

Wantage bir an içinde dehşet verici bir şekilde çıldırdı. Haykırarak kendini iki büklüm olmuş Fermour'un üzerine attı. Çamurun içinde yuvarlanıyor, umarsızca didişiyorlardı. Complain sessizce üzerlerine çullandı. Wantage'ın sırım gibi gövdesinin tıknaz Fermour'un üzerinde kıvrandığını hissetti; Fermour boğazına dolanmış ellerden kurtulmaya çabalıyordu.

Complain, Wantage'ı omuzlarından tutarak çekip muadeleden kopardı. Wantage öfke içinde rastgele bir yumruk savurdu, ıskaladı, çarpanına davrandı. Silahını doğrulttu, ama Complain bileğinden yakalamıştı. Vahşice bükerek Wantage'ı yavaş yavaş gerilemeye zorladı ve sonra çenesine vurmayı denedi. Darbesi karanlıkta hedefini şaşırıp Wantage'ın çenesi yerine göğsüne isabet etmişti. Kollarını çılgın gibi çırpan Wantage bir köpek yavrusu gibi viyaklayarak kurtardı kendini. Complain bir hamle daha yaptı. Vuruşu bu kez tam yerine oturmuştu. Wantage'ın eklem bağları gevşedi, sendeleyerek poniklere doğru geriledi ve bir külçe gibi yıkıldı.

"Sağ ol," diyebildi Fermour; ancak bu kadar konuşabilecek mecali kalmıştı. Hep bir ağızdan bağrışmışlardı; şimdi ise yine suskun, dinlemekteydiler. Sadece, ömürleri boyunca yakalarını bırakmayan ve onlar Uzun Yolculuğa çıktıktan sonra da sürecek olan o ses, poniklerin hışırtısı duyuluyordu. Complain elini uzattı ve Fermour'a dokundu; adam sarsılarak titriyordu. «Çarpanını kullanmalıydın şu deliye karşı," dedi Complain. "Vurup elimden düşürdü," diye yanıtladı Fermour. "Lanet olası şeyi çamurun içinde kaybettim." Eğilerek ponik sapları ve özsuyundan oluşmuş vıcık vıcık Ir'ispenin içinde silahını aramaya başladı.

Rahip de eğilmişti. El fenerini yakmaya kalkıştı, ama Complain derhal vurarak elinden düşürdü. Rahip, hafif hafif inleyen Wantage'ı buldu ve yanına, tek dizinin üzerine çömeldi.

"Nicelerinin böyle gittiklerini gördüm," diye fısıldadı Marapper. "Ama akılla deliliğin arasındaki sınır gariban Wantage için hep ince olmuştu. Bu durum biz rahiplerin hiper-klostrofobi olarak adlandırdığımız bir olgudur; hepinizde bir ölçüde mevcut sanırım. Her zaman böylesine vahşice olmasa da, Greene kavminde birçok ölüme yol açmıştır. Çoğunlukla bir el feneri misali sönüp giderler." Vurgulamak istercesine parmaklarını şaklattı.

"Vaka öyküsünü bırak bir yana, rahip," dedi Fermour. "Tatlı mantık aşkına, onu ne yapacağız?"

"Olduğu yerde bırakıp kaybolalım," diye önerdi Complain. "Böyle bir vakanın benim için ne denli ilginç olduğunu göremiyorsunuz," diye sitem etti rahip. "Wantage'ı küçücük bir oğlan çocuğu olduğu zamandan bu yana tanırım. Şimdi o ölecek, burada, karanlıkta. Bir insanın yaşamına bir bütün olarak bakabilmek harikulade, kişiyi tevazuya yönelten bir şeydir: sanat eseri tamamlanmış, kompozisyon toparlanmış. Bir adam Uzun Yolculuğa çıkar, ama diğerlerinin anılarında yaşayacak bir tarih bırakır ardında. "Wantage doğduğunda annesi kendi kavminden kovulmuş, Ölüyollar'ın arapsaçında yaşıyordu. Çift taraflı bir sadakatsizlik etmişti ve taraf olan erkeklerden biri de onunla birlikte gitmiş, onun için avlanıyordu. O kötü bir kadındı. Adam avlanırken öldü; kadın arapsaçında tek başına yaşayamazdı, böylece bize, Koğuşlar'a sığındı.

"O zamanlar Wantage daha yeni yürümeye başlamıştı. Büyük sakatlığı olan minicik bir insan. Annesi -yalnız kadınların çoğunun başına geleceği üzere-Muhafızlar'dan birin' fahişesi haline geldi ve oğlu daha ergenliğe bile erişmeden sarhoş kavgasında öldürüldü."

"Bu söylevle kimin sinirlerini gevşettiğini sanıyorsun?" diye sordu Fermour. "Korkuda ferahlık olmaz; yaşamlarımız bize sadece ödüne verildi," dedi Marapper. "Zavallı yoldaşımızın nasıl yaşadığına bir bakın. Sıklıkla görüldüğü üzere, sonu başlangıcını yansıtıyor; çark bir tur dönüyor ve kırılıyor. Çocukluğunda Wantage diğer çocuklardan zulümden başka şey görmedi., Annesi kötü yola düştüğü için sataşmalar, yüzünün biçimsizligi için alaylar. Zamanla bu iki bedbahtlığını zihninde özdeşleştirdi. Böylece yüzünün kötü yarısını duvara dönerek yürümeyi öğrendi ve annesinin anısını bilinçaltına özellikle bastırdı. Onun, annesinin utancına batmıştı. Çocuk zihnindeki karanlık ve güvensizlik korkuları onu boğmuştu."

"Özeleştirinin yararları üzerine almış bulunduğumuz bu küçük ve nesnel ders bittiğine göre," dedi Complain ağır ağır, "belki anımsarsın ki, Marapper, Wantage ölmedi. Hâlâ bize tehlike yaratacak kadar canlı." "İşini şimdi bitireceğim," dedi Marapper. "Lütfen şu feneri tutar mısın, çok açmadan! Bir domuz gibi böğürsün istemeyiz."

Temkinle eğilen Complain kanın beynine hücum etmesiyle başlayan çatlarcasına bir baş ağrısıyla mücadele ediyordu. Wantage'ın yaptığının aynısını yapmak geldi içinden: At bir yana mantığın huzursuzluğunu ve pusuda bekleyen bitkilerin arasına koş! Yaşadıkları bu tehlikeli saatte rahibe gösterdiği körü körüne itaati ancak daha sonra sorgulayabildi zihninde;

çünkü geriye dönüp düşündüğünde Marapper'ın bu krizi ancak rahipliğinin gereklerine sığınarak aşabildiğini anlamıştı; Wantage'ın çocukluk yıllarını mezardan çıkarmakla yaptığı, aslında kendi geçmişine yönelik gizli bir arayışa girmekten başka bir şey değildi. Yerden Wantage'ın "Sanırım yine hapşıracağım," diyen mantıklı sesi geldi. Onlar farkında değillerken adam ayılmış olmalıydı.

Complain'in parmakları arasından süzülen ince ışığın aydınlığında yüzü güçlükle tanınabilir haldeydi. Genellikle zarif ve solgun olan çehresi şimdi şişmiş ve kanlanmıştı; eğer gözleri ışıl ışıl yanmak yerine ölümün soğuğunu taşısalardı, tıka basa doymuş bir vampirin suratı bile sayılabilirdi. Complain'in el fenerinin ışığı üzerine düştüğünde Wantage sıçradı.

Hazırlıksız yakalanan Complain tam cepheden gelen saldırıyla yere yuvarlandı. Ama kolları ve bacakları rastgele savrulan Wantage, eski hasmını sadece bir kenara itecek kadar duraklamıştı. Sonra küçük gruptan ayrılarak arapsaçına daldı.

Marapper'ın el feneri yandı, yeşilliği araştırdı, Wantage'ın uzaklaşan sırtını belli belirsiz aydınlattı.

"Söndür şunu, seni çılgın, sersem rahip!" diye böğürdü Fermour. "Onu çarpanımla avlayacağım," diye haykırdı Marapper. Ama yapamadı. Wantage arapsaçının içinde kısa bir mesafe ilerledikten sonra aniden durmuş ve geri dönmüştü. Complain adamın çıkardığı ıslığa benzer soluk sesini net bir biçimde işitti. Her şey bir an için donup kalmıştı sanki. Sonra Wantage tuhaf bir ıslık sesi daha çıkardı ve Marapper'ın el fenerinin aydınlığına doğru sendeledi. Ayağı taklidi, yere kapaklandı, elleri ve dizleri üzerinde emekleyerek yanlarına gelmeye çabaladı.

Marapper'ın iki metre önünde sırtüstü döndü, kasları seğirdi ve hareketsiz kaldı. Karnından çıkan oka inanamadan bakıyordu boş gözleriyle. Baştaraf Muhafızları gölgelerden süzülüp karşılarına dikildiklerinde hâlâ aptal aptal Wantage'ın cansız bedenini seyrediyorlardı.

BÖLÜM III

BAŞTARAF

1

Baştaraf, Roy Complain'in o güne dek gördüğü hiçbir yere benzemiyordu. Kıçmerdivenleri'nin ihtişamı, Koğuşlar'ın hoş derbederliği, Ölüyollar'ın itici viraneliği, hatta Devler'e yakalandığı o tüyler ürpertici denizin görünümü... bunların hiçbiri onu Baştaraf'ın farklılığına hazırlamamıştı. Her ne kadar Fermour ve Marapper gibi onun ellerini de ardından bağlamışlarsa da, küçük grupları kamp yerine girerken uyanık avcı gözleriyle çevresini dikkatle taramaktaydı.

Koğuşlar'ın irinli arazisinde kaybolup gitmiş köylerle Baştaraf arasındaki köklü farklılıklardan birisi kısa zamanda belirgin hale gelmişti. Greene kavmi ve benzerleri her zaman yavaş yavaş hareket ederlerken, Baştaraf belirli ve değişmeyen sınırlarla kesinkes yerleşik konumdaydı. Bu yerleşiklik tesadüften ziyade bir örgütlülük sonucuymuş gibi görünüyordu. Complain'in kafasındaki Baştaraf kavramı hep biraz bulanık olmuştu; zihninde buraları korku verici, üstelik bulanık olduğu için daha da korkunç bir yer olarak canlandırmıştı. Şimdiyse bir köyden çok daha muazzam genişlikte olduğunu görüyordu. Neredeyse başlı başına bir âlemdi burası.

Baştaraf'ın barikatları bile Koğuşlar'daki derme çatma geçitlerden farklıydı. Devriye grubu poniklerin içinde teklifsizce ilerledikçe, önce üzeri yana çekildiğinde çıngırdayan minik zillerle işlenmiş ağır bir perdeye ulaştılar. Perdenin ötesinde pis ve lekeli olmakla birlikte hiç ponik bulundurmayan ve ardında Baştaraf muhafızlarının ok ve yayla nöbet tuttukları masa ve sıralardan oluşmuş bir barikatla sonlanan bir koridor uzanıyordu.

Baştaraf'ta karşılıklı bir miktar seslenme ve bağrışmanın ardından, kik erkek ve iki kadından oluşan devriye grubunun bu son katın ötesine geçmesine izin verildi. Onun da ardında, Ölüyollar'ın başlıca musibetlerinden birinin, o ana dek her de hazır ve nazır olan tatarcıkların geçemediği, bu kez ince tülden yapılmış ikinci bir perde vardı. Bunu ise asıl Baştaraf bölgesi izliyordu. Complain için en akla hayale sığmaz özellik ponik bitkilerinin ortadan kaybolmuş olduğu gerçeğiydi. Koğuşlar'ın iç kısımlarında, tabii ki, tüm bitkiler baltadan geçirilmiş ya da çiğnenmişti, ama kayıtsızca ve bu temizliğin

geçiciliği bilinerek; eski köklerin güverte yüzeyini kaplar halde kalmalarına bile göz yumulmuştu. Ayrıca özsularının mayhoş kokusundan erkekler tarafından kullanılan değneklere ve çocukların oyuncak yaptıkları kitinli tohumlara dek çevrede hep poniklerin andaçları bulunmuştu.

Burada ise ponikler sanki hiçbir zaman var olmamışçasına silinip atılmışlardı. Onlarla birlikte görmeye alıştıkları moloz ve toprak örtüsü tamamen süpürülmüştü; hatta köklerin sert zemine işlediği izler bile silinmişti. Artık açgözlü bitki karmaşasıyla maskelenmeyen ışıklar küstahça parlıyordu. Her yerde öylesine garip bir hal vardı ki —sert, çıplak ve hepsinden önce geometrik- bu kapıların, bu koridorların ve güvertelerin bağımsız bir krallık değil, aslında daha kirli paslı diğer bölgelerin bir uzantısı olduğunu Complain'in tastamam anlayabilmesi için epey bir sürenin geçmesi gerekmişti; çevrenin dış görünüşü alışılmışın o denli dışındaydı ki, bu durum, Koğuşlar'ın genel yayılımına olan uyumu göremeyecek kadar köreltmişti gözlerini.

Üç tutsak küçük bir hücreye doğru itile kakıla götürüldüler. Bütün eşyaları alındıktan sonra elleri çözüldü. Kapı suratlarına çarpılarak kapatıldı. "Ey Bilinç!" diye inledi Marapper. "Şu fukara, masum rahibin içine düştüğü duruma bir bak! Froyd bu posacı pislik güruhunun ruhlarını çürütsün!" Fermour, saçındaki pislikleri temizlemeye çalışırken, "En azından Wantage için gerekli cenaze törenini yapmana izin verdiler," dedi.

Merakla ona baktılar.

"Başka ne bekliyordun?" diye sordu Marapper. "Zorbalar da en azından insan. Ama bu, akşam yemeğinden önce bağırsaklarımızı boyunlarına asmış olmayacakları anlamına gelmez."

"Ah, çarpanımı bırakmış olsalardı bir..." dedi Complain. Sadece çarpanları değil ama tüm çantaları ve eşyaları da ellerinden alınmıştı. Küçük odayı kolaçan etti. Koğuşlar'daki birçok daire gibi burası da neredeyse tamamen özelliksizdi. Kapının bitişiğindeki duvara iki adet gösterge yerleştirilmiş karşı duvara ise bir ranza tutturulmuştu; tavandaki ızgaradan hafif bir hava akımı sağlanıyordu. Sonra üçü birden huzursuzca kıpırdanmaya başladılar.

Marapper pelerinine yapışıp kurumuş pisliklerden kurtulmaya çabalıyordu, isteksizce uğraşırken kapı açılıp iki adam

belirdiğinde hevesle kaldırdı bakışlarını; Fermour'un yanından geçen rahip yeni gelenlere doğru yürüdü. "Beni teğmeninize götürün; benliklerinize de ferahlık," dedi. "Onu bir an önce görmem şart. Ben bekletilecek adam değilim."

İki muhafızdan biri sertçe, "Hepiniz bizimle geleceksiniz," dedi. "Bize verilen emir böyle."

Sağduyulu davranan Marapper, her ne kadar koridora çıkarılırlarken gururlu bir protesto havasına bürünse de, hemen itaat etmeyi uygun bulmuştu. Yolları üzerinde onları kenardan seyreden birkaç kişiyi geçerek Baştaraf'ın içlerine doğru götürüldüler. Complain geçişlerinin bu insanlar tarafından öfkeyle izlendiğini fark etti. Orta yaşlı bir kadın, "Sizi uyuz itler!" diye seslendi. "Benim Frank'ımı öldürdünüz! Şimdi de siz öleceksiniz!" Tehlike kokusunun iyice keskinleştirdiği duyularıyla Complain, yol boyunca tüm ayrıntıları dikkatle kaydetmişti. Burada, Ölüyollar boyunca olduğu üzere, Marapper'ın Ana Koridor diye adlandırdığı yer her güverte bitişinde kesintiye uğruyordu; kıvrılarak giden koridorların çevresinden ve güverteler arası geçitlerden geçerek dairesel sapaklar yapmak zorunda kalıyorlardı. Pratik olarak, eğer ilerlemek istiyorlarsa, merminin tüfekten fırladığı gibi düz bir hat boyunca değil namlunun içindeki yivler gibi sarmal bir çizgi boyunca hareket etmeleri gerektiği anlamı çıkıyordu.

Bu yöntemle iki güverte geçtiler. Complain güverteler Sapının kenarına şablonla "Güverte 22" yazılmış olduğunu biraz şaşırarak gördü; bu, yolculuklarını etaplara ayıran bitmek tükenmek bilmez güverte numaralarıyla aralarında doğrudan bir bağ kuruyordu; bu aynı zamanda, eğer Ölüyol-1. 5te yanda yine başlamıyorsa, doğrudan Baştaraf'ın en az yirmi dört güverte boyunca uzanıyor olduğu anlamına geliyordu.

Bu, Complain'in inanamayacağı bir şeydi. Çoktan kanıtlanmış olan şeyleri bile kabullenmekte ne kadar zorlandığını kendi kendine defalarca anımsatmak gereğini duydu. Ama... Güverte 1'in ötesinde ne vardı? Tek hayal edebildiği Myra'nın, annesinin, garip fenerlerin yandığı büyük karanlık olarak tarif ettiği o yere doğru büyüyen süper-poniklerle kaplı bir arazi parçasıydı. Rahibin gemi kuramı bile, yazılı kanıtlarla destekleniyor olsa da, çocukluk yıllarından beri düşlerine kazılı olan bu görüntüyü silmeye yetersiz kalıyordu. Zihninde iki kuramı, belirli bir hoşnutluk duyarak, karşı karşıya getirdi; yaşamı boyunca ne zaman elle tutulmayan ve gözle görülmeyen bir şey üzerine kafa yorsa huzursuzluktan başka bir şey hissedebilmiş değildi. Greene kavminin düşüncelerini bir

kın gibi sınırlayan kurumuş deriyi vücudundan atmaya başlamıştı.

Complain'in zihninde süregiden monolog, onu Fermour ve rahiple birlikte daha büyükçe bir odaya iten ve kendileri de peşlerinden gelerek kapıyı kapatan muhafızlar tarafından kesildi. Odanın içinde bekleyen iki muhafız daha vardı. Olağandışı iki özellik bu odayı Complain'in o güne dek içinde bulunduğu tüm diğer odalardan ayırıyordu. Bunlardan biri sanki avcının ne olabileceğini bir türlü kestiremediği bir amaçla ahşap bir fıçının içine yerleştirilmiş, parlak renkli çiçekleri olan bir bitkiydi. Diğer olağandışı özellik ise genç bir kızdı; kız, gri ve temiz bir üniforma giymiş ve ellerini rahatça iki yanına salmış halde bir masanın arkasından onu izliyordu. Saçları düzgün biçimde omuzlarına dökülmüştü. Saçları siyah, gözleri ise griydi; ince, solgun ve duyarlı bir yüze sahipti; yanağının ağzına doğru olan bükümünde Complain'in anlayabilmeyi içgüdüsel biçimde arzu ettiği bir anlam gizliydi. Her ne kadar genç, etkili ve mükemmel bir alna sahip olsa da, bakışlarınız kızın çenesine egininceye dek uyandırdığı izlenim, güzellikten çok incelik şeklindeydi. Ancak, bu kızı yakından tanımanın tehlikeli olabileceğine dair zarif ama yadsınamaz uyarı işte tam da orada gizliydi.

Kız tutsakların hepsini teker teker süzdü.

Bakışları karşılaştığında Complain, kızın gözlerinde tuhaf bir tehlike tutkusu okudu; Fermour'un tavırlarındaki gergin hal, onun da kızın çekimine kapıldığını belli ediyordu. Kızın bakışlarıyla Koğuşlar'ın en katı yasaklarından birini çiğniyor olması her şeyi daha da rahatsız edici hale getirmekteydi. "Gregg'in haydutları sizsiniz demek," dedi kız sonunda. Onları bir kez gördükten sonra daha fazla bakmaya gerek duymadığı açıkça belli oluyordu; zarif başını kaldırarak duvardaki bir lekeyi incelemeye başlamıştı. "Sonunda birkaçınızı yakalamamız iyi oldu. Bize çok ve gereksiz huzursuzluk yarattınız. Şimdi işkencecilere devredileceksiniz; sizden bilgi çıkarmamız gerek. Yoksa hemen burada ve şimdi gönüllü olarak bilgi vermeyi mi tercih ederdiniz?" Sesi, gururluların suçlulara karşı kullandıkları tarzda, soğuk ve ilgisizdi, işkencenin, onlar gibilerine en layık temizlik maddesi olduğunu ima eder gibiydi.

Fermour konuştu:

"Sana yalvarıyoruz, merhametli kadın, bizi işkenceden esirgeyin!" "Benim ne görevim ne de niyetim merhametli olmak," diye karşılık verdi kız. "Cinsiyetime gelince... Bu, sanırım,

sizin ilgi alanınızın dışında kalıyor. Adım Müfettiş Vyann; Baştaraf'a getirilen tüm tutsakları ben denetlerim ve konuşamayacak kadar nazlı olanları tezgâhlara sevk ederim. Özellikle de siz haydutlar daha iyisini hak etmiyorsunuz. Çete reisinizin bizzat kendisine nasıl ulaşabileceğimizi öğrenmemiz gerekiyor."

Marapper kollarını iki yanına olabildiğince açtı.

"Sizi temin ederim ki," dedi, "ne bu reisin, ne de ona hizmet eden avanesinin kim olduklarını biliyoruz. Biz üçümüz manen bağımsız bireyleriz; kavmimiz birçok güverte ötede kaldı. Ben alçakgönüllü bir rahibim ve yalan bilmem." "Alçakgönüllü, öyle mi?" diye sordu kız küçük çenesini öne çıkararak. "Baştaraf'ın bu kadar yakınında ne yapıyordunuz? Bizim çevremizde dolaşmanın ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor muydunuz?"

"Baştaraf'a bu kadar yaklaştığımızı idrak edememiştik," dedi rahip. 'Tonikler çok sıktı. Çok uzun bir yoldan geldik."

"Tam olarak nereden geliyorsunuz?"

Bu, Müfettiş Vyann'ın onlara yönelteceği bir dizi sorunun ilki olmuştu. Marapper soruları yağ çekerek ve mutsuzca yanıtladı; konudan sapmasına izin verilmiyordu. Kız dinlerken de konuşurken de onların gerilerine doğru bakıyordu. Onların da insan oldukları gerçeğine karşı öylesine umursamazdı ki, gösteri yapmak için onun önüne getirilmiş üç sirk köpeğinden farkları kalmamıştı; iki sessiz insan ve onların biraz önlerinde durmuş, elini kolunu sallayan, itiraz eden, ağırlığını bir o bacağına bir bu bacağına veren bir üçüncüsü, Marapper, kızın gözünde sadece çözüm bekleyen musibetlerdi.

Soruşturmanın gidişinden, kızın söze onların bir çapulcu çetesinin üyeleri olduklarına inanarak başladığı, ancak bundan kuşku duyarak bitirdiği belli oluyordu. Öyle anlaşılıyordu ki, bu çapulcu çetesi henüz açıklık kazanmayan bazı sorunların yaşanmakta olduğu bir dönemde, yakınlardaki bir inden hareketle Baştaraf'a baskınlar düzenlemişti.

Vyann'ın, üçlüyü umduğundan daha az heyecan verici bulması sonucu uğradığı düş kırıklığı, tavrının daha da soğuklaşmasına yol açmıştı. Aralarındaki buz kalınlaştıkça Marapper'ın da çenesi düşüyordu.

Kolayca kışkırtılabilen çılgın düş gücü, bu vurdumduymaz kadının parmaklarını şaklatarak onu Uzun Yolculuğa nasıl gönderivereceğini getiriyordu gözlerinin önüne. Sonunda bir adım öne çıkarak elini masanın üzerine koydu. "Sizin anlamanız gereken nokta, hanımefendi," dedi etkileyici bir ses tonuyla, "şudur: Biz sıradan tutsaklar değiliz. Devriyeleriniz bizi pusuya düşürdükleri sırada, Baştaraf'a doğru çok önemli haberlerle ilerliyordum." "Bak sen!" Kızın kaşları zaferle kalkmıştı. "Bir saniye önce bana önemsiz bir köyden gelen alçakgönüllü bir rahip olduğunu söylüyordun. Bu çelişkiler canımı sıkıyor."

"Bilgi!" dedi Marapper. "Bunun nereden geldiğini niçin sorgulayalım? Sizi ciddi biçimde uyarıyorum; ben çok değerliyim!"

Vyann'ın dudaklarında hafif ve buz gibi bir gülümseme dolaştı. "Demek sahip olduğunuz çok önemli bilgiler nedeniyle yaşamlarınızın bağışlanması gerekiyor. Öyle mi, rahip?"

Marapper avurtlarını şişirerek kurnazca, "Ben çok önemli bilgiler taşıyorum, demiştim," dedi. "Eğer şuradaki zavallı, cahil arkadaşlarımın soluklarını da bağışlamayı lütfederseniz, ben de, tabii ki, sonsuz mutluluk duyarım." "Demek öyle." İlk kez olarak dudaklarının çevresinde dolaşan ve ifadesini kısmen yumuşatan bir mizahın izleriyle masanın arkasındaki koltuğa oturdu. Complain'i işaret etti.

"Sen," dedi, "eğer bizim kulaklarımıza akıtabileceğin bilgilere sahip değilsen ne verebilirsin?"

"Ben bir avcıyım," dedi Complain. "Şurada duran dostum Fermour bir çiftçidir. Eğer bilgimiz yoksa bile, size hizmet edebilecek gücümüz var," Vyann ona bakmaya tenezzül bile etmeksizin ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Rahibinizin düşüncesi yerinde sanırım: Zekâ bizi kandırabilir, ama kaba kuvvet asla. Halihazırda Baştaraf'ta yeterince kas gücüne sahibiz zaten." "Ve sen, koca adam," diyerek bakışlarını Fermour'a çevirdi, "kendin için tek bir söz bile etmedin. Senin bize sunabileceğin ne tür bir armağanın var?" Fermour bakışlarını yere indirmeden önce kıza dik dik baktı. "Sessizliğim sadece huzursuz düşüncelerimi örtüyordu, hanımefendi," dedi. "Bizim küçük kavmimizde sizinle boy ölçüşebilecek bir kadın yoktu."

Vyann, soğuk bir mantıkla, "Bu tür şeyleri de rüşvetten sayıyoruz," dedi. "Pekâlâ, rahip, vereceğin bilgiler ilginçtir

umarım. Ne olduklarını bana söyler misin acaba?"

Bu, Marapper için küçük bir zafer anıydı. Ellerini paçavraya dönmüş pelerininin içine soktu ve başını kararlılıkla salladı.

"Bilgimi yetkili bir şahıs için saklayacağım," dedi. "Maalesef, hanımefendi, sizin yetkinizi yeterli bulmuyorum."

Kadın gücenmişe benzemiyordu. Ellerinin masanın üzerinde hiç kıpırdamamış olmaları, denilebilir ki, özdenetiminin bir ölçüşüydü. "Üstümün derhal buraya getirilmesini sağlayacağım," dedi. Muhafızlardan biri gönderildi; çok geçmeden cıva gibi çevik, orta yaşlı bir adamla birlikte geri döndü.

Yeni gelenin etkileyiciliği kendini derhal belli ediyordu. Akan suyun yokuşta açtığı oluklar gibi derin çizgiler yüzünden aşağı iniyordu ve hâlâ sarı olan saçlarının içinde yol yol olmuş beyazlar bu yalçın görünümü daha da belirgin hale getiriyordu. Bakışları canlı, ağzı yetkindi. Yüzündeki yırtıcı ifadeyi Vyann'a gülümsemek için bir anlığına yumuşattı ve arada bir Marapper'a bakarak bir köşede kızın söylediklerine sessizce kulak kabarttı. Fermour, boğuk bir sesle, "Şansımızı denemeye ne dersin?" diye fısıldadı Compain'e.

"Aptal olma," diye fısıldadı yanıtını Complain. "Bırak barikattaki muhafızları aşabilmeyi, bu odadan çıkmamız bile olanaksız."

Fermour, sanki tek başına kaçmaya kalkışacakmış gibi, ağzının içinde anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Ama Vyann'la görüşmesini bitiren adam tam o anda öne çıktı ve konuşmaya başladı.

"Siz üçünüz üzerinde denemek istediğim bazı testler var," dedi tatlı tatlı. "Kısa bir süre sonra buraya geri getirileceksiniz, rahip. Bu arada... Muhafızlar, tutsakları Hücre Üç'e götürür müsünüz, lütfen?" Muhafızları emirleri yerine getirmekte pek hevesliydiler. Fermour'dan yükselen itirazlara rağmen o, Marapper ve Complain odadan ite kaka çıkarılarak koridorun birkaç metre aşağısındaki başka bir odaya tıkıldılar ve kapı üzerlerine kapatıldı. Marapper kendini beladan sıyırmak için az önce arkadaşlarının sırtından yaptığı girişiminin ona karşı olan hüsnü niyeti sarsmış olabileceği düşüncesiyle utanmıştı; onları neşelendirerek ve cesaret vererek itibarını korumak istedi.

Kollarını onlara doğru açarak, "Çocuklarım," dedi. "Kutsal yazıların söylediği üzere, Uzun Yolculuk çoktan başlamıştır zaten. Bu Baştaraf insanları bizden daha uygar ve bizim için korkunç bir yazgı hazırladıkları kuşkusuz. İzin verin sizin için son kez dua edeyim."

Complain sırtını dönerek odanın uzak bir köşesine gitti ve oturdu. Fermour da aynı şekilde davrandı. Onların peşlerinden giden rahip koca kalçaları üzerine çömeldi ve dirseklerini dizlerine dayadı.

"Benden uzak dur, rahip!" dedi Complain. "Huzur ver biraz!" "Sende hiç yürek, hiç hürmet yok mu?" diye sordu rahip. Sesi pekmez gibi koyuydu. "Öğreti'nin son saatlerinde huzur duymana izin vereceğini mi sanıyorsun? Son bir kez daha bilince davet edileceksin. Niçin kendini yeise kaptırıyorsun ki? Şu zavallı ve sefil yaşamın için hayıflanmaya değer mi? Zihninin neresinde dikkatsizce söndürülmeyecek kadar kıymetli bir kırıntı var? Sen hastasın, Roy Complain, benim rahiplik hizmetlerime gereksinimin var. Complain bezgin bir sesle, "Artık beni cemaatinin dışında sayar mısın, lütfen," dedi. "Ben başımın çaresine bakarım."

Rahip suratını asarak Fermour'a döndü.

"Ya sen, dostum, senin söyleyecek neyin var?"

Fermour sırıttı. Özdenetimini bir kez daha sağlamıştı. "Şu nefis Müfettiş Vyann'la baş başa bir saat geçirmek isterdim," dedi. "Sonra daha mutlu devam ederdim yoluma. Bunu benim için ayarlar mısın, Marapper?" Marapper yeterince ahlaki bir yanıt düşünmeye fırsat bulamadan kapı açıldı ve içeri çirkin bir surat uzandı; suratı bir el izledi ve parmağıyla rahibe gelmesini işaret etti. Marapper, pelerinini düzelterek, ayağa kalktı. "Sizin için de ricada bulunurum, çocuklarım," dedi ve

Lafızın ardından koridora doğru azamede yürüdü. Bir dakika sonra, yine müfettişle üstünün karşısındaydı. Masanın köşesine tünemiş oturan adam vakit geçirmeden konuşmaya başladı:

"Ferahlıklar olsun. Sen şu rahip Henry Marapper olmalısın. Benim adım Scoyt, Amir Scoyt ve ben yabancı işleri sorumlusuyum. Baştaraf'a her kim getirilirse önce benim ve Müfettiş Vyann'ın karşısına çıkarılır. Eğer sen iddia ettiğin kişiysen sana zarar verilmeyecektir; ama Ölüyollar'dan çok garip şeylerin çıkageldiği de oluyor ve her şeye karşı

hazırlıklı bulunmak zorundayız. Anladığım kadarıyla bize özellikle bazı bilgiler iletmek üzere buraya gelmişsin."

"Birçok güverteler aşarak çok uzun bir yoldan geldim," dedi Marapper, "ve buradaki karşılanış biçimimi hiç onaylamıyorum."

Amir Scoyt başını hafifçe yana eğdi.

"Getirmiş olduğun şu bilgiler nelerdir?" diye sordu.

"Bunu ancak Kaptan'a açıklayabilirim."

"Kaptan mı? Ne kaptanı? Muhafızların şefini mi kastediyorsun? Kaptan lakaplı başka kimse yok burada."

Bu durum, ortam yeterince olgunlaşmadan "gemi" sözcüğünü telaffuz etmek istemeyen Marapper'ı müşkül hale sokuyordu.

"Sizin üstünüz kimdir?" diye sordu.

"Müfettiş Vyann ve ben sadece Beşler Meclisi'ne hesap veririz," dedi Scoyt öfkeyle. "Getirmiş olduğun bilgilerin değerleri saptanmadan önce Meclis'in karşısına çıkman mümkün değil. Haydi, rahip... Yapılacak başka işlerimiz var! Sabır benim sahip olmadığım bir erdemdir. Bu kadar bel bağladığın istihbaratın neymiş bakalım?"

Marapper tereddüt etti. Ortam henüz kesinlikle yeterince olgunlaşmamıştı. Scoyt sanki hemen gidecekmiş gibi ayağa kalkmıştı, Vyann ise huzursuz görünüyordu. Her neyse, daha fazla kaçınabilmesi olanaksızdı.

"Bu dünya," diye söze başladı azametle, "bütün Baştaraf ve Ölüyollar, Kıçmerdivenleri'nin ta en uzak köşesine dek, Gemi adı verilen tek bir bütün halindedir, işte bu gemi, insanlar tarafından yapılmıştır ve adına uzay denilen bir çeşit ortamın içinde hareket eder. Hepsini kanıtlayabilirim." Yüz ifadelerine göz atmak için duraksadı. Scoyt'unki belirsizdi ve Marapper kuramının ayrıntılarını belagatle açıklamaya devam etti: "Eğer bana güvenir ve gerekli desteği verirseniz, bu gemiyi -ki gemi olduğundan hiç kuşku duymayın-hedefine götüreceğim ve zulümden sonsuza dek hep birlikte kurtulmuş olacağız." Bocalayarak sustu. Onunla acımasızca eğlenmekte oldukları yüzlerinden okunuyordu. Birbirlerine baktılar ve bir an için neredeyse keyifsizce gülümsediler. Marapper çenesini huzursuzluk içinde ovuşturdu. "Küçük bir kavimden geldiğim için bana hiç inancınız

yok," dedi. "Hayır, rahip," dedi kız. Yaklaştı ve Marapper'ın tam önünde durdu. "Bak... Baştaraf'ta, biz, gemi ve uzayda yapmakta olduğu yolculuğunu uzun süredir biliyoruz."

Marapper'ın ağzı açık kalmıştı.

"Öyleyse... Geminin Kaptan'ı... Onu buldunuz mu?"

"Kaptan filan yok. Nesiller önce Uzun Yolculuğa çıkmış olmalı." "Peki... Ya Kontrol Odası? Onu buldunuz mu?"

"O da yok," dedi kız. "O sadece bir efsaneden başka bir şey değil." "Ya!" dedi Marapper, ani bir temkin ve heyecanla. "Bizim kavmimizde onun efsanesi bile soldu çoktan... Herhalde onun bulunması olası yere sizden daha uzak düştüğümüzdendir. Ama olmalı! Aradınız mı?"

Scoyt ve Vyann yine birbirlerine baktılar; Scoyt telaffuz edilmemiş bir soruyu yanıtlar gibi başını salladı.

"Sırra kısmen de olsa erdiğine göre," dedi Vyann, "sana bütününü anlatmamızda sakınca yoktur sanırım. Bu anlatacaklarımın Baştaraf halkı arasında bile sıradan bilgiler olmadığını anlamanı istiyorum... Biz seçkinler toplumsal çılgınlıklara meydan vermemek için bilgimizi kendimize saklıyoruz. Atasözlerinin dediği üzere, gerçekler kimseyi kurtarmaz. Gemi gemidir, senin doğrusuyla söylediğin gibi. Kaptan diye biri yok. Gemi uzayın içinde durmaksızın sürükleniyor. Onun kaybolduğunu varsayabiliyoruz ancak. Sonsuza, ya da içindeki herkes Uzun Yolculuğa çıkıncaya dek yoluna devam edeceğini farz ediyoruz. Onu durdurmak olanaksız... Çünkü bir kontrol merkezi bulabilmek amacıyla bütün Baştaraf'ı araştırmamıza rağmen böyle bir yer saptayamadık."

Kız, bu yenir yutulur cinsten olmayan bilgileri sindirmeye çalışan Marapper'a acıyan gözlerle baktı ve sustu; her şey kabul edilemeyecek kadar korkunçtu. Sağ işaretparmağını törensel bir edayla boğazının önünden geçiren Marapper, "... atalarımızın işlediği günahlar..." diye mırıldandı. Sonra kendini toparladı. "Ama en azından bir Kontrol Odası var!" dedi. "Bakın, işte kanıtı!" Kirli pelerininin içinden elektrik devreleri elkitabını çıkararak onlara uzattı. "Barikatlarda üzeriniz aranmıştı," dedi Scoyt. "Bunu saklamayı nasıl becerdin?" "Diyelim ki... bol miktarda koltuk altı kılı sayesinde olabilir mi?" diye sordu rahip ve Vyann'a göz kırptı. Onları etkilemeyi bir kez daha becermişti ve havasını bulmuştu.

Şimdi küçük kitabı müfettişin masasının üzerine açtı ve daha önce Complain'e göstermiş olduğu şemayı dramatik biçimde işaret etti; Kontrol Odası geminin ön tarafında küçük bir köpük gibi açıkça gösterilmişti. Diğer ikisi şaşkınlıkla bakarken kitabı nasıl ele geçirdiğini anlattı. "Bu kitap Devler tarafından yazılmıştı," dedi. "Kuşkusuz geminin sahipleriydi onlar."

"Bu kadarını biliyoruz," dedi Scoyt. "Ama bu kitap çok değerli. Kontrol Odası'nı tam olarak nerede aramamız gerektiğini şimdi öğrendik. Haydi, Vyann, tatlım, gidip bir bakalım."

Kız masanın derin bir çekmecesini açtı, bir çarpan ve bir kemer çıkardı, ince beline taktı. Bu, Marapper'ın orada gördüğü ilk çarpandı; az sayıda bulundukları belliydi. Yaşlı Bergass'ın babası Baştaraf'tan birçok güverte uzakta, Ölüyollar'da, bir depo dolusu çarpanı kazara bulduğu için Greene kavminin bu kadar iyi silahlanmış olduğunu anımsadı.

Onlar tam çıkmak üzereyken kapı açıldı ve uzun boylu bir adam içeri girdi. Güzel bir cüppe giymişti, saçı uzun ve bakımlıydı. Scoyt ve Vyann ona saygı duyulması gerektiğini gösterircesine hürmetle ayağa kalktılar.

"Tutsaklarınız olduğunu iştittim, Amir Scoyt," dedi yeni gelen ağır ağır. "Sonunda Gregg'in adamlarından birkaçını yakalayabildik mi?" "Korkarım hayır, Aza Deight," dedi Scoyt. "Ölüyollar'da rastgele dolaşan üç kişi sadece. İşte bu onlardan biri."

Meclis üyesi, gözlerini kaçıran Marapper'ı dikkatle süzdü "Ya diğer ikisi?" diye üsteledi.

"Üç numaralı hücredeler, sayın aza," dedi Scoyt. "Onları daha sonra sorgulayacağız. Müfettiş Vyann ve ben şimdi bu tutsağı deniyoruz." Üye, bir an için, tereddüt eder gibi göründü. Sonra başıyla onay verdi ve sessizce çekildi. Rahip, etkilenmiş halde ardından baktı... ve bir rahibin böyle etkilenmesi ender görülen bir şeydi.

Scoyt, Marapper'ı aydınlatmak için, "Bu," dedi, "Aza Zac Deight idi... Beşler Meclisi'nin bir üyesi. Onların önündeyken tavırlarına dikkat et, özellikle de Deight'ın önünde."

Vyann rahibin elkitabını cebine indirdi. Odadan çıktıklarında bir an için meclis üyesinin koridoru dönmekte olan sırtını gördüler. Sonra, Baştaraf'ın şemaya göre

kontrollerin olması gereken ucuna doğru uzun bir yürüyüş başladı; eğer yolları haritada belirtilmemiş ya da ponikler ve diğer engellerle kesilmiş olsaydı, bu mesafeyi katetmeleri birçok uyu-uyan boyunca sürecekti. Marapper, her ne kadar gelecekle ilgili planlara gömülmüş olsa da -çünkü gemi kontrol odasının keşfinin onun konumunu güçlendireceğinden kuşkusu yoktu-çevresine ilgiyle bakmayı da ihmal etmiyordu. Baştaraf'ın, Ölüyollar'daki dedikodularda sözü edilen, ya da ilk gördüğü sırada farz ettiği, o muhteşem yer olmaktan çok uzak kaldığını idrak etmekte gecikmemişti. Önemli bir kısmı henüz çocuk olan birçok kişinin yanından geçtiler. Herkes Koğuşlar'dakinden daha az giyinmiş haldeydi; giydikleri birkaç parça elbise temiz ve bakımlı görünüyordu ve genel hijyen standartları oldukça yüksek ama vücutları zayıf, neredeyse bir deri bir kemik sayılırdı. Yiyeceğin kıt olduğu aşikârdı. Marapper, arapsaçıyla daha az bağlantılı oldukları için, Baştaraf'ın Koğuşlar'da olandan çok daha az sayıda avcıya bel bağladığını ve onların da daha kalitesiz olmaları gerektiğini kurnazca geçirdi aklından. Ayrıca, bunlar Güverte 24'teki barikatlardan Güverte l'deki çıkmaza doğru ilerledikçe, her yer Baştaraf'ın nüfuzu altında olmasına rağmen, sadece 24 ile 11 numaralı güvertelerin ve onların da ancak kısmen olmak kaydıyla insan barındırdığını görmüştü.

Güverte 11'in ötesine geçerlerken, rahip bunun nedenlerinden bazılarını fark etti. Aydınlatma devreleri üç bütün güverte boyunca bozulmuştu. Amir Scoyt kemerindeki bir feneri yaktı ve üçü birlikte ilerlemelerini yarı-karanlıkta sürdürdüler. Eğer karanlık Ölüyollar'da kasvetli idiyse, ayak seslerinin boşlukta yankılandığı ve hiçbir şeyin kıpırdamadığı bu koridorlarda iki kat daha dehşet vericiydi. Güverte 7'ye eriştiklerinde ve ışıklar titrek de olsa yine yandığında, gidişat hiç de daha parlak görünmüyordu. Yankı onları hâlâ izliyor ve dört bir yanlarında viranelik uzayıp gidiyordu.

Scoyt, duvarın bir kısmının tamamen yırtılıp gemi bölmesine doğru kıvrıldığı yeri göstererek, "Şuraya bakın!" diye bağırdı. "Bir zamanlar gemide bunu yapabilecek silahlar varmış! Keşke şu duvarları yırtıp atabilecek bir şeyimiz olsaydı. Uzaya kısa sürede erişebilirdik."

"Eğer sırf bir yerlerde pencereler açılmış olsaydı, geminin asıl amacı da böyle unutulmazdı," dedi Vyann.

"Şemaya göre," dedi Marapper, "Kontrol Odası'nda yeterince büyük pencereler var."

Sustular. Çevreleri tüm konuşmaların kökünü kurutacak kadar iç karartıcıydı. Kapıların çoğu açık haldeydi; ortaya koydukları odalar gittikçe daha suskun, kırık ve nesiller boyu çökmüş tozun altında boğulmuş makinalarla doluydu. "Bu gemide haklarında hiçbir şey bilmediğimiz tuhaf işler olup bitmekte," dedi Scoyt gamlı gamlı. "Hayaletler aramızdalar ve bizim aleyhimizde çalışıyorlar." "Hayaletler mi?" diye sordu Marapper. "Onlara inanıyor musunuz, Amir Scoyt?" "Roger'ın demek istediği şu ki," diye söze karıştı Vyann, "bu noktada karşımıza iki sorun çıkıyor: Önce gemi sorunu var, nereye gittiği, nasıl durdurulabileceği; arka planda, yanımızı hiç bırakmayan sorun bu. Diğeri ise büyükbabalarım hiç ilgilendirmemişti ve şimdi gittikçe büyümekte: Gemiler daha önce var olmayan garip bir ırk ortaya çıktı."

Rahip kızı süzdü. Kız, yanlarından geçtikleri her kapıda içeri dikkatle bakıyordu; Scoyt da en az onun kadar temkinliydi. Marapper ensesindeki tüylerin diken diken olduklarını hissetti.

"Kastettiğiniz... Hariciler mi?"

Kız başıyla onayladı, "insanı taklit eden doğaüstü bir ırk..." dedi. "Senin de bizden daha iyi bildiğin üzere, geminin dörtte üçü ağaçlarla kaplı. Arapsaçının sıcak batağında, her nasıl olduysa, insanı taklit eden yeni bir tür ortaya çıkmış. Onlar insan değil; onlar düşman; gizlendikleri inlerinden bizi gözetlemek ve öldürmek için çıkıyorlar."

"Her an tetikte olmamız gerekiyor," dedi Scoyt.

O andan itibaren Marapper da her kapıdan içeri bakmayı ihmal etmedi. Koridorların yayılımı değişmişti. Her güvertedeki iç içe üç koridor sayısı şimdi ikiye inmiş, büklümleri artmıştı. Güverte 2, çevresinde sadece tek halka halinde odaları olan bir koridordan oluşuyordu ve Ana Koridor'un başındaki büyük lombar ağzının orta yerinde bitiyordu. Scoyt bu kapıya hafifçe vurdu. "Eğer burası, gemideki düzgün tek koridor, açılmış olsaydı," dedi, "geminin öbür ucundaki Kıçmerdivenleri'ne bir haftadan daha az bir sürede yürüyebilirdik!" Artık daha öteye ilerleyebilmenin tek yolu sarmal şeklinde kapalı bir merdivendi. Yüreği ağzına gelen Marapper en önde tırmanmaya başladı basamakları; eğer şemalar doğruysa Kontrol Odası yukarıda olmalıydı. Tepede, donuk bir ışık onlara içi tamamen mobilyasız, zemini boş, çıplak duvarları daire şeklindeki bir odayı aydınlattı. Başka şey yoktu. Marapper bir kapı bulmak umuduyla kendini duvarlara

attı. Hiçbir şey. Öfkeli gözyaşlarına boğuldu. "Yalan söylediler!" diye bağırdı. "Yalan söylediler! Hepiniz alçakça---alçakça bir..." Ama yeterince alçakça bir sözcük gelmiyordu aklına.

2

Roy Complain can sıkıntısıyla esnedi ve hücre zeminindeki pozisyonunu yirminci kez değiştirdi. Bob Fermour, sırtı duvara dayalı oturmuş, sağ elinin bir parmağına taktığı kalın yüzüğü bıkıp usanmadan döndürüyordu. Birbirlerine söyleyecekleri hiçbir şeyleri yoktu; aslında ne söyleyecek, ne de düşünecek bir şey kalmıştı. Dışarıdaki buldog suratlı muhafızın başını kapıdan içeri uzatıp birkaç iyi seçilmiş küfürle Complain'e gelmesini söylemesi bile neredeyse ferahlık vericiydi.

Complain gitmek üzere kalktığı zaman, Fermour neşeyle, 'Yolculuk'ta görüşürüz," diye seslendi.

Complain yanıt olarak elini salladı ve gittikçe daha hızlı çarpmakta olan kalbiyle muhafızın peşi sıra yürüdü. Müfettiş Vyann'ın onları sorguladığı odaya değil, ilk getirildikleri yöne, Güverte 24'e, barikatların bitişiğindeki bir büroya götürüldü. Çirkin suratlı muhafız dışarıda kaldı ve kapıyı üzerine kapattı.

Complain, Amir Scoyt'la yalnız kalmıştı. Yabancı işlerinden sorumlu soruşturmacının yüzünün, dört bir yanlarında yığılmaya devam eden dertlerin gittikçe artan baskısı altında, her zamankinden de aşınmış bir görünümü vardı. Yanaklarını uzun parmaklarıyla sanki ağrıyormuşçasına desteklemişti; bunlar güven veren parmaklar değildi; insafsızca sanatkâr olabilirlerdi, ama şu anda, avurtları çökmüş bir çehreye dayalı haldeyken, daha çok kendine eziyet etmekten zevk alan birinin ellerini andırıyordu.

"Ferahlık olsun," dedi boğuk bir sesle.

"Ferahlık," diye karşılık verdi Complain. Denenmek üzere getirildiğini biliyordu, ama dikkatinin çoğu Vyann adlı kızın eksikliği üzerine odaklanmıştı. "Sana soracak bazı sorularım var," dedi Scoyt. "Onları çeşitli nedenlerden dolayı layığınca yanıtlamanı tavsiye ederim. Birincisi, nerede doğdun?" "Koğuşlar'da."

"Köyünüze bu adı mı verdiniz? Hiç kız ya da erkek kardeşin var mı?" "Biz Koğuşlar'da Öğreti'nin sözünden çıkmayız," diye

böbürlendi Complain. "Boyumuz annemizin bel hizasına geldikten sonra kardeş tanımayız." "Hay öğretinizin güvertesine sı..." Scoyt aniden sustu kendini güçlükle kontrol edebilen birinin edasıyla alnını sıvazladı. Başını kaldırmadan, bitkince, "Eğer tanıyabilseydin" dedi, "şu anda kaç kardeş sayardın?"

"Sadece üç kız kardeş."

"Erkek yok mu?"

"Bir tane vardı. Çok uzun bir süre önce kafayı yedi."

"Koğuşlar'da doğmuş olduğuna dair elinde kanıt var mı?" "Kanıt ha!" Complain yineledi. "Kanıt arıyorsan git anamı bul. Hâlâ yaşıyor. Seninle hasbıhal etmekten pek hoşlanacaktır."

Scoyt ayağa kalktı.

"Şunu iyice anlamanı istiyorum," dedi. "Uygarca yanıtlar alabilmek için seni pohpohlayacak filan değilim. Gemideki herkes zaten yeterince derde batmış halde. Biliyor musun, bu gerçekten de bir gemi ve ne cehenneme doğru yol almakta olduğunu kimse bilmiyor; çok yaşlı, gıcırtılı ve ağzına kadar hayaletlerle, gizemlerle, bulmacalarla, ıstırapla dolu... ve şu gariban piçlerden birinin çok geç olmadan -eğer iş işten çoktan geçmemişse- ortaya çıkıp her şeye sil baştan bir düzen vermesi gerekiyor!" Durakladı. Kendini ele veriyordu: Bütün dert yükünü zihninde tek başına omuzlamak zorunda kalmış bahtsız bir adam. Sonra daha sakin sürdürdü konuşmasını: "Şunu kafana iyice sokman gerekiyor ki, hepimiz harcanabiliriz ve eğer herhangi bir şeye yaradığını kanıtlayamazsan Uzun Yolculuğa çıkıyorsun demektir."

"Özür dilerim," dedi Complain. "Kimden yana olmam gerektiğini bilebilseydim daha fazla yardımcı olmaya çalışır-"

"Sen bizden yanaşın. Öğreti bu kadarını da mı öğretmedi ? 'insan için en uygunu kendine değer vermesidir'; sorularıma doğru yanıtlar vermekle yine kendine hizmet etmiş olacaksın."

Eskiden olsaydı, Complain boyun eğebilirdi; ama şimdi, kendine daha malik haldeyken, bir soru daha sormayı uygun buldu: "Henry Marapper öğrenmek istediğiniz her şeyi size anlatmadı mı?"

"Rahip bizi yanlış yönlere saptırdı," dedi Scoyt. "O, Yolculuğa çıktı artık. Benim sabrımı zorlamanın her zamanki cebidir bu."

Complain, duyduklarının ilk çarpıcı etkisini atlattığında, bu haberin doğruluk derecesini merak etmeye başladı; Scoyt'un merhametsizliğinden zerre kadar kuşku duymuyordu —bir dava uğruna öldüren kişi hiç düşünmeden öldürebiliyor demektir-ama o çenesi düşük rahibi bir daha hiç göremeyeceğine inanası gelmiyordu. Scoyt'un sorularını zihni bin bir düşünceyle meşgul halde yanıtladı. Bunlar genellikle Ölüyollar'da yaptıkları destansı yolculukla ilgiliydi; Complain tam Devler tarafından yakalanışını anlatmaya başlamıştı ki, o ana dek hiç karışmadan dinleyen sorgulayıcısı üstüne çullandı.

"Dev mev yok!" diye bağırdı. "Onların nesilleri çoktan tükendi. Biz gemiyi onlardan miras aldık."

Her ne kadar Scoyt'un kuşku içinde olduğu açıkça belliyse de, bir zamanlar Marapper'in yapmış olduğu gibi, ayrıntıların tümünü alabilmek için ısrar etmişti; Complain'in öyküsünün doğruluğunu yavaş yavaş kabul etmeye başladığı anlaşılıyordu. Yüzü düşünceyle gölgelendi, uzun parmaklarıyla masanın üzerinde tempo tuttu.

"Hariciler'i düşman olarak biliriz," dedi, "ama Devler'i hep ülkelerini kendi azalarıyla devraldığımız eski müttefiklerimiz olarak gördük. Eğer Ölüyollar'da bir yerlerde hâlâ yaşıyorlarsa, niçin kendilerini belli etmiyorlar? Meğer ki sinsi bir niyetleri olsun. Halihazırda başımıza yığılmış yeterince bela var zaten."

Complain'in vurguladığı üzere, Devler fırsat ellerine geçmişken onu öldürmemişlerdi; başına ne geldiği hâlâ belli olmasa bile, En azından Roffery'ye de dokunmamışlardı. Her şey göz önüne alındığında, bu işlerdeki rolleri oldukça çapraşık görünüyordu.

"Öyküne inanmaya eğilimliyim, Complain," dedi Scoyt sonunda, "çünkü bazı söylentiler zaman zaman bize kadar erişir... insanlar Devler'i gördüklerine yemin ederler. Söylentiler! Söylentiler! Ama Devler en azından Baştaraf için bir tehdit unsuru oluşturmuyora benziyor; daha da iyisi, Hariciler'le ittifak yapmış gibi bir havaları yok. Eğer onları ayrı ayrı halledebilirsek, cuk oturacak." Birdenbire sessizliğe gömüldü, sonra yine sordu: "Devler'e yakalandığın şu deniz ne kadar uzaklıkta?"

"Birçok güverte ötede... Belki kırk."

Amir Scoyt ellerini can sıkıntısıyla kaldırdı.

"Çok uzak!" dedi. "Belki oraya gidebiliriz diye düşünmüştüm... Ama Baştaraf insanları poniklerden hoşlanmaz."

Kapı aniden ardına dek açıldı. Soluk soluğa bir muhafız eşikte belirdi ve teşrifata gerek duymadan konuşmaya başladı:

"Barikatlara saldırı var, Amir Scoyt!" dedi. "Hemen gelin, yardımınız gerekiyor!"

Scoyt, yüzünde sert bir ifadeyle derhal fırladı. Kapıya doğru yarı yola geldiğinde durakladı ve Complain'e döndü.

"Orada kal," diye emretti. "İlk fırsatta döneceğim."

Kapı çarpılarak kapandı; Complain tek başına kalmıştı. Bu duruma inanamayarak çevresini yavaş yavaş gözden geçirdi. Karşı duvarda, Scoyt'un koltuğunun arkasında bir kapı daha vardı. İhtiyatla oraya gitti ve kapının açık olup olmadığını yokladı. Açıktı. Ardında bir oda daha vardı, karşı duvarında başka bir kapıyla sonlanan bir ara geçit. Duvarların birinde kırık dökük aygıtlarıyla bir kontrol panosu ve yerde ise dört adet çanta duruyordu. Complain bunların kendisine. Marapper'a, Bob Fermour'a ve Wantage'a ait çantalar olduğunu hemen anladı. Her ne kadar bütün malzemeleri araştırılmışa benzese de pılı pırtılarının hepsi orada gibiydi. Complain sadece kısa bir göz attı onlara, sonra odayı geçerek diğer kapıyı açtı.

Kapı bir yan koridora açılıyordu. Bir yönden konuşma sesleri geliyordu; diğer yönde, birkaç adım ötede ise... ponikler vardı! Korunmasız görünüyordu. Complain, kalbi göğsünden fırlayacakmışçasına çarparak kapıyı kapattı ve düşünmek için yaslandı. Kaçmayı denemeli mi, yoksa denememeli miydi?" Marapper öldürülmüştü; onun işinin de aynı soğukkanlılıkla bitirilmeyeceğinin hiçbir garantisi yoktu. Çekip gitmek akıllıca olabilirdi... ama nereye? Koğuşlar bir adamın tek başına ulaşamayacağı kadar uzaktaydı. Ama daha yakınlardaki kavimler bir avcıyı hoş karşılayabilirlerdi. Complain, Vyann'ın onları Baştaraf'ı yağmalayan bir kavmin üyeleriyle karıştırmış olduğunu anımsadı; zihni yakalanmış olmaları gerçeğiyle meşgulken kızın dediklerine pek kulak asmamıştı, ama o kavimle halen barikatları muhasara edenler aynı olabilirdi, işte onlar, Baştaraf hakkında yüzeysel de olsa bilgisi olan bir avcının değerini mutlaka takdir edeceklerdi.

Çantasını omuzladı, kapıyı açtı, sağa sola baktı ve arapsaçına doğru fırladı. Yan koridora açılan diğer kapıların tümü kapalıydı; biri dışında! Complain, geçerken içgüdüsel olarak duraklayıp içeri bir göz attı... ve olduğu yerde taş kesilmiş gibi kaldı. Kapı eşiğine mıhlanmışçasına durdu. Odanın hemen içindeki bir divanda, sanki sadece uyuyormuşçasına rahat bir konumda, bir beden uzanmıştı. Çapraz bacakları rastgele yayılmış, yırtık pırtık pelerini yastık görevi görmesi için yuvarlanmıştı; suratında aşırı beslenmiş bir buldog köpeğinin melankolik ifadesi vardı.

"Henry Marapper!" Complain, gözleri tanıdık profile takılı halde, bağırdı. Saçlar ve şakaklar pıhtılaşmış kanla keçe gibi olmuştu. Eğildi ve rahibin koluna hafifçe dokundu. Cildi buz gibiydi.

Complain'i bir anda Koğuşlar'ın o bildik havası sarıvermişti. Öğreti neredeyse bir refleks kadar içgüdüseldi. Hiç düşünmeksizin korku ayinlerine başlayarak secdeye varır gibi bir hareket yaptı. "Korkunun bilinçaltına sızmasına izin vermeyeceksin," derdi Öğreti. "Dehşet, karmaşık bir ayinler demet halinde, bünyeden derhal dışarı atılmalıdır." Complain ah çekip eğilir, biat ve figan ederken, kaçmak için olan tüm şevkini yitirmişti.

"Korkarım, bu etkileyici gösteriyi kesmek zorundayız" dedi ürpertici bir kadın sesi. Complain irkilerek ayağa kalktı ve çevresine bakındı. Vyann, çarpanını doğrultmuş halde ve iki yanında birer muhafızla orada duruyordu. Çok güzel dudakları vardı, ama gülümsemesi hiç de davetkâr değildi. Complain'in denenmesi böylece tamamlanmış oldu.

Güverte 24'teki odaya götürülme sırası Fermour'a gelmişti. Scoyt, aynen Complain'e yaptığı gibi koltuğuna oturdu ama tavırları bu kez açıkça daha tersti. Söze, daha önce olduğu gibi, Fermour'a nerede doğduğunu sorarak başladı. "Arapsaçında bir yerde," dedi Fermour her zamanki acelesiz edasıyla. "Tam olarak neresi olduğunu hiç bilmedim."

"Niçin bir kavimde doğmamışsın?"

"Annemle babam kavimlerinin kaçaklarıydı. Küçük Ortayol kavimlerinden biriydi... Koğuşlar'dan da küçük."

"Greene kavmine ne zaman katıldın?"

"Annemle babam öldükten sonra," dedi Fermour. "Tırmanan çürüğe yakalanmışlardı. Ben o zamanlar büyümüştüm artık."

Scoyt'un doğuştan kalın dudaklı olan ağzı şimdi ince bir çizgi halinde gerilmişti. Lastik bir cop çıkmıştı ortaya ve Scoyt'un iki eli arasında asılı duruyordu. Fermour'un önünde, onu yakından süzerek, bir yukarı bir aşağı gidip gelmeye başlamıştı.

"Bana sayıp durduğun bütün bu hikayeler için kanıtın var mı?" diye sordu. Fermour'un yüzü solmuştu, gergindi, parmağındaki ağır yüzüğü durmaksızın çeviriyordu.

Ağzı kuruyarak, "Ne tür kanıtlar?" diye sordu.

"Ne tür olursa. Kökenlerini kontrol edebilmemize yarayacak herhangi bir şey. Biz Ölüyollar'ın baldırı çıplak köylerinden biri değiliz, Fermour. Arapsaçından kopup gelmişsen eğer, kim ya da ne olduğunu bilmek zorundayız... Eee?" "Rahip Marapper bana tanıklık eder."

"Marapper öldü. Kaldı ki, ben seni ta çocukluğundan beri tanıyan birini istiyorum; kim olursa." Yüz yüze gelebilecekleri tarzda döndü. "Kısacası, Fermour, verme olanağın olmadan bir şey istiyoruz senden... İnsan olduğunun kanıtını!"

"Ben senden çok daha fazla insanım, seni küçük..." Fermour konuşurken yumruğunu savurarak atıldı.

Scoyt çeviklikle geri kaydı ve copunu bütün gücüyle Fermour'un bileğine indirdi. Kolu bileğinden itibaren uyuşmaya başlayan Fermour yüzünü kinle ekşiterek havası boşalmış bir balon gibi yere yıkıldı.

"Reflekslerin çok yavaşmış," dedi Scoyt sertçe. "Beni kolayca avlayabilmen gerekirdi."

"Koğuşlar'da hep biraz ağırkanlı olarak tanınmışımdır," diye homurdandı Fermour, bileğini tutarak.

Fermour'a yine yaklaşan ve copunu bir darbe daha indirmeye pek hevesliymişçesine sallayan Scoyt, "Ne zamandır Greene kavmiyle birliktesin?" diye sorgulamasını sürdürdü.

"Eh, zaman akıp gidiyor, iki yüz düzine uyu-uyandır, belki." "Biz Baştaraf'ta sizin ilkel takvim yöntemlerinizi

kullanmıyoruz, Fermour. Biz dört uyu-uyana bir gün diyoruz. Buna göre senin kavminle kalma süren... altı yüz gün ediyor. İnsan yaşamında uzunca bir dönem."

Bir şeyler beklercesine durup Fermour'a baktı. Kapı sertçe itilerek açıldı ve eşikte soluk soluğa bir muhafız belirdi.

"Barikatlara saldırıldı, Amir Scoyt," diye haykırdı muhafız. "Hemen gelin lütfen, yardımınız gerekiyor!"

Kapıya doğru koşan Scoyt yarı yolda durakladı ve yüzünde ciddi bir ifadeyle Fermour'a döndü.

"Orada kal!" diye emretti. "İlk fırsatta döneceğim!"

Bitişik odada Complain, Vyann'a doğru ağır ağır yürüyordu. Kızın çarpanı belindeki kılıfına geri konmuştu.

"Demek barikatlara saldırıldığı palavrası Amir Scoyt'u odadan çıkarmak için tezgâhlanmış bir oyundu, ha?"

Kız, ödün vermez bir tavırla, "Çok doğru," dedi. "Bak Şimdi Fermour ne yapacak?" Çok uzun bir saniye boyunca Complain kızın gözlerini yakalanmıştı. Şimdi

Fermour'un, daha önce de kendisin; bulunduğu odanın bitişiğinde, gözlem odası denilen yerde kızın çok yakınındaydı. Sonra, içinden geçenlerin yüzünden okunabileceği endişesiyle kendini toparladı, döndü ve bakışlarını yine gözetleme deliğine çevirdi.

Fermour'un odanın bir köşesinden küçük bir tabureyi alışını, orta yere çekişini, üzerine çıkışını ve buranın da diğer birçok odayla ortak özelliği olan tavan ızgarasına doğru uzanışını görebilecek kadar vakitlice bakmıştı. Fermour, sıçramak ya da ayak parmakları üzerinde durabilmek için yaptığı birkaç sonuçsuz girişimin ardından, odanın içine çaresizce göz gezdirdi ve ardında çantasının onu beklediği kapıyı gördü. Taburеye bir tekme savurdu ve Complain'in görüş alanını terk ederek aceleyle kapıdan çıktı.

"O da gitti, tıpkı benim yaptığım gibi," dedi Complain, gri gözlerle bir kez daha karşı karşıya gelmek üzere dönerken.

"Adamlarım onu daha poniklere varmadan yakalarlar," dedi Vyann umursamadan. "Dostun Fermour'un bir Harici olduğundan

emin gibiyim, ama birkaç dakikaya kadar tamamen emin olacağız."

"Bob Fermour mu? Olamaz!"

"Bunu daha sonra tartışırız," dedi kız. "Bu arada, Roy Complain, sen artık özgür bir adamsın. Ne kadar özgür olabiliyorsak tabii... Bilgi ve deneyim sahibi olduğuna göre, bazı sorunlarımızla başa çıkmamızda bize yardım edeceğini umarım. "

Gwenny'nin olduğundan çok daha güzel ve çekiciydi. Complain, heyecanını ele veren sesiyle, "Size yardım edeceğim," dedi, "elimden geldiğince." Kız, sesinde ani bir kesinlikle uzaklaşırken, "Amir Scoyt müteşekkir olacaktır," dedi. Bu, Complain'i bir kez daha gerçeklere geri döndürdü ve o da aynı keskin ses tonuyla Hariciler'in bu kadar korkulur kılınacak ne yaptıklarını sordu; çünkü onlar Greene kavmi tarafından da korkunç sayılsalar bile bunun tek nedeni insan gibi değil, daha tuhaf olmalarıydı.

"Yetmez mi?" diye sordu kız. Sonra ona Hariciler'in güçlerinden bahsetti. Birkaç tanesi Amir Scoyt'un deneme yöntemleriyle yakalanmıştı ve biri dışında hepsi kaçmıştı. Elleri ayakları bağlı olarak, üstelik kimi zaman da baygın halde hücrelere atılmışlar, ama iz bırakmadan kaybolmuşlardı. Eğer hücrede onlarla birlikte muhafızlar da var idiyse, onlar vücutlarında hiçbir yara olmaksızın kendilerinden geçmiş halde bulunmuşlardı.

"Peki ya kaçamayan Harici?" diye sordu Complain.

"Tezgâhlarda işkence altındayken öldü. Poniklerden gelmiş olmasının dışında ağzından tek laf alamadık."

Complain'i odadan dışarı çıkardı. Complain çantasını sırtına vurdu, kızın bir fener ışığı gibi parlak ve kesin sınırlı profiline arada bir yandan bakış atarak yanı sıra yorgun argın yürüdü. Kız artık bir dakika önce olduğu gibi dost görünmüyordu; maymun iştahlı bir huyu vardı ve Complain, Koğuşlar'da kadınlara karşı geçerli olan tek davranış biçimini anımsayarak, kendini kıza karşı biraz daha katılaştırmaya çalıştı... ama Koğuşlar bin uyu-uyan geçmişte kalmış gibiydiler.

Güverte 21'e geldiklerinde Vyann durakladı.

"Burada senin için bir oda var," dedi. "Benim odam üç kapı ileride, Roger Scoyt'unki de benimkinin karşısında. Birazdan ben ya da o seni yemeğe götürmek için alırız."

Complain kapıyı açarak içeri baktı.

"Bunun gibi bir odayı daha önce hiç görmemiştim," dedi etkilenerek. "Ne kadar şanssızdınız, değil mi?" diye alayla sordu kız ve yanından ayrıldı. Complain onun uzaklaşmasını izledi, kirli ayakkabılarını çıkardı ve odaya girdi. Oda, açıldığında gerçekten de ince bir su akıntısı sağlayan bir musluk ve yapraklar yerine kaba bir kumaştan hazırlanmış yataktan başka çok az lükse sahipti. Onu özellikle etkileyen şey duvarda bir tablonun, belirli bir şeyi tanımlamayan ama kendine özgü bir uyumu olan bir renk cümbüşünün varlığı oldu. Bir de ayna vardı ki Complain onun çerçevesi içinde başka bir tabloyla yüz yüze geldi: Bu kez gördüğü kir ve lekeye batmış, giysileri paçavra gibi, saçı bitki özsularıyla keçeleşmiş baldırı çıplak bir yaratıktı.

Böylesine barbarca bir görünüm karşısında Vyann'ın neler düşünmüş olabileceğini merak ederek, bütün bunları değiştirmek üzere asık suratla işe koyuldu. Vücudunun her yerini ovaladı, çantasından çıkardığı temiz giysileri giydi ve yatağa bitkin halde sırtüstü devrildi... Bitkindi, ama uyku tutmuyordu; bir defalığına da olsa beyni hızla çalışmaya başlamıştı

Gwenny gitmişti, Roffery gitmişti, Wantage, Marappel ve şimdi de Fermour gitmişlerdi; Complain tek başına kalmıştı. Yeni bir başlangıç yapabilme olasılığı kendini belli ediyordu ve bu çok heyecan vericiydi. Sadece Marapper'ın sofuluk ve neşeyle parlayan yüzünün anısı, üzüntü ve pişmanlık duymasına neden oluyordu.

Amir Scoyt kapıdan içeri uzandığında zihni hâlâ çalkalanmaktaydı. Adam kısaca, "Gel ve ye," dedi.

Complain, tavrını ölçmek için adamı dikkatle süzerek, onunla birlikte gitti; ama adamın zihni sorgulayıcı hiçbir girişimde bulunamayacak kadar meşgul görünüyordu. Sonra, bakışlarını kaldırıp Complain'in dikkatle onu süzdüğünü fark edince, "Eh," dedi, "dostun Fermour'un bir Harici olduğu anlaşıldı. Poniklere doğru kaçarken rahibinizin cenazesini gördü, ama bir an bile duraklamadı. Gözcülerimiz ona pusu kurup kıskıvrak yakaladılar."

Scoyt, Complain'in şaşkın bakışları karşısında başını sabırsızlıkla sallayarak açıklamaya çalıştı: "O, geminin rastgele bir yerinde büyütülmüş sıradan bir insan değil; aksi takdirde bir dostun ölüsü karşısında otomatik olarak durup gerekli jestleri yapardı. Senin o şekilde davranmış olman bizi insan olduğuna inandırmıştı."

Yolda ona selam veren birkaç kadın ve erkeği nadiren dikkate alarak yemek salonuna varmalarına dek yine sessizliğe gömüldü. Salonda bazı görevliler oturmuş yemek yiyorlardı. Vyann tek başına oturuyordu. Onu gören Scoyt bir an tereddüt ettikten sonra neşelenerek kızın yanına gitti ve bir elini omzuna koydu.

"Laur, hayatım," dedi, "seni bizi beklerken bulmak insana yorgunluğunu unutturuyor. Biraz bira içeceğim; başka bir Harici'nin daha yakalanmış olmasını kutlamalıyız - ve bu defa elimizden kaçamayacak!"

Kız ona gülümseyerek, "Umarım sen de bir şeyler yersin, Roger," dedi. Scoyt bir garsona işaret eder ve Fermour'un yakalanışının ayrıntılarını derhal anlatmaya başlarken, "Benim o aptal milerimi bilirsin," diye yakındı. Pek de mutlu sayılmayan Complain yanlarındaki boş bir iskemleye oturdu; her ne kadar sorgulama amiri kızın iki katı yaşında olsa da Scoyt'un Vyann'a karşı olan rahat tavırlarını kıskanmadan edemiyordu. Önlerine çok lezzetli, beyaz, garip bir etten oluşan yemek ve bira konulmuştu; Olüyollar'da çoğu lokmaya davetsiz sos oluşturan tatarcık bulutlarından uzakta atıştırabilmek harikuladeydi; ama Scoyt'tan daha hevesli olmayan Complain de yemeğiyle sadece oynayabildi. Vyann, Scoyt'un sözünü keserek, "Neşelenmen gerektiği yerde," dedi, "oldukça keyifsiz görünüyorsun, Complain. Burada bizimle olmak Fermour'la birlikte hücrede kilitli kalmaktan daha iyi, öyle değil mi?"

Mutsuzluğunu açıklayabilmek için aklına gelen ilk mazerete sığınan Complain, "Fermour bir dosttu," diyebildi.

Scoyt'un sesi boğuktu: "Ama aynı zamanda bir Harici'ydi. Onların bütün özelliklerini taşıyordu. Ağır kanlıydı, kilolu sayılırdı, az konuşurdu... Artık onları yüzlerine bakar bakmaz saptayabiliyorum."

"Çok zekisin, Roger," diye güldü Vyann. "Balığını bitirmeye ne dersin?" Elini Scoyt'un elinin üzerine şefkatle koydu.

Complain'de bardağı taşıran damla belki de bu olmuştu. Çatalını masaya fırlattı.

"Zekânız çürüsün!" diye bağırdı. "Ya Marapper?.. O yabancı değildi ama siz onu öldürdünüz. Bunu unutabileceğimi mi sanıyorsunuz? Hem onu öldürüp hem de ne hakla benden yardım bekliyorsunuz?"

Belanın başlamasını sinirleri gerilmiş halde bekleyen Complain diğer masalardaki insanların başlarını tabaklarından doğrultup ona bakmakta olduklarını gördü. Scoyt bir şey söylemek üzere ağzını açtı, sonra, omzuna ağır bir el konan Complain'in arkasına bakarak yine kapattı.

"Benim için yas tutmak sadece aptalca değil, aynı zaman da çok da erken," diyordu tanıdık bir ses. "Bütün dünyaya hâlâ tek başına meydan okuyorsun ha, Roy?"

Complain şaşkınlık içinde döndü; işte rahip, muzipçe kaşlarını çatmış, ellerini ovuşturarak duruyordu orada. Gözlerine inanamayarak uzandı ve Marapper'ın koluna dokundu.

"Evet Roy, benim işte, başkası değil: Büyük Bilinçaltı beni reddetti... ve buz kesmiş vaziyette bıraktı orta yerde. Entrikanız işlemiştir umarım, Amir Scoyt." "Hem de nasıl, rahip," dedi Scoyt. "Şu insanın midesine oturan yemekten biraz tadın ve durumunuzu arkadaşınıza açıklayın ki bize öyle öfkeyle bakmasın." "Sen ölmüştün!" dedi Complain.

Marapper oturup bira kupasına doğru uzanırken, "Sadece kısa bir Yolculuk'tu," dedi. "Şu gördüğün büyücü doktor, Amir Scoyt, seni ve Fermour'u denemek için pek de rahat olmayan bir yöntem düşündü. Kafamı fare kanıyla boyadı ve senin uğruna berbat bir ilaç içirerek beni kendimden geçirdi."

"Hafifçe yüksek dozda klorhidrattı sadece," dedi Scoyt ketum bir gülümsemeyle. "Ama sana dokundum... buz gibiydin!" diye itiraz etti Complain. "Hâlâ da öyleyim," dedi Marapper. "Hacın etkisi. Adamlarının bana enjenkte ettikleri o iğrenç panzehirin adı neydi?"

"Striknin diyorlar sanırım," dedi Scoyt.

"Pek nahoş bir şeydi. Ben de bir kahraman sayılırım, Roy; her zaman bir evliya olmuştum, şimdi aynı zamanda da bir kahramanım! Kendime geldiğimde dalavereciler bana bir bardak

sıcak kahve lütfettiler; böylesine lezzetli bir şeyi Koğuşlar'da hiç içmemiştim... Ama şu bira daha da iyi."

Gözleri Complain 'in hâlâ şaşkın şaşkın kırpışan gözleriyle kupanın üzerinden birleşti. Göz kırptı ve sevimli bir yavaşlıkla geğirdi. "Ben hayalet değilim, Roy," dedi. "Hayaletler içki içmez. " Scoyt, daha yemeği bitirmeden huysuzlanmaya başlamıştı. Kısa bir özür geveledikten sonra yanlarından ayrıldı.

Vyann, adamın salondan çıkışını bakışlarıyla izlerken, "Çok çalışıyor," dedi. "Hepimiz çok çalışmak zorundayız. Uyumadan önce, seni de planlarımız hakkında bilgilendirmek zorundayız, çünkü önümüzdeki hafta yapılacak çok işimiz olacak." Marapper önündeki tabağı sıyırırken, "Ah," dedi hevesle, "benim duymak istediğim de buydu işte. Bütün bu sorunlarla sadece teolojik bağlamda ilgilendiğimi anlıyorsunuzdur; ama bilmek istediğim şu ki, bundan benim kazancım ne olacak?" "Öncelikle Hariciler ortaya çıkarılmalı," diye gülümsedi kız. "Gereğince sorgulandığında Fermour saklandıkları inleri açık edecektir. Oraya gidecek ve hepsini öldüreceğiz; sonra tüm gücümüzü geminin gizemlerini çözmeye yoğunlaştırmak için serbest kalacağız."

Vyann bunları, sanki bu konuda sorulara maruz kalmak istemiyormuşçasına çabucak söyledi ve onları derhal salondan dışarı, birkaç koridor öteye yöneltti. Artık kendine tamamen gelmiş olan Marapper bu süreyi, Kontrol Odası'nı bulmak için boş yere yaptıkları araştırma seferinden bahsetme fırsatı olarak değerlendirdi. "O kadar çok şey değişti ki," diye yakındı Vyann. Şimdi, açık duran kapıları güverteden güverteye geçilmesine olanak veren çelik bir iskelede yürüyorlardı. Çift kanatlı kapıları işaret ederek, "Sözgelimi, şunlar," dedi, "kimi yerde açık, kimi yerde kapalı. Ana Koridor boyunca yer alanların hepsi kapalı... Bu da çok isabet olmuş, yoksa gemideki çapulcular dosdoğru Baştaraf'a gelirdi. Ama, Devler'in gemiye sahip oldukları zamanlarda yapmış olabilecekleri gibi, kapıları canımız istediğinde açıp kapayamıyoruz. Bu nesiller boyu böyleydi; ama bir yerlerde onları kontrol eden bir manivela olmalı. Çok çaresiz haldeyiz. Hiçbir şeyi denetleyemiyoruz."

Yüz hatları gerilmiş, çenesinin hırçınlığı daha da belirginleşmişti. Complain, kendini de şaşırtan bir sezgi pırıltısıyla, O da Scoyt gibi bir meslek hastalığına yakalanıyor," diye düşündü. "Çünkü kendini göreviyle özdeşleştiriyor." Sonra kendi algılarından şüpheye düştü;

içinde olukları ve sonsuza dek sürüklenecek koca geminin zihninde uyanan dehşet verici imgesiyle, gerçeklerin kim olursa olsun endişeye boğacağını itiraf etmek zorunda kaldı. Ama Vyann'a, "Bu konu üzerinde sadece sen ve Amir Scoyt mu uğraşıyorsunuz?" diye sorduğunda niyeti hâlâ kızın tepkilerini kontrol etmekti. "Tecrit aşkına, hayır!" dedi kız. "Biz sadece emir alırız. Kısa bir süre önce kendilerini Sağkalım Ekibi olarak adlandıran bir grup kuruldu ve hem onlar hem de muhafız sınıfının dışında kalan Baştaraf subaylarının tümü bu sorunla ilgileniyorlar. Ayrıca, Beşler Meclisi'nin iki üyesi bu işin yönetiminden sorumlular; biriyle tanışmıştın, rahip; üye Zac Deight, uzun boylu, uzun saçlı adam. Diğerini ise şimdi göreceksin... Üye Tregonnin. Kütüphanecidir. Dünyayı sana o açıklayacak."

Roy Complain ve rahip ilk gökbilim derslerini böylece almış oldular. Tregonnin konuştukça, odanın içinde eşyadan eşyaya hopluyordu; neredeyse gülünç denecek kadar ufak tefek ve sinirli bir adamdı. Her ne kadar kadınsı biçimde bakımlıysa da, hükümdarlığını ilan ettiği oda, kitap yığınları ve çeşitli ıvır zıvırla darmadağın haldeydi. Kargaşa burada sanatlaştırılmıştı. Tregonnin önce yakın zamana dek Baştaraf'ta kitaba ya da basılı kâğıda benzeyen her şeyin, ya batıl inançlar yüzünden ya da yönetilenlerin cehaletini sürdürüp kendi iktidarlarını korumak isteyen yönetenlerden dolayı -Koğuşlar'da hâlâ geçerli olan kural buydu— hemen yok edildiğini açıkladı.

"Gemi fikri de bu şekilde kaybolmuştu hiç kuşkusuz," dedi Tregonnin, önlerinde bir baba hindi gibi dolanarak. "Bu nedenledir ki çevrenizde toplanmış gördüğünüz ne varsa onlar Baştaraf'ta sağlam kalabilmiş belgelerin tamamı sayılır. Gerisi çoktan telef oldu. Bize kalanlar ise gerçeğin sadece küçük bir kesimini yansıtıyor."

Meclis üyesi öyküsüne başladığında, Complain, adamın sözlerine eşlik eden gülünç hareketlerini unutmuştu. Öykü ilerledikçe, o muazzam tarih şu küçücük odada parça parça bir araya getirildikçe, anlatılanların büyüsü dışında ne varsa aklından uçup gitti.

Dünyalarının içinde hareket etmekte olduğu uzay denilen ortamda başka dünyalar da vardı... Biri ısıyla ışık saçan ve güneş diye adlandırılan, diğeri ise gezegen denen iki çeşit dünya. Gezegenler ısı ve ışık için Güneş'e bağımlıydılar. Solaris verilen bir güneşe bağlı gezegenlerden birinde insanlar yaşıyordu; bu gezegene Yer adı verilmişti. İnsanlar Yer'in dış yüzeyinin her yanına dağılmışlardı, çünkü içi doluydu ve

karanlıktı. "İnsanlar, alt tarafında yaşadıklarında bile Yer'den aşağı düşmüyorlardı," diye açıkladı Tregonnin. "Çünkü yerçekimi dedikleri bir güç keşfetmişlerdi. Bizim de çember biçimindeki bir güvertede çepeçevre yürüyebilmemizin nedeni işte bu yerçekimidir."

Başka birçok sırrı daha keşfetmişlerdi bu insanlar. Kendi gezegenlerinden ayrılıp Güneş'e bağlı diğer gezegenleri ziyaret etmenin yollarını bulmuşlardı. Bu çok zorlu bir sır olsa gerekti, çünkü bunu başarmaları çok uzun zaman almıştı. Diğer gezegenler onlarınkinden farklıydı, ya çok az ya da çok fazla ısıyla ışığa sahiptiler. Bu nedenle üzerlerinde yaşayan hiç kimse yoktu. Bu durum insanları üzmüştü.

Sonunda Yer olağanüstü kalabalıklaştığından, oralarda neler olduğunu görmek için diğer güneşlerin gezegenlerini ziyaret etmeye karar vermişlerdi, işte bu noktada Tregonnin'in elindeki kayıtlar kafa karıştırmaya başlıyordu, çünkü bazıları uzayın bomboş olduğunu belirtirken diğerleri içinde binlerce güneş —ya da, bazen denildiği üzere, yıldızlar— bulunduğunu iddia ediyordu. Unutulmuş bir nedenden ötürü, insanlar hangi güneşe gideceklerine karar vermekte epey zorlandılar, ama sonunda araç gereç kullanmaktaki maharetleri sayesinde, kendine ait gezegenleri olan ve on bir ışık yılı denilen bir uzaklıktaki Procyon adlı parlak bir yıldızı seçtiler. Bu mesafeyi alabilmek o hünerli insanlar için bile bayağı meşakkatli bir işti; çünkü uzayda ne ısı ne de hava vardı ve yolculuk çok ama çok uzun sürecekti: O denli uzun ki tamamlanmadan önce birkaç nesil insanın yaşayıp ölmesi gerekecekti.

Sonuçta insanlar bitip tükenmek bilmeyen miktarlarda metal kullanarak seksen dört güverte halindeki şu an için. bulundukları gemiyi inşa etmiş ve içini gerekli her şeyle durarak iyon adını verdikleri yüklü taneciklerle güçlendirirlerdi.

Tregonnin hızla bir köşeye koştu.

"Bakın!" diye seslendi, "işte atalarımızın uzun zaman önce terk ettikleri gezegenin, Yer'in modeli!"

Bir küreyi başının üzerine kaldırdı. Geçen uzun zaman içinde aşınmış ve dikkatsizce elleyenler tarafından yıpratılmış kürenin yüzeyi hâlâ denizlerin ve karaların silik izlerini taşıyordu.

Niçin olduğunu anlayamadan duygulanan Complain dönüp Marapper'a baktı. Yaşlı rahibin yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu.

"Ne... ne kadar güzel bir öykü," diye hıçkırdı Marapper. "Siz bilge bir kişisiniz, Sayın Aza ve ben söylediklerinizin hepsine, her sözcüğüne inanıyorum. O insanların elinde ne büyük bir güç varmış, ne büyük bir güç! Ben sadece zavallı ve yaşlı bir köy rahibiyim, ne bilebilirim ki, ama..." "Acıklı acıklı konuşmayı bırak be adam," dedi Tregonnin beklenmedik bir öfkeyle. "Sil artık şu benliğini zihninden ve sana söylediklerime dikkatini ver. Önemli olan gerçeklerdir... gerçekler, duygular değil!"

"Siz öykünüzün ihtişamına alışmışsınız, ama ben alışmadım," diye fütursuzca hıçkırdı Marapper. "Bütün o gücü düşleyebilmek..."

Tregonnin küreyi dikkatle yere bıraktı ve Vyann'a dönerek huysuz bir sesle, "Müfettiş," dedi, "bu tahammül ötesi adam burnunu çekmeyi derhal kesmezse, onu buradan uzaklaştırmanız gerekecek. Burun çekilmesine dayanamam. Biliyorsunuz." Complain hemen, "Bu Procyon'un gezegenlerine ne vakit erişeceğiz?" diye sordu. Her şeyi dinlemeden oradan ayrılmak fikrine katlanamıyordu. Tregonnin, neredeyse ilk kez ona bakarak, "Yerinde bir soru, genç adam," dedi. "Ben de sana yerinde bir yanıt vermeye çalışacağım. Anlaşıldığı kadarıyla Procyon'un gezegenlerine yapılan yolculuğun iki temel hedefi vardı. Gemi, sadece bu kadar uzun bir yolculukta küçücük bir gemiye hapsedilme dayanılmazlığı nedeniyle değil, aynı zamanda koloitler adı verilen bir grup insanı da taşıması gerektiğinden dolayı bu denli muazzam büyüklükte yapılmıştı. Bu kolonistler yeni bir gezegene inecek ve orada üreyerek yaşamlarını sürdüreceklerdi; gemi onlar için çok sayıda makina taşıyordu - bazılarının envanterlerini bulduk- traktörler, çimento kançılar, varyozlar... Anımsayabildiğim adlardan bazıları bunlar. "İkinci hedef ise yeni gezegen hakkında bilgi ve örnek toplamak ve bunların hepsini üzerlerinde inceleme yapmaları için Yer'deki insanlara geri getirmekti." Üye Tregonnin kendi sarsak usulüyle bir dolaba gitti ve içini karıştırmaya başladı. İçinde bir düzine kadar yumruk büyüklüğünde teneke kutu bulunan tel bir çekmece çıkardı dışarı. Kutulardan birini açtı. Şeffaf tırnak parçalarını andıran kupkuru yongalar yere döküldü.

Tregonnin yongaları ayağıyla masanın altına iterken, "Mikrofilm!" dedi. "Bu bana Baştaraf'ın uzak bir köşesinden getirilmişti. Nem hepsini mahvetmiş, ama sağlam kalmış

olsalardı da bize bir yararlan dokunmayacaktı; okunur hale gelmeleri için bir aygıta gerek var."

"Öyleyse, anlayamıyorum..." diye şaşkınlık içinde konuşmaya başlamıştı ki Complain, meclis üyesi elini kaldırarak onu susturdu.

"Size kutuların üzerindeki etiketleri okuyacağım," dedi. "O zaman anlayacaksınız. Sadece etiketler sağlam kalmış. Buradaki diyor ki: 'FİLM - Yeni Yer Araştırması, Havadan, Stratosferik, Yörüngesel, Yaz Ortası, Kuzey Yarımküre.' Şuradaki ise: 'FİLM - Kıta A'nın Hayvan ve Bitki Örtüsü, Yeni Yer.' Bunun gibi şeyler işte."

Kutuları çekmeceye bıraktı, etkileyici bir çalımla bir an durakladı ve ekledi: "İşte, genç adam, soruna aradığın yanıt; bu kutuların verdiği kanıtlara göre, geminin Procyon'un gezegenlerine başarıyla ulaşmış olduğu açıkça ortada. Halen Yer'e geri dönüş yolundayız."

Her biri kendi düş güçlerini sınırlarına dek zorlarken, derbeder odaya derin bir sessizlik çökmüştü. Sonunda Vyann üzerindeki büyüden silkindi, ayağa kalktı ve artık gitmeleri gerektiğini söyledi.

"Bekle!" dedi Complain. "Bize o kadar çok şey anlattın yine de söyledikleriniz çok az. Eğer Yer'e dönüyorsak, ne zaman varacağız? Bunu nasıl öğrenebiliriz?" "Sevgili arkadaşım," diye başladı size Tregonnin, sonra içini çekti ve söyleyeceği şey hakkındaki fikrini değiştirdi "Sevgili arkadaşım, görmüyor musun, o kadar çok şey harap olmuş ki... Yanıtlar her zaman yeterince net değil. Bazen sorular dahi kaybolmuş, eğer ne demek istediğimi anlıyorsan. Bak seni şöyle yanıtlayayım: Kolonistlerin taktığı isimle Yeni Yer'in Yer'e olan uzaklığını biliyoruz; bu, daha önce de belirttiğim üzere, on bir ışık yılı. Ama geminin ne hızla hareket etmekte olduğunu bulmayı başaramadık." "Ama bildiğimiz en azından bir şey var," diye araya girdi Vyann. "Roy Complain'e Baştaraf isim Listesi'nden bahsediniz, sayın üye."

Tregonnin, bir parça kabalaşarak, "Evet, ben de tam öyle yapmak üzereydim," dedi. "Biz Beşler Meclisi yönetimi devralmadan önce, Baştaraf, kendilerini vali olarak adlandıran bir dizi adam tarafından yönetilmişti. Onların yönetimi altında Baştaraf acınası bir kavimden bugünkü güçlü devlet haline dönüştü. Bu valiler birbirlerine bir seçere ya da vasiyet bırakmayı ihmal etmediler ve bu seçere ya da vasiyet ölmeden

önce son vali tarafından saklamam için bana verildi. Aslında tüm valilerin isim listesinden öte bir şey değil. Ama ilk valinin adının altında diyor ki..." Gözlerini yumdu ve ezberden yinelemesine yardım etmesi için zarif elini salladı. "... 'Ben bu geminin dönüş yolundaki dördüncü kaptanıyım, ama rütbeler artık sadece bir şaka olduğuna göre, kendimi Vali olarak adlandırmayı tercih ediyorum; bu yeterince büyük bir ad olmasa bile.'"

Meclis üyesi gözlerini açtı ve "Görüyorsunuz ki," dedi, "ilk üç adamın isimleri yitirilmiş olsa da, geri dönüş yolculuğu başladığından beri gemide kaç neslin yaşamış olduğuna dair bir liste var elimizde. Bu rakam yirmi üçtür." Uzun bir süredir suskun duran Marapper, "Bu çok uzun zaman demektir," dedi. "Yer'e ne zaman ulaşacağız?"

"Arkadaşının sorusu da buydu," dedi Tregonnin. "Sadece kaç nesilden beridir yolda olduğumuzu söyleyebilirim. Ama ne zaman ya da nasıl duracağımızı kimse bilmiyor. İlk validen önceki günlerde felaket gelmişti —her ne idiyse- ve o günden beridir gemi uzayın içinde kaptansız, denetimsiz sürüklenip gidiyor. Şunu da eklemek mümkündür belki: Umutsuz!"

O uyunun büyük kısmı boyunca, yorgun da olsa, Complain'in gözünü uyku tutmadı. Zihni korkunç görüntülerle kaynayıp fokurdadı ve varsayımlarla içi içini yedi. Meclis üyesinin sözlerini tekrar ve tekrar aklından geçirerek sindirmeye çalıştı.

Bu zaten yeterince kaygı vericiydi. Yine de, düşüncelerinin tam ortasında, kütüphaneye yaptıkları ziyaretle ilgili küçük, yersiz bir ayrıntı çürük diş gibi zonklayıp durmuştu. O sırada bunu fark eden tek kişi olan Complain'e o kadar önemsiz görünmüş olsa gerekti ki, bahsetmeye bile gerek duymamıştı. Ama şimdi bunun önemi yıldızları bile silip atacak kadar büyüyordu. Tregonnin konferansını verirken, Complain kütüphanenin tavanına tesadüfen bir göz atmıştı. Oradaki ızgaradan aşağı, sanki dinliyor ve anlıyormuşçasına uyanık ve tetikte, küçük bir fare suratı bakmaktaydı.

3

"Benliğin büzüle, Roy!" diye patladı Marapper. "Baştaraf'ın fikirleri zihnini bulandırmasın! Bunlar hep o kızın başının altından çıkıyor, biliyorum... Ama aha şuraya yazıyorum, o seninle oyun oynuyor! Kafan kızın eteğinin gizemlerini düşlemekle o denli meşgul ki, ponikleri seyretmekten ormanı

görecek halin kalmamış. Sakın unutma: Biz buraya kendi amaçlarımız doğrultusunda geldik ve onlar hâlâ bizim amaçlarımız."

Complain başını iki yana salladı. Ertesi uyan erken vakitte rahiple birlikte oturmuş kahvaltı ediyorlardı. Yemek salonu subaylarla doluydu, ama Vyann ve Scoyt henüz görünmemişti. Marapper halen, iktidar için birlikte mücadele vermeleri gerektiği şeklindeki eski ısrarını yinelemekteydi. "Senin devrin geçti, Marapper," diye kesip attı Complain. "Ayrıca Müfettiş Vyann'ı bu işe karıştırmasan iyi edersin. Baştaraf insanlarının sürdürdükleri bu dava, iktidar uğrun kıytırık hesaplar yapmaktan çok ötede bir şey. Kaldı ki, topunu birden öldürsen ne olur? Neye yarar? Gemiyi kurtarır mı? "Geminin güvertesinden başlatma! Bak, Roy, seni hiçbir zaman yarı yolda koymamış şu yaşlı rahibine kulak ver. Bu adamlar seni kendi emellerine alet ediyorlar; mantıken bizim de benzer biçimde davranmamız gerekir. Kaldı ki Öğreti'nin insanlara kendileri için bir şeyler isteyerek iç çatışmalarından kurtulabileceklerini öğütlediğini de unutma sakın."

"Asıl senin unutmaman gereken bir şey var," dedi Complain. "Dualarımız 'Ve gemi eve dönebilsin,' diye biter; bu, Öğreti'nin temel ilkelerindendir. Zaten sen insanı şaşkınlığa düşürecek kadar berbat bir rahip olmuştun hep, Marapper." Konuşmaları, çok çekici ve havasında görünen Vyann'ın ortaya çıkmasıyla kesildi. Kız kahvaltısını çoktan yapmıştı. Marapper, her zamankinden de kaba davranarak izin istedi. Vyann'ın tavırlarındaki bir şey rahibin gitmesinden memnunluk duyduğunu gösteriyordu; bu, Complain'in de işine geliyordu. "Fermour sorgulanmadı mı?" diye sordu.

"Hayır. Beşler Meclisi'nin bir üyesi, Zac Deight, onu gördü, o kadar. Roger -yani Amir Scoyt- onu daha sonra sorgulayacak, ama şu anda başka ve beklenmedik bir sorunla uğraşıyor."

Complain bu derdin ne olabileceğini sormadı. Kızı bu kadar yakınında görmek onu bitirmişti; hem de öylesine ki söyleyecek herhangi bir şey düşünmeye mecali kalmamıştı. Kıza asıl olarak söylemek istediği, ancak bir mucizenin yardımıyla böylesine siyah saçlara sahip olunabileceğiydi. Ama bunun ne, kendisinden ne yapmasının istenildiğini zar zor sorabildi.

"İstirahat edeceksin," dedi kız neşeyle. "Sana Baştaraf'ı göstermeye geldim." Oldukça etkileyici bir gezi oldu bu. Birçok oda, Koğuşlar' da da olduğu üzere, boş ve çıplaktı; Vyann,

bunun nedeninin, odalardaki eşyaların Procyon'un gezegeninde, Yeni Yer'de bırakılması olabileceğini belirtti. Diğer bazı odalar Koğuşlar'daki benzerlerinden çok daha gelişmiş tarım alanlarına dönüştürülmüşlerdi. Complain'in daha önce hiç görmediği cins cins hayvanlar vardı. Büyük havuzlarda yüzen balıkları gördü ilk kez--- Vyann, zevkle yedikleri beyaz etlerin bu balıklardan elde edildiğini söyledi. Bazıları özel ışıklandırmaların altında olmak üzere şaşırtıcı çeşitlilikte tahıl üretiliyordu. Parlak renkli çiçekleriyle ıslah edilmiş ponilder yetiştirildiğini de gördü. Uzunca bir salonda, duvar boyu dizilmiş ağaçlar ve ortada yükseltilmiş sekilerde büyütülen funda ve fideler meyveye tutmuştu; Complain bir greyfurtu ilk kez orada inceledi. Odadaki ısı hayli yüksekti, bahçıvanlar belden yukarıları çıplak çalışıyorlardı. Complain'in alnından ter boşandı ve Vyann'ın gömleğinin göğüslerine yapıştığını fark etti; ona göre bunlar gemideki en lezzetli meyvelerdi.

Birçok kadın ve erkek tarıma ayrılmış bu güvertelerde gerek basit gerekse karmaşık görevlerde çalışıyorlardı. Özünde barışsever bir toplum olan Baştaraf halkı tarımı temel uğraşları olarak algılıyordu. Vyann'ın dediğine göre, gösterilen bütün özene rağmen ürün rekoltesi esrarengiz biçimde düşüyor, hayvanlar belirgin bir neden olmaksızın telef oluyorlardı. Kıtlık kapıda her an bekliyordu.

Diğer güvertelere doğru yollarına devam ettiler. Duvarlarında tahmin bile edilemez ve çoktan unutulmuş silahların yaralarını taşıyan koridorlar bazen karanlığa gömülmüş oluyordu: Felaketin anılarıydı bunlar. Sonunda kendilerini çok yalnız hissederek, Vyann'ın birkaç subay dışında herkese yasak olduğunu söylediği Motor Katları'na geldiler. Kimse yaşamıyordu burada; her şey toza ve sessizliğe terk edilmişti. "Burayı bir zamanlar olduğu gibi düşlüyorum bazen," diye fısıldadı Vyann, el fenerini sağa sola çevirerek. "Çok güzel bir yer olmuş olsa gerekti... Geminin hareket etmesini sağlayan asıl gücün üretildiği bölüm burasıydı. Birçok adam çalışmıştır herhalde."

Yolları boyunca açık duran kapılara, geminin sıradan metal kapılarından farklı olarak, ağır tekerler asılmıştı. Bir kemer altından geçtiler ve birkaç kat yükseklikteki muazzam bir salona girdiler. El fenerinin ışığı her iki yanlarında yığılı duran garip cisimleri ve bunların arasında kancalan, kepçeleri ve metal kolları olan biçimsiz ve tekerlekli araçları aydınlattı. "Canlıydı bir zamanlar; ama şimdi ölmüş!" diye fısıldadı Vyann. Burada yankı yoktu; metalin kaba iniltisi her

sesi soğuruyordu. "Bulabilseydik eğer, Kontrol Odası'nın yöneteceği yer burası olacaktı."

Geri döndüler ve Vyann onu önceki salona benzeyen ve ortalamanın çok üzerinde de olsa öncekine oranla daha küçük yeni bir odaya götürdü. Burada toz çok kalın çökmüş olsa da, hava derin ve sürekli bir vınlamayla doluydu. "Duyuyor musun?.. Güç henüz ölmemiş!" dedi kız. "Bu çelik duvarların ardında hâlâ yaşıyor. Gel ve şuraya bak!"

Bir makinanın koca gövdesiyle neredeyse ağzına kadar dolu bitişik bir odaya geçtiler. Her yanı panellerle tamamen kaplanmış olan makina, dingil dingile dizilmişe benzeyen ve iki yanından çıkan birkaç metre çapında iki dev boru gemi bölmelerine doğru uzanan üç dev tekerlekten oluşuyordu. Vyann'ın isteği üzerine Complain elini borulardan birinin üzerine koydu. Boru titriyordu. Büyük tekerleklerden birinin kenarına bir gözetleme penceresi yerleştirilmişti; Vyann kilidi açarak pencerenin kapağını kaldırdı ve bir anda devamlı aynı tınıyı vuran bir çift simbal gibi uğultuda bir yükselme oldu.

Kız el fenerini küçük pencereye doğru tuttu.

Complain büyülenmişçesine içeri baktı. Karanlığın ortasında, bir yanılsama gibi titreyen bir şey fırıl fırıl dönüyor ve bir yandan derin bir uğultu çıkarırken öte yandan da üzerine düşen ışığı kesik kesik yansıtıyordu. Aracın tam kalbindeki küçük bir borudan tekerin göbeğine tıp, tıp, tıp diye bir sıvı damlıyordu.

"Uzay bu mu?" diye soluğu kesilircesine sordu Complain. "Hayır," dedi kız pencereyi yine kapatırken. "Bu, üç defa vantilatörden biri. Ortadaki küçük boru yağlanmasını sağlıyor. Bu vantilatörler hiç durmaz; bütün geminin hava ulaşımını sağlar."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü Roger beni buraya getirdi ve bana anlattı."

Bir anda, Complain için çevresinde olup bitenlerin hiçbir önemi kalmamıştı. Durdurmayı düşünmesine bile fırsat kalmadan sözcükler ağzından birbiri ardına döküldü: "Roger senin için ne ifade ediyor, Vyann?"

"Onu çok seviyorum," dedi kız gergin bir sesle. "Ben bir yetimim... Annem ve babam ben henüz çok küçükken Yolculuğa

çıkmışlar. Tırmanan çürüğe yakalanmışlar. Roger Scoyt ve kısır olan eşi beni evlat edindiler; eşi Baştaraf'a yapılan bir saldırı sırasında öldürüldüğünden beri beni o eğitti ve gözetti." Complain, içinden yükselen ani ferahlıkla Vyann'ın elini yakaladı. Kız el fenerini hemen kapattı ve karanlığın içinde alaycı bir kahkaha atarak ondan kurtuldu.

"Sizi buraya kırıştıralım diye getirmedim beyefendi," dedi. "Benimle bu tür bir şeyi denemeye kalkışmadan önce kendinizi kanıtlamak zorundasınız." Complain onu bir kez daha yakalamayı denedi, ama karanlıkta kafasını sert bir cisme çarptı; kız bunun üzerine el fenerini hemen yaktı. Başarısızlığı nedeniyle yüzü asılan Complain, ağrıyan kafasını ovuşturarak kıza arkasını döndü. "Beni buraya niçin indirdin?" diye sordu. "Zaten bana ne demeye dostluk gösteriyorsun ki?"

Kız çocuksu bir hırçınlıkla, "Öğreti'yi çok ciddiye alıyorsun... Tıpkı taşralı bir kavimden gelen birisinden bekleneceği gibi!" dedi. Sonra biraz yumuşayarak, "Haydi ama," diye devam etti, "küsme öyle. Birileri sana dostluk gösteriyorsa, hemen niyetlerinin bozuk olduğunu düşünmemelisin. Bu modası geçmiş fikirler daha çok dostun Marapper'a yaraşır."

Complain, hele Marapper'ın adının geçmesi üzerine rahibin uyarısını iyice anımsadığından, öyle hemen kandırılacak gibi değildi. Kibiri nedeniyle Vyann'ın müdahale etmediği derin bir sessizliğe gömüldü ve keyifleri kaçmış halde berakce geri döndüler. Bir ya da iki kez konuşmak için hevesle Complain kızın profiline yarı yalvararak göz attı. Ama ka"nunda konuştuğunda onun yüzüne bile bakmamıştı. "Sana sormak zorunda olduğum bir şey var," dedi Vvann çekinerek. "Hariciler'in inini bulmak zorundayız; yağmacı bir kavim yok edilmelidir. Bizim halkımız genellikle çiftçi olduğu için hiç avcımız yok. En eğitimli muhafızımız bile arapsaçında fazla uzaklaşmaya gönüllü değildir... Sizin buraya gelirken katettiğiniz uzun mesafe ise söz konusu bile edilemez Roy... Düşmanlarımıza karşı bize önderlik etmeni istiyoruz Onların senin de düşmanın olduklarına inanmana yetecek kadar bir şeyler göstermek istemiştim sana." Şimdi durmuş Complain'e bakıyordu. Nazikçe, neredeyse ağlamaklı gülümsedi. "Bana böyle baktığında," diye coşkuyla bağırdı Complain, "dışarı çıkıp yürüyerek bile gidebilirim Yer'e!"

Hâlâ gülümseyen kız bir defalığına da olsa ketumluğundan tamamen kurtuldu ve "Senden bunu yapmanı istemeyeceğiz," dedi. "Şimdi gidip Roger'ın işlerinin yolunda olup olmadığını görmemiz gerek. Eminim bütün geminin yükünü omuzlarına

almıştır. Ben sana Hariciler'den söz etmiştim; Roger da Gregg'in çapulcu çetesini anlatabilir."

Kız aceleyle yoluna devam ettiği için Complain'in yüzündeki hayret ifadesini gözden kaçırmış oldu.

Amir Scoyt'ta başını kaşıyacak hal kalmamıştı; ama başarmıştı. Bir şeyler elde etmekte olduğunu hissettiği için alnı ilk kez açıktı; Complain'i kırk yıllık dostuymuş gibi karşıladı.

Yakınlarındaki bir hücrede hâlâ gözetim altında tutulan Fermour'un soruşturması, Ölüyollar'da kopan bir patırtı yüzünden ertelenmişti. Baştaraf izcileri, arapsaçında bir hengâme çıktığını duyunca Güverte 29'a -ki burası Complain'le Marapper'ın yakalandıkları güverteydi- kadar ilerlemeye cesaret edebilmişlerdi. Baştaraf sınırlarının sadece iki güverte ötesine düşen bu yer çok kötü hasar görmüştü ve izciler daha ileriye gitmeye hiç kalkışmamışlardı. Güverte 30'da süregiden ve kadınlarla erkeklerin kulak tırmalayıcı çığlıklarıyla sık sık kesilen bir çeşit kavgayı rapor ederek eli boş dönmüşlerdi. Sorun bu noktada kapanmış olabilirdi. Ama bu olayın hemen ardından, Gregg'in serserilerinden biri barikatlara yaklaşmış ve ateşkes ilan ederek yetkililerle görüşmek istediğini belirtmişti.

Scoyt, Vyann ve Complain'e, "Onu bitişikteki hücreye koyduk," dedi. "Hawl isimli ne idüğü belirsiz yaratığın teki, ama şefinden Kaptan diye bahsetmesinin dışında, yeterince aklı başında görünüyor."

"Ne istiyormuş?" diye sordu Vyann. "Kaçak mı yoksa?"

"Daha da iyisi, Laur," dedi Scoyt. "İzcilerimizin rapor ettikleri bu kavga Gregg'le başka bir çete arasındaymış. Hawl nedenini söylemiyordu, ama bu olup bitenler onları çok korkutmuş olmalı. Öylesine ki, Gregg bu Hawl denilen adam vasıtasıyla bizimle barış zemini yokluyor ve korunabilmeleri için kavmini Baştaraf bölgesine çekmek istiyor."

"Bu bir hile!" diye haykırdı Vyann. "içeri girmek için dümen çeviriyorlar!" "Hayır, sanmıyorum," dedi Scoyt. "Hawl'un samimi olduğu belli. Tek pürüz şu ki, buralardaki şöhretini iyi bilen Gregg, koşulları görüşmek üzere bir Baştaraf görevlisinin iyi niyet elçisi olarak onun yanma gitmesini istiyor. Kimi seçersek Hawl'la birlikte geri göndermek zorundayız."

"Burnuma pis kokular geliyor," dedi Vyann.

"Pekâlâ, en iyisi gidip onu kendin görmen. Ama bir sürprize hazırlan. Hawl insanlığın pek de sevimli bir örneği sayılmaz. "

Hawl'a bekçilik yapmaları amacıyla bırakılmış iki de muhafız vardı hücrede. Düğümlü halatlarla döverek adamcağızın pestilini çıkarmışlardı. Scoyt muhafızları derhal dışarı gönderdi, ama yüzüstü yere uzanmış inleyen Hawl'dan mantıklı bir çift laf alabilmek, ikinci bir dayak tehdidi devreye girinceye kadar mümkün olmadı. Mutant olması bir yana çok irkiltici bir yaratıktı. Madarosis hastalığı vücudundaki kılları tamamen yok etmişti, öyle ki cildinden ne kaş ne de sakal çıkıyordu; üstelik tamamen dişsizdi ve talihsiz bir doğum anomalisi adamın başını bir topaç gibi üst kısmı ağır hale getirmişti. Çenesi öylesine içe çekikti ki üst damağı havada sallanıyor gibi duruyordu; ekzositozlu alnı ise gözlerini neredeyse tamamen içeri gömecek kadar şişmişti. Yine de Hawl'un asıl garabeti, bu ufak tefek tuhaflıkların normal ölçülerdeki bir vücudun üzerine yerleştirilmiş üst üste iki yumruk kadar küçük bir kafada yer almalarıydı.

Değerlendirilebildiği kadarıyla orta yaşta olmalıydı. Vyann ve Complain'in huşu ve korku içinde kendini süzdüklerini gördüğünde kutsal yazılardan bir şeyler mırıldanmaya başladı.

"Nevrozlarım sizi gücendirmesin..."

"Dinle, Rezilsurat," dedi Amir Scoyt güler yüzle. "Şu senin iyi yürekli şefin, elçimize -eğer gönderirsek tabii- buraya salimen geri dönebilmesi için nasıl bir güvence veriyor?"

"Eğer ben Kaptan'a sağ salim dönebilirsem," diye homurdandı Hawl, "adamınız da size sağ salim dönecektir. Buna yemin ederiz."

"Kaptan dediğin bu haramibaşı ne kadar uzaklıkta?"

"Adamınız bunu benimle geldiği zaman öğrenecektir," diye karşılık verdi Hawl. "Çok doğru. Ya da senden şimdi söke söke öğreniriz."

"Yapamazsınız!" Garip yaratığın ses tonunda saygı uyandıran bir şeyler vardı. Besbelli Scoyt da bunu hissetmişti, çünkü adama ayağa kalkmasını, üstünü başını silkelemesini ve bir bardak su içmesini söyledi. O söylenenleri yaparken Scoyt sordu: "Gregg'in çetesinde kaç adamı var?"

Hawl bardağını bıraktı ve ellerini beline dayayarak meydan okurcasına durdu. "Adamın koşulları belirlemek üzere geldiğinde öğrenir bunu," dedi. "Söyleyeceğim kadarını söyledim ve artık kabul edip etmemek konusunda bir karara varmanız gerekiyor. Ama şunu unutmayın... Eğer buraya gelirsek, sorun çıkmayacak. Ayrıca size karşı değil sizinle omuz omuza dövüşeceğiz. Buna da yemin ederiz." Scoyt ve Vyann birbirlerine baktılar.

"Yeterince gözü pek bir gönüllü bulabilirsek eğer denemeye değer," dedi Scoyt. "Meclis'e çıkarmamız gerekecek," dedi kız.

Fırsat bekleyen Complain henüz konuşmamıştı. Şimdi Hawl'a hitaben, "Kaptan diye adlandırdığınız şu adam," dedi. "Gregg'den başka bir adı daha var mı?" "Koşulları görüşürken bunu kendisine sorabilirsiniz," diye yineledi Hawl. "Bana dikkatle bak, arkadaşım. Senin kaptanına benziyor muyum dersin? Yanıt ver."

Kaçamak bir yanıt vermeyi tercih eden Hawl, "Kaptan'ın sakalı var," dedi. "Kelleni örtmen için sakallarını sana verseydi hayır yapmış olurdu," diye kızdı Complain. "Peki, şuna ne diyeceksin bakalım? Uzun süre önce erkek kardeşim kafayı yiyip Ölüyollar'a kaçmıştı. Adı Gregg'di... Gregg Complain. Kaptan dediğin o mu, be adam?"

"Tecrit adına!" dedi Hawl. "Kaptan'ın bu ibne yatağında yan gelip yatan bir kardeşinin olduğunu düşünmek bile gülünç!"

Complain heyecanla, yüzü şaşkınlıktan kırış kırış olan Amir Scoyt'a döndü. "Bu adamla birlikte Gregg'e gitmeye gönüllüyüm," dedi.

Bu öneri Amir Scoyt'un arayıp da bulamadığı bir şeydi. O sonsuz enerjisini derhal Complain'i mümkün olan en kısa zamanda yola çıkarmak için seferber etti. Güler yüzü ve amansız inandırıcılığını tüm gücüyle, çağrısı üzerine hemen toplanan Beşler Meclisi'nin yaşlıları üzerinde yoğunlaştırdı. Tregonnin kütüphanesinden gönülsüzce çıkarılmıştı; Zac Deight, Marapper'la girdiği teolojik bir tartışmadan sürüklenmiş ve Meclis'in diğer üç üyesi, Billyoe, Dupont ve Ruskin, çeşitli uğraşlarından çekilip alınmışlardı. Yapılan özel bir görüşmenin ardından Complain karşılarına çıkarıldı. Gregg' in önüne konacak koşullar hakkında yönlendirildi ve ferahlık dilekleriyle birlikte huzurdan ayrıldı. Gelecek karartılmış uyu-uyan çökmeden önce geri dönmüş olabilmesi için elini Çabuk tutması gerekiyordu.

Gregg'in çetesine Baştaraf sınırlan dahiline girme izni verilmesinin sakıncaları aşikâr olmakla birlikte, Meclis onlara hoş geldiniz demeye hevesliydi; bu, Baştaraf sınırlarında sür gelen çatışmalardan çoğunun sona ermesi ve Hariciler'e karşı savaşmakta yardımcı olacak deneyimli bir müttefike kavuşması anlamına geliyordu.

Bir emir eri Complain'in çarpanını ve el fenerini geri verdi. Vyann, kapıyı ardından kapatarak içeri girdiğinde, bir odada bunları beline takmakla meşguldü. Kızın yüzünde gülünç sayılabilecek bir meydan okuma ifadesi vardı. Doğrudan konuya girerek, "Seninle geliyorum," dedi kız Complain itiraz ederek yanına gitti. Kız poniklere alışıp değildi, birçok tehlike pusuda bekliyor olabilirdi, Gregg onları üçkâğıda getirebilirdi, üstelik o bir kadındı... Vyann lafı ağzına tıkadı.

"Tartışmanın yararı yok," dedi. "Bu, Meclis'in emri."

"Onları tavladın! Onları üçkâğıda getirdin! Bu işi sen ayarladın!" Complain doğru tahmin ettiğini görebiliyordu ve aniden çok mutlu olmuştu. Kızın bileğini kavrayarak, "Gelmek istemenin nedeni nedir?" diye sordu. Aldığı yanıt umduğu kadar gurur verici olmadı. Vyann her zaman poniklerde avlanmayı arzu etmişti ve bu da en az avlanmak kadar heyecan verici olacaktı. Böylece Complain, Gwenny'yi ve ava olan tutkusunu mutsuzca anımsamış oldu. Kızın ona katılma arzusunda daha özel bir neden olmamasına hayıflanarak, "Tavırlarına dikkat etmen gerekecek," dedi ters bir tavırla. Ayrılmalarından önce, Marapper ortaya çıkarak Complain'le özel bir çift laf etmek istedi. Yaşamında kendine yeni bir misyon bulmuştu: Baştaraf halkının yeniden Öğreti'nin kanatları altına çekilmesi gerekiyordu. Meclis'in hoşgörülü yönetimi başlayalı beri Öğreti'nin pençesinin gevşemesine göz yumulmuştu. Özellikle Zac Deight bu görüşün karşısındaydı... Bu yüzden de Marapper'la tartışmaya girmişlerdi.

"Bu adamdan hiç mi hiç hoşlanmıyorum," diye homurdandı rahip, "insanı kusturacak kadar dürüst bir havası var."

"Burada da sorun çıkarma, lütfen," diye yalvardı Complain, "tam da bu insanlar bizi kabullenmeye başlamışken. Tecrit aşkına, gevşe biraz Marapper! Kendin olmaktan kurtul artık!"

Marapper başını o denli bedbahtça salladı ki yanakları sallandı. "Sen de inkarcıların saflarına düşüyorsun, Roy," dedi. "Ortalığı karıştırmak zorundayım: Id'imize çöken kargaşa

dışarı akıtılmalı! Selametimiz burada yatıyor ve eğer aynı zamanda insanlar da çevremize toplanırlarsa daha da iyi olur. Bak arkadaşım, sırf bir kız çıkıp seni ayartsın diye öyle uzun bir yol aştık ki omuz omuza!"

"Eğer Vyann'ı kastediyorsan, rahip," dedi Complain, "Onu bu işlerin dışında bırakmaya özen göstermeni tavsiye ederim. Seni daha önce de uyarmıştım; onun seninle bir alıp veremediği yok."

Sesinde açık bir meydan okuyuş vardı, ama buna karşılık Marapper tereyağı gibi yumuşak konuştu.

"Ona karşı olduğumu düşünme sakın, Roy. Her ne kadar bir rahip olarak seni hoşgörmesem de, inan bana, bir erkek olarak imreniyorum." Complain ve Vyann, Hawl'un onları beklediği barikata gitmek üzere ayrılırlarken, rahibin çok mutsuz ve terk edilmiş bir hali vardı. Herkesin ona yabancı olduğu Baştaraf eski şamatacılığını törpülemişti; hiç kuşku yoktu ki, Marapper büyük bir havuzda küçük bir balık olmaktansa, küçük bir havuzda büyük bir balık olmayı yeğ tutanlardandı. Complain'in gerçek kimliğini bulmaya başladığı bu yerde, rahip kendi kimliğini yitirmekteydi.

İnanılmaz derecede küçük kafasını havaya diken Hawl, poniklere bir an önce dönebilmek için can atıyordu; ne de olsa Baştaraf'ın onu bağrına bastığı pek iddia edilemezdi. Üç kişilik grup bir kez barikatların diğer yanına geçtiğinde, Hawl ardında Vyann ve onun ardında da Complain olmak üzere ilerlemeye başladı. Artık sadece basit bir hilkat garibesi sayılmazdı; Complain'in avcı yüreğinin ancak takdir edebileceği bir beceriklilikle ilerliyordu; yürürken bir tek yaprağı bile kımıldatmıyordu. Complain bu özelliklere sahip birini kendi doğal ortamını terk edip Baştaraf'ın zapturaptı altına girmeyi kabul ettirecek kadar dehşete düşüren şeyin ne olabileceğini merak etti.

Katetmek zorunda bulundukları sadece iki güverte olduğundan poniklere erişmeleri fazla vakitlerini almadı. Bu, en azından Vyann'ın gözünde, çok daha iyiydi; sadece kasvetli sinir bozucu, minik kara tatarcıklarla dolu ve hiç de romantik bir yer sayılamayacak arapsaçında fazla vakit harcamak durumunda kalmayacaklardı. Hawl durduğunda o da minnettarlıkla durdu ve seyrelen ponik saplarının arasından ileriyi gözetledi.

"Bu bölgeyi tanıyorum!" diye heyecanlandı Complain. "Marapper'la benim yakalandığımız yere çok yakın."

Önlerinde eski bir patlamanın etkisiyle yırtılmış tavanı ve delik deşik olmuş duvarlarıyla kararmış ve harap bir koridor parçası uzanıyordu. Koğuşlar'dan gelen kâşifler o korkunç ağırlıksızlığa işte burada yakalanmışlardı. Hawl el fenerini ileri doğru tuttu ve ağzından ıslık benzeri, pırpırlayan bir ses çıkardı. Hemen o anda, tavandaki bir delikten aşağı bir halat sarkıtıldı. "Eğer gidip şunu sıkıca yakalarsanız, sizi yukarı çekerler," dedi Hawl. "Sadece yavaş yavaş yürüyün ve sıkıca tutunun. Yeterince basit." Hawl'un yatıştırıcı sözlerine rağmen aslında daha basit de olabilirdi. Hafiflik onu sardığında Vyann küçük bir korku çığlığı attı; ama çok daha hazırlıklı olan Complain kızı belinden kavrayarak dengesini bulmasına yardım etti. Gururlarını pek fazla çiğnetmeden halatı yakalamayı becerebildiler ve hemen yukarı çekildiler. Hem bulundukları koridorun hem de bir sonraki koridorun tavanları içinden geçirildiler... Yıkım çok yaygın olmuştu. Hawl, halatların yardımına başvurmaya tenezzül etmeden olduğu yerde yukarı sıçradı ve kendini hiç zorlamadan onlardan önce yere kondu.

Gelişigüzel oynamakta oldukları bir YukarıGit oyununun çevresinde oturan pejmürde kılıklı dört adam onları selamladı. Complain ve Vyann, hâlâ neredeyse tamamen ağırlıksız bir halde, darmadağın edilmiş bir odaya geldiler. İçinden çıktıkları deliğin çevresi, bir saldırı halinde savunmaya yardımcı olmaları amacıyla yığıldıkları anlaşılan çeşitli eşya ve mobilyalarla doluydu. Complain çarpanının alınmasını beklerken, bunun yerine, kılıksız arkadaşlarıyla bir çift laf ettikten sonra onları başka bir koridora götürdü. Ağırlıkları orada ansızın geri dönmüştü.

Koridor ponik yığınları üzerine uzanmış ve çoğunun yüzleri ya da bacakları sargı bezleri içinde yaralı kadın ve erkeklerle doluydu; bunlar son çatışmanın kurbanları olsa gerekti. Hawl yanlarından merhametle mırıldanarak hızla geçti ve sargılı ya da yaralı insanlarla ve malzemeyle dolu bir salona girdi. Gregg Complain de oradaydı.

Kesinlikle Gregg'di bu. Gözlerini ve ince dudaklarını çevreleyen o eski hoşnutsuz ifadeyi ne gür sakalı engelleyebilmişti ne de şakağındaki öfkeli yara izi. Complain ve Vyann yaklaştıklarında ayağa kalktı.

"Kaptanımız," diye tanıştırdı Hawl. "Seninle barış koşullarını görüşmeleri için kardeşini ve güzel hanımını getirdim, Kaptan."

Gregg, yaşamı sanki buna bağlıymışçasına onları süzerek yaklaştı. Koğuşlar'ın kimseyle göz göze gelmemek yolundaki eski kuralını unutmuşa benziyordu. Onları gözden geçirirken yüzünün ifadesi hiç değişmemişti. Birer odun parçası da olabilirlerdi; ya da o bir odun parçası olabilirdi; kan bağı onun gözünde bir hiçti.

Sonunda genç kardeşine, "Baştaraf'tan resmi görevle mi geliyorsunuz?" diye sordu.

"Evet," dedi Complain.

"Onların gözüne girmekte gecikmemişsin, ha?"

"Bu konuda sen ne bilirsin ki?" diye meydan okudu Complain. Ağabeyinin öfkeli bağımsızlığı, uzun süre önce Koğuşlar'dan gürültüyle ayrılışından bu yana daha da güçlenmiş görünüyordu.

"Ölüyollar'da nelerin olup bittiği hakkında çok şey bilirim," dedi Gregg. "Başka hiçbir yerin değilse bile en azından Olüyollar'ın kaptanıyım. Baştaraf'a doğru ilerlemekte olduğunuzu biliyordum. Nasıl bildiğim sorusuyla zihninizi yormayın... Biz işimize bakalım. Yanında ne diye bir kadın getirdin? Burnunu silsin diye mi?"

"Dediğin gibi, biz işimize bakalım," dedi Complain.

"Sanırım senin görgülü davranıp davranmayacağını kontrol etmek için gelmiştir," diye mırıldandı Gregg. "Bu bir Baştaraf tertibi olmalı. Beni izleseniz iyi edersiniz; burada hayli fazla inilti var... Hawl, sen de gel. Davies, buranın kumanda sende artık... Sustur şunları susturabilirsen." Gregg'in kapı gibi sırtının ardı sıra giden Complain ve Vyann, tarifi olanaksız bir kargaşa içindeki bir odaya girdiler. Tek tük mobilyaların her yanına kanlı paçavralar ve giysiler atılmıştı; kıpkırmızı sargı bezleri reçelli ekmek parçaları gitgide her yere yayılmıştı. Gregg'de hâlâ bir parça görgü kalmış olacaktı ki, Vyann'ın yüzündeki tiksinti ifadesini fark ettiğinde bu kargaşa için özür diledi.

"Kadınım dün geceki çatışma sırasında öldürüldü," dedi. "Parça parça edilmişti... Of, böyle çığlık atıldığını hiç duymamışsınızdır! Ona ulaşamadım. Bir türlü ulaşamadım işte! Yaşasaydı bu pisliği çoktan temizletmiş olurdu. Belki siz yaparsınız benim için."

Vyann gergin bir sesle, "Önerilerinizi görüşeceğiz ve sonra derhal ayrılacağız," dedi.

"Bu kavgada seni bu kadar korkutan neydi Gregg?" diye sordu Complain. "'Kaptan' demek istiyorsun," dedi ağabeyi. "Kimse yüzüme karşı bana Gregg diye hitap edemez. Ayrıca şunu da iyice anla: Ben korkmuş falan değilim. Beni korkutacak bir şey çıkmadı henüz. Ben sadece kavmim için endişeleniyorum. Burada kalırsak öldürüleceğiz, iki kere iki dört. Ayrılmamız gerek ve Baştaraf'da gidilebilecek en emin yerlerden biri. Dolayısıyla..." Yatağın kenarına bitkince oturdu ve kardeşine de oturmasını işaret etti. "Burası artık güvenli bir yer değil. İnsanlarla dövüşebiliriz, ama farelerle hayır." "Fareler mi?" diye yineledi Vyann.

"Evet, fareler, güzelim," dedi Gregg ve sözlerini vurgulamak için dişlerini gösterdi, "insan gibi düşünen, plan kuran ve örgütlenen koskoca, pis fareler. Neden bahsetmekte olduğumu biliyor musun, Roy?"

Complain kireç gibi bembeyaz kesilmişti.

"Evet," dedi. "Her tarafıma tırmanmışlardı benim. Birbirleriyle işaretleşiyorlar, pırtılar giyiyorlar ve diğer hayvanları tutsak ediyorlar." "Ah, onları biliyorsun demek! Bu çok şaşırtıcı... Sandığımdan daha bilgilisin sen. Gemideki asıl tehlike işte bunlar, fare sürüleri. Eşgüdüm içinde davranmayı ve düzenli saflar halinde saldırmayı öğrenmişler —geçen uyuda bizimle dövüşürken yaptıkları buydu- işte bunun için kaçıyoruz. Eğer tüm güçleriyle bir kez daha üzerimize gelirlerse dayanamayız."

"Bu inanılmaz!" diye bağırdı Vyann. "Baştaraf'ta biz bu tür saldırılara maruz kalmayız."

"Belki, ama Baştaraf bütün dünya demek değil," dedi Gregg keyifsizce. Fare sürülerinin, müdahaleye uğramadan saldırıp öldürebilecekleri yalnız insanları bulabilmek amacıyla Ölüyollar'dan ayrılmadıkları şeklindeki görüşünü onlara anlattı. Son saldırıları gittikçe daha güçlü bir biçimde örgütlenmekte olduklarını gösteriyordu; sadece, önceleri Gregg'in çetesinin gerçek gücünü kestirememişlerdi. Yeterince konuşmuş olduğuna kanaat getiren Gregg konuyu aniden değiştirdi.

Dediğine bakılırsa, Baştaraf'a katılma planları çok basitti. Yaklaşık elli kişiden oluşan grubunu, Baştaraf

halkıyla karışmayan otonom bir birim olarak muhafaza edecekti. Uyanlarını şimdi olduğu gibi Ölüyollar'da devriye gezerek geçireceklerdi. Sadece dinlenmek üzere geri döneceklerdi. Baştaraf'ın Hariciler'den, Devler'den, farelerden ve diğer saldırganlardan korunmasından sorumlu olacaklardı.

"Ya karşılığında?" diye sordu Complain.

"Karşılığında, kendi adamlarımı cezalandırma hakkımı korumalıyım," dedi Gregg. "Ayrıca herkes bana Kaptan diye hitap etmeli."

"Çocukça bir şart olmuyor mu?"

"Öyle mi düşünüyorsun? Kendin için neyin iyi olduğunu hiç bilememiştin zaten. Elimde, benim -ve kuşkusuz senin de- bu geminin Kaptan'ının soyundan geldiğimizi kanıtlayan eski bir günlük var. Onun adı Kaptan Complain'di... Kaptan Gregory Complain. Bütün geminin sahibiydi. Bunu gözünün önüne bir getir bakalım, eğer getirebilirsen..."

Gregg'in yüzü bir an için hayretle ışıldadı, sonra yine perde gibi bir somurtkanlık çöktü. Perdenin ardında dünyasal barışmaya çabalayan bir insan gizliydi. Sargı bezi paketlerini üzerinde oturan bir yabaniye dönüşmüştü yine. Vyann günlüğün ne kadar eski olduğunu ona sorduğu zaman, omuzlarını silkerek bilmediğini ve sadece ilk sayfadan ötesini de okumadığını söyledi, ki bu, Complain'in hınzırca aklından geçirdiği üzere, ona mutlaka çok uzun bir süreye mal olurdu.

"Günlük arkanızdaki dolabın çekmecesinde," dedi Gregg "Bir ara onu size gösteririm... anlaşma sağlarsak eğer. Bu konuda bir karara vardınız mı?" "Pazarlığı çekici hale getirmek için gerçekten pek az şey öneriyorsun, kardeşim," dedi Complain. "Sözgelimi, şu fare belası... Kendi özel nedenlerinden ötürü abartıyorsun bunu."

"Öyle mi dersin?" Gregg ayağa kalktı. "Öyleyse gel de şuraya bir bak. Hawl, sen burada kal ve hanımefendiye göz kulak ol... Göreceklerimiz ona uygun şeyler değil."

Böylesine elverişli bir sığınağı terk etmekten ne kadar nefret ettiğini yol boyunca anlatarak Complain'i ıssız ve karmaşık bir koridordan geçirdi. Çok eskiden olmuş bir patlama ve güverteler arası kapıların şansına kapalı olmaları sayesinde çetesi sadece Vyann ve Complain'in geçtikleri delilde ulaşımı sağlanabilen tam bir kale elde etmişlerdi. Gregg hâlâ çene

çalarak -ve artık gelenekselleşmiş asık suratının ardında kardeşini bulmuş olmaktan duyduğu mutluluğu belirtir birkaç ufak emareyle- dolap kadar bir odaya girdi. "İşte sana eski bir dost," dedi ve eliyle takdim eder gibi bir jest yaptı. Complain gördüklerine hazırlıksız yakalanmıştı. Değer-biçici Em Roffery kaba ve pis bir divanın üzerine uzatılmış yatıyordu. Güçlükle tanınabilir haldeydi. Üç parmağı ve yüz etlerinin yarısı kayıptı; bir gözü oyulmuştu. O muhteşem bıyığından geriye kemirilmiş bir enkaz kalmıştı. Complain'in, bütün bunların farelerin marifeti olduğunu anlaması için hiç kimsenin uyarısına gereksinmesi yoktu. Değerbiçici hareketsizdi.

"Eğer Yolculuğa çıkmışsa şaşırmam," dedi Gregg umursamadan. "Zavallı hödük, acıdan kıvranıyordu. Göğsünün neredeyse yarısını yemişler." Roffery'yi omzundan tutup sarstı, başını kaldırdı ve yastığa hoyratça bıraktı. "Hâlâ sıcak... Bayılmış olmalı," dedi. "Ama neyle karşı karşıya olduğumuzu bu sana göstermiştir. Bu kahramanı gecen uyanda, birkaç güverte ötede bulduk. Farelerin onun işini bitirdiklerini söyledi. Seni de ondan duydum... Beni tanımıştı, zavallı hödük. Yaramaz birine benzemiyordu." "En iyilerindendi," dedi Complain. Boğazı öyle düğümlenmişti ki zar zor konuşabiliyordu; zihni hızla çalışıyor ve bu korkunç şeyin nasıl olduğunu — gönülsüzce— düşlüyordu. Bakışlarını Roffery'nin mahvolmuş suratından ayıramıyordu bir türlü. Kardeşi konuşmaya devam ederken şaşkınlık içinde durdu orada. Fareler Roffery'yi yüzme havuzunda yakalamışlardı; Devler'in gaz mermilerinin etkisi altındayken henüz, onu bir çeşit sedyeye yüklemiş ve sürükleyerek yuvalarına taşımışlardı. Orada, işkence altında sorgulanmıştı Roffery.

Yuvaları, güverte aralarının hiç kimsenin erişemeyeceği kırık dökük bölmelerindeydi. Ağzına kadar farelerle ve inlerle mağaralar inşa etmekte kullandıkları bir yığın ıvır zıvırla doluydu. Roffery yaşamlarını berbat koşullar altında sürdürmeye çalışan tutsak hayvanlar görmüştü. Tıpkı insan Mutantlar gibi, bu biçare hayvanların da birçoğu deformeydiler ve bazılarının zihinlerini başka zihinlerle birleştirebilmek gibi bir yetenekleri vardı. Mutasyona uğramış bu yaratıklar fareler tarafından Roffery'yi sorgulamakta kullanılmışlardı.

Complain titredi. Tavşanın onun zihnine patlayan sabun köpükleri gibi soktuğu sapık sorgulamayı tiksinerek anımsadı. Roffery'nin çok daha uzun süren sorgusu, sonsuz derecede daha berbat olmuş olsa gerekti. Ondan ne öğrendilerse -ve insanların yaşam tarzları hakkında bol bilgi elde etmiş olmalıydılar— Roffery de onlardan bir şey öğrenmişti: Fareler, en azından büyük felaketten bu yana, gemi hakkında insanlardan çok daha

fazla bilgi sahibiydiler; arapsaçı onlar için bir engel sayılmazdı, çünkü güvertelerin arasındaki yollardan, geminin ana damarları olan on bin küsur boru, lağım ve tüpten, gidip geliyorlar ve bu sayede insanların bakışlarından da kurtulmuş oluyorlardı.

"Burada bulunmaktan niçin huzursuz olduğumu şimdi.. anlıyor musun?" diye sordu Gregg. "Etimin kafatasımdan kemirilip alınmasını istemiyorum. Beni ilgilendirdiği kadarıyla bu fareler her şeyin sonu demektir. Haydi, kadınına geri dönelim. Sen şanslı bir seçim yapmışsın, kardeşim. Benim kadınım güzel değildi... Bacaklarındaki kıkırdaklar kemikleşmişti ve dizlerini bükemiyordu. Ama... bu ona yatakta sorun çıkarmıyordu."

Geri döndüklerinde Vyann oldukça memnun görünüyordu halinden; sıcak bir sıvıyı yudumlamakla meşguldü. Sadece Hawl suçlu suçlu bakmıyordu ve kanlı sargı bezlerinin kızın midesini bulandırması nedeniyle ona içecek bir şeyler getirmek zorunda kaldığını sıkılarak açıkladı.

"Senin için de birkaç yudum ayırdım, Kaptan," diye ekledi küçük kafa. "İyi bir dost gibi hepsini bir dikişte bitir."

Gregg içkisini içerken, Complain gitmek üzere hazırlandı. Roffery'nin halini düşündükçe hâlâ içten içe ürperiyordu.

"Önerilerinizi Meclis'e götüreceğiz," dedi Gregg'e. "Fareler hakkında söyleyeceklerimizi dinlediklerinde şartları kabul edeceklerdir. Geri dönüp yanıtlarını size rapor edeceğim. Şimdi artık yola koyulmalıyız: Gelecek uyu-uyan karartılmış olacak ve daha önce yapılması gereken bir yığın iş var." Gregg kardeşini dikkatle süzdü. Yüzündeki mutsuz umursamazlığın altında huzursuzca kıpırdayan bir şeyler vardı; çetesini bir an önce Baştaraf'a çekmek istediği aşikârdı. Küçük kardeşinin de dikkate alınması gereken bir güç olduğunu belki ilk kez idrak ediyordu.

"İşte, götürmen için bir armağan sana," dedi acemice ve yataktan aldığı bir şeyi Complain'e attı. "İki uyan önce mızrakladığımız bir Dev'den aldığım bir çeşit çarpan. Isıyla öldürüyor. Kullanılması biraz zor ve eğer dikkatli olmazsan kendini yakabilirsin, ama farelere karşı çok etkili bir silahtır." Bu "bir çeşit çarpan", Gregg'in dediği kadar hantal ve kunt bir madeni cisimdi; Gregg düğmesine bastığında cismin uç kısmından görünmez bir ısı dalgası yelpaze gibi yayıldı. Complain uzakta durduğu halde ısıyı hissedebilmişti; ama belli

ki menzili kısaydı. Yine de Complain müteşekkir biçimde kabul etti bu armağanı ve ağabeyiyle umulmadık derecede örekten ayrıldılar. Ne tuhaf, diye düşündü Complain, böyle kişisel bir ilişkiyle mutlu olabilmek. Vyann ve gelirken olduğundan daha sıkıntılı haldeki Complain, farelere karşı her an tetikte bekleyerek ve yanlarında refakatçileri olmaksızın Baştaraf'a döndüler. Hedeflerine sağ salim eriştiklerinde Baştaraf'ı büyük bir kargaşa içinde buldular.

4

Baştaraf'a bir Dev girmişti. Sürekli denetim altında tutulan barikatların hiçbirinden geçmemişti; ama Güverte 14'teki odasına dönmekte olan bir işçi kızın karşısında belirivermişti apansız. Talihsiz kız daha bağırmaya bile fırsat bulamadan yakalanmış, ağzı tıkanmış ve elleriyle ayakları bağlanmıştı. Kız hiçbir şekilde taciz edilmemişti ve Dev onu bağlamayı bitirir bitirmez ortadan kaybolmuştu. Kız hiç vakit kaybetmeden ısırarak ağzındaki tıkaçtan kurtulmuş ve imdat istemişti.

Polisler ve nöbetçiler saldırgan için derhal bir araştırma başlatmışlardı. Devler'in varlığına eğer hâlâ bir kanıt gerekiyorsa, böylece bulunmuş olmasının yol açtığı endişe, bu eylemin görünürdeki anlamsızlığı ile bir kat daha artmıştı; sinsi birtakım dolapların döndürülmekte olduğu aşikârdı. Devler' in uzun uykularından uyandıklarına ve gemiyi tekrar ele geçirmek üzere olduklarına dair fikir birliğine varılmıştı. Olay üzerine başlatılan takibe Amir Scoyt ve kurmaylarının çoğu katılmışlardı ve halen olay yerinin yakınındaki güverteleri karış karış aramaktaydılar.

Vyann ve Complain bütün bunları barikatlarda karşılaştıkları bir nöbetçiden dinlediler. Kendi odalarına doğru giderken uzaktan uzağa düdük seslerini işitebiliyorlardı; koridorlar neredeyse tamamen boşalmıştı... Belli ki insanların çoğu kovalamacaya katılmaya koşmuşlardı. Gündelik yaşantının tekdüzeliğini bozan her eğlence Koğuşlar'da olduğu gibi Baştaraf'ta da iyi kabul görürdü.

Vyann kaslarını gevşeterek içini çekti.

"Bu bize geçici bir sükûnet kazandırır," dedi. "Seninle konuşmadan önce Meclis'in karşısına çıkmak istemiyordun. Neler hissettiğini bilmiyorum, ama bir şeyden eminim: Kardeşinin çetesini içeri alamayız... Onlarla başa çıkmamız olanaksız."

Complain kızın bu konudaki kaygılarını içgüdüsel olarak sezebiliyordu. Her ne kadar bu duygulara katılmaya eğilimliyse de, "Onları farelere terk etmekten mutlu olacak mısın?" diye sordu.

"Gregg buraya sızabilmek için farelerin yeteneklerini kendine payanda yapıyor ve abartıyor. Eğer çetesi için bu kadar endişe duyuyorsa Ölüyollar'da daha içerilere kaçabilirdi. Buraya alınamayacağı kesin: Tüm örgütlenmemiz çöker." Vyann'ın dudaklarının çevresindeki o inatçı görünüm yine ortaya çıkmıştı. Kız öylesine temkinliydi ki, bir isyan dalgası Complain'in tüm vücudunu dolaştı. Adamın gözlerindeki meydan okumayı fark eden Vyann hafifçe gülümsedi ve "Haydi odama gel, Roy," dedi, "biraz konuşalım."

Tıpkı Complain'inki gibi bir odaydı bu; zemindeki parlak renkli halının dışında oldukça çıplak, oldukça askerce. Vyann kapıyı arkalarından kapattı ve "Gregg'i her ne pahasına olursa olsun dışarıda tutmamız gerektiğini Roger'a ve Meclis'e anlatacağım," dedi. "Çetenin yarısının doğuştan sakat olduğunu görmüş olmalısın; onları Ölüyollar'daki hilkat garibelerinin arasından devşiriyor sanırım; ama bu cins yaratıkları aramıza alamayız."

"Gregg, geminin o bölümü hakkında buradaki herkesten çok şey biliyor," dedi Complain, kızın sesindeki horlama karşısında incinerek. 'Toniklere yapılacak çıkış girişimlerinde paha biçilmez yararları olacaktır." Kız elini hafifçe salladı ve Complain'in kolunun üzerine koydu. "Tartışmayalım. Bu konuda Meclis karar verebilir. Zaten sana göstermek istediğim bir şey vardı..."

"Konuyu değiştirmeden önce," diye araya girdi Complain, "Gregg beni endişelendiren bir şey söyledi. Beni göz önünde bulundurmak niyetiyle birlikte geldiğini öne sürmüştü, doğru muydu bu?"

Yüzündeki ciddi ifade yavaş yavaş dağılan kız Complain'e soran gözlerle baktı. "Seni göz önünde bulundurmaktan hoşlanıyorum dersem?" Complain artık geri dönülmesi olanaksız bir noktaya gelmişti; yapacaklarının önsezisi kanını kulaklarında daha şimdiden uğuldatmaya başlamıştı. Gregg'in verdiği hantal silahı yatağın üzerine bıraktı. Karşı karşıya kalabileceği her çeşit terslenme, kollarını kıza dolamaya ve onu –onu, karanlık, erişilmez Vyann'ı- kendine çekerek dudaklarından öpmeye değerdi. Reddedilmedi; kız gözlerini

açtığında onlar da en az Complain'inkiler kadar vahşi bir heyecanla doluydu.

'"Evine döndü avcı, güverteden evine..."' diye çocukluğunda öğrendiği bir mısrayı fısıldadı Vyann. "Baştaraf'tan ayrılmayacaksın artık, değil mi, Roy?" Onu her zaman cezbetmiş olan saçları okşarken, "Sormana gerek var mı?" dedi Complain. Uzunca bir süre orada sadece birbirlerine bakarak, sadece yaşayarak durdular; sonunda Vyann, "Bu kadarı yeter," dedi. "Gel ve sana göstereceğim şeye bir bak... İnsanı heyecandan ürperten şeye! Şansımız varsa bu bize gemi hakkında bilmemiz gereken birçok şeyi açıklayabilir."

Vyann çoktan görevinin başındaydı artık; Complain'in toparlanması biraz daha uzun sürdü. Kız yatağın kenarına oturdu. Complain de yanına otururken Vyann ceketinin düğmelerini açtı ve cebinden dar ve kara kaplı bir defter çıkararak Complain'e uzattı. Defter vücudunun ısısıyla sıcaktı. Defteri bir yana bırakan Complain elini kızın gömleğinin üzerine koyarak göğüslerinin davetkâr yuvarlaklığını yokladı.

"Laur, sevgilim..." Kızın adını ilk kez yüksek sesle söylemişti. "Bu sefil kitabı hemen okumak zorunda mıyız?"

Vyann defteri neşeyle ama kararlılıkla eline yine tutuşturdu. "Evet, zorundayız," dedi. "Senin atalarından biri tarafından yazılmış. O korkunç Hawl canavarını bana bir bardak içki getirmesi için dışarı yolladığımda Gregg'in çekmecesinden yürüttüm. Geminin bir zamanlarki kaptanının, Gree Complain'in günlüğü."

Vyann'ı günlüğü çalmaya sevk eden dürtü çok isabetli. çıkmıştı; her ne kadar kayıtlar az da olsa, açtıkları yeni ufuklar birer vahiydi sanki. Vyann ondan çok daha seri okuyabildiği için Complain kısa sürede vazgeçerek başını kızın kucağına yasladı ve onun yüksek sesle okumasını dinlemeye başladı. İkisi de defterin varlığını yıllar boyunca koruyabilmesini borçlu olduğu tesadüfleri bilselerdi bile, bundan fazla büyülenemezlerdi.

Vyann ve Complain'in hiç işitmedikleri şeylere sürekli göndermeler yapmasından dolayı öyküyü izlemek başlangıçta güç olmuştu; ama yazarın ve arkadaşlarının içinde bulundukları açmazları anlamaya başlamakta fazla gecikmediler. O eski bunalım günleri, çok çok uzun bir süre önce olmasına karşın, ansızın çok yakın

görünmeye başlamıştı; çünkü Kaptan Gregory -Vyann'ın kısa sürede keşfettiği üzere- geminin Procyon'dan dönüş yolundaki ilk kaptanıydı. Günlüğün başından hemen birkaç sayfa sonra çok aydınlatıcı kayıtlar düşülmüştü. "28.XI.2521. Tarım Bölümü'nde yeni sorunlar (diye yazmıştı Kaptan Gregory). Florikültür sorumlusu Watkins sabah nöbetinin ardından beni görmeye geldi. Birçok bitki türüne musallat olan klorosisin, demir tedavisinin sürekli uygulanmasına rağmen hiçbir iyileşme belirtisi göstermediğini bildirdi, ileri tayf çıktısı iki birim yükseltilmiş durumda. Teğmen Stover —duyduğuma göre tayfalar ona 'Nuh' adını takmış- kısa bir süre sonra yanıma geldi. O, Hayvan Döllenme Bölümü'nden sorumlu ve kendi alt sınıf hayvanlarından, Watkins'in üst sınıf bitkilerinden olduğu kadar bile memnun değil. Fareler belirgin olarak daha hızlı bir oranda çoğalıyor, ama gelişmemiş ceninler doğuruyorlar; kobaylar da aynı eğilimi gösteriyor. Bu önemli bir sorun sayılmaz. Yaratıkların çoğu önceden planlandığı üzere Yeni Yer'de (Procyon V'in süslü adı) gemiden ayrıldılar; kalan birkaçını da Nuh'un duygusallığına borçluyuz... Kalanların laboratuvar testlerinin yürütülmesinde yararlı olacaklarını söylemek yine de boş sayılmaz. "30.XI-2521. Geleneksel aylık balomuzu yaptık dün gece. Böygece. Boyleri düzenlemekten her zaman zevk duyan sevgili eşim, Yvonne bunun için çok emek sarf etmişti; nefis görünüyordu, ama yıl-f ilcimizi11 de yüzünden okunuyor kuşkusuz... Frank'in on sekizine bastığım kabullenmek ne kadar güç! Şanssızlığımıza bakın ki parti tam bir fiyaskoyla sonuçlandı. Yörünge X'ten ayrıldığımızdan beri ilk dansımızdı bu bizim ve kolonicilerin eksikliği kendini fena hissettirdi. Gemide öylesine az insan kalmışa benziyor ki! Procyon V'e on günlük uzaklıktayız. Bizi bekleyen tekdüze yıllar üstümüze külçe gibi çökmüş. "Bugün Florikültür'ü görmek için orta güverteye gittim. Watkins ve hidroponik uzmanı Montgomery daha neşelilerdi. Ürünlerin çoğu eskisinden kötü görünüyor olsalar da, önemli bitkiler, yani bize havamızı sağlayan beş kültür bitkisi tipi, yine toparlanıyorlar: İşin sırrı, verilen demir tozlarında olsa gerek. 'Nuh' Stover'dan ise daha az mutlu edici haberler: Ellerinde çok sayıda hasta hayvan var.

"2.XII.2521. Tam ivmedeyiz. Evimize olan uzun yolculuğa artık kesinlikle başladığımızı söyleyebiliriz; kimsenin umurundaymış gibi sanki! Moral dibe vurdu... Yvonne ve Frank, daha düne kadar yanımızda olan bebeğimiz Joy'un şu an birkaç astronomik birim geride kaldığını kısmen de olsa unutabilmek için, özellikle çok iyi davranıyorlar. İç İlişkilerin bildirdiğine göre, mürettebat koğuşlarında alçakça bir 'Yeniyaratıma Son' hizbi kurulmuş; temel insancıl dürtülerimiz onlarla başa çıkabilir sanıyorum. Baş edilmesi çok daha zor

olan şey ise zavallı Bassitt... İkinci Sınıf Uçucular Mühendisi'ydi, ama bir avuç serçe dışında tüm kuşlar Yeni Yer'e salındıklarından, zaman onun için çok zor geçiyor. Eski psikoloji kitaplarından araklayıp geliştirdiği kendine özgü kasvetli bir dini vaaz ederek, ana koridor boyunca bir aşağı bir yukarı dolaşıyor. İnsanların ona kulak vermeye eğilimli olmaları ise işin asıl şaşılacak yönü. Zamane işte, ne diyelim!

"Bunlar ufak tefek sorunlar. Çağrıldığımda daha ciddi bir sorunla —hayvanlarla— ilgilenmek üzereydim. Sonra anlatırım.

"5.XII.2521. Günlük tutmaya vakit yok. Üzerimize bir lanet Çöktü! Ayakları üzerinde durabilen tek hayvan kalmadı gemide; birçoğu ise öldü. Geri kalanlar camlaşmış gözleriyle kaskatı yatıyor ve arada bir seğiren kasları tek yaşam belirtileri oluyor. Faunikültür Bölüm Başkanı Distaff —okula birlikte gitmiştik— çok hasta, ama asistanları Nuh'un da yardımıyla iyi iş çıkarıyorlar. Ama ilaçlar acı çeken hayvancıkları etkilemiyor gibi. Ah, bir konuşabilselerdi! Tarım-Teknik Bölümü, Laboratuvar Güvertesi'yle eşgüdüm halinde tam güç çalışmakta; hedefleri, üzerimize çöken salgının ne olduğunu bir an önce belirleyebilmek. Tanrının lanetidir derim ben. Tabii, bütün bu olup bitenler Bassitt'in ekmeğine yağ sürüyor.

"10.XH.2521. Her sabah masamın üzerine konan günlük raporların arasında bir de hasta üstesi oluyor. Ayın sekizinde dokuz hasta vardı, dün on dokuz, bugün kırk bir... ve bir de Başhekim Tonybee'nin görüşme isteği; bir bu eksikti. Dosdoğru revire indim onu görmek için. Sorunun henüz tanımlayamadıkları bir tür besin zehirlenmesi olduğunu düşünüyor. Toynbee her zaman olduğu gibi -biraz havalı ve çok bilmiş, ama elle tutulur bir bilgisi olmadan açıkça, diyor ki, hayvanlara bulaşan her neyse hastalarına da geçmiş. Önemli bir yüzdesi çocuk olan hastaların çok dokunaklı bir halleri vardı. Tıpkı hayvanlar gibi, arada bir seğiren kaslarıyla, kaskatı yatıyorlardı; yüksek ateş ve görünüşe göre ses telleri felciyle Revir ziyarete kapatılmış durumda.

"14.XII.2521. Gemideki çocukların ve gençlerin tümü acılar içinde revire kaldırıldı. Yetişkinler de etkilenmeye başladı. Toplam hasta sayısı yüz dokuz. Bu, personelimizin yaklaşık dörtte biri; şansımız varmış ki -en azından geminin idaresi açısından- yaşlılar hastalığa daha dirençli çıktılar. Distaff dün öldü, ama o zaten çok hastaydı. Henüz bu garip felçten ölen olmadı. Her yerde gergin yüzlerle karşılaşıyorum. Onlara bakmaya bile cesaretim kalmadı. "17.XII.2521. Tanrım, yola çıktığımızda yüzünü gemimizden esirgememiştin, bugün de

esirgeme, ilk dokuz hastanın rapor edilmesinin üzerinden dokuz gün geçti. Sekizi bugün öldü. iyileşeceklerini sanmıştık, üstelik Toynbee bana bu konuda güvence vermişti. Kaslardaki katılık bir hafta sürdü; son iki gün içinde hastalar, yüksek ateş hâlâ sürse de, daha gevşemiş görünüyorlardı. Üç tanesi oldukça mantıklı konuşabiliyor ve kendilerini daha iyi hissettiklerini söylüyorlardı; diğer altısı ise sayıklıyordu. Ölümleri sessizce, mücadelesiz geldi. Laboratuvar Güvertesi halen otopsileriyle meşgul; bu ilk grubun tek sağ kalanı on üç yaşındaki küçük bir kız çocuğu, Sheila Simpson; ateşi normale dönüyor, yaşayabilir.

"On olgunun daha dokuzar günlük devreleri yarın tamamlanacak. Tatsız şeyler olacağına dair bir sezgi dolduruyor içimi.

"Revir artık tamamen dolu olduğu için çoğu kendi odalarında yatmakta olan yüz seksen sekiz hastamız var. Makine dairesi personeli hastabakıcı olarak görevlendirildi. Bassitt pek revaçta! Başlarında Watkins olan yirmi kişilik, hepsi de pek saygın görevlilerinden oluşmuş bir heyet, öğle yemeğinden sonra beni görmeye geldi. Çok geç olmadan Yeni Yer'e geri dönmemizi istiyorlar. Onları düşüncelerinden caydırmaya çalıştım tabii; Gemi Postası'ndan zavallı Cruikshank da onlarla birlikteydi... Bu sabah ölen sekiz kişiden biri de oğluydu. "Uyku tutmuyor. Frank bu sabah revire alındı, canım evladım. Kaskatı yatıyor, bir ceset gibi; gözlerini… nereye dikmiş? Kaldı ki o yirmi olgudan sadece biri; daha yaşlı olanlar da hastalığa yakalanıyorlar artık. Geminin günlük iş programını yeniden düzenlemek zorunda kaldım: Birkaç güne kadar tamamen boş verebilirim. Tanrı'ya şükür ki aygıtların çoğu özdevinimsel çalışıyor. "Dokuz günlük dönemleri bugün tamamlanan on hastadan yedi kişi öldü. Diğer üçü bilincin sınırında bekliyor. Genç Sheila'da bir değişiklik yok. 'Dokuz Gün Ateşi' herkesin dilinde. Bassitt'i yılgınlık yayma suçlamasıyla hücreye attırdım.

"Diğerlerinin yanı sıra, dünkü heyet girişiminin başarısızlığı nedeniyle oldukça mesafeli davranan Watkins'le birlikte, Tarım Bölgesini uzun uzadıya gözden geçirmekten bitap düştüm. Nuh'un söylediğine göre, canlı hayvan nüfusunun yüzde doksan beşi Ateş'i kapmış durumda. Bunların yüzde kırk beşi kendini toparladı... keşke insanların arasındaki yüzde de bu denli iyi olsa! Ne yazık ki, büyük hayvanlar çok fire verdi; atların hiçbiri sağ kalamadı; inekler daha da kötü. Koyunların durumu pek yüz güldürücü değil, domuzlar ve köpekler ise daha hallice. Fareler, üreme kapasiteleri zarar görmemiş halde,

tamamen iyileştiler. "Montgomery, bitişik salonlardaki hidroponiklerini bana gururla gösterdi. Klorosisi —eğer klorosis idiyse tabii— tamamen atlatmışa benzeyen bitkiler her zamankinden de canlı görünüyor ve kendilerine özgü Dokuz Gün Ateşi türünden neredeyse yararlanmış bir havaları bile var. Beş tür oksijenleyici yetiştiriliyor: iki 'ıslak', bir 'yarı-ıslak' ve iki 'kuru' tür. Bu kuru türlerden özellikle biri, yüzyıllarca önceki atasından değiştirilerek oluşturulmuş, yenebilir bir cins; çok gür yetişiyor ve kum havuzlarından dışarıya, güverteye doğru yayılma eğilimi gösteriyor. Florikültür'de oda ısıları hep yüksek tutuluyor; Montgomery bunun yararlı olduğu düşüncesinde. "Laboratuvarla görüştüm. Araştırma ekibi, daha önce de olduğu gibi, salgına bir güne kadar çare bulacakları sözünü veriyor; ne yazık ki oradaki bilim adamlarının çoğu da Ateş nedeniyle yatağa düşmüş durumda ve işleri Payne adlı bir kız yürütmeye çalışıyor.

"21.XII.2521. Kontrol Odası'nı terk ettim. Belki de temeli' korkunç yıldızları silebilmek amacıyla pencere kapakları kapattım. Gemiye koyu bir kasvet çöktü. Nüfusumuzun yandan fazlası Dokuz Gün Ateşi'ne tutulmuş durumda; tam döngüyü yaşayan altmış altı kişiden kırk altısı öldü. Ölüm yüzdesi günden güne azalıyora benziyor, ama sağ kalanlar da koma halinde. Sheila Simpson, örneğin, kımıldamıyor bile.

"Herhangi bir örgütlenmeyi becerebilmek gittikçe güçleşiyor. Santral görevlilerinin tümü Ateş'e yakalandıkları için, geminin uzak bölümleriyle bağlantımız koptu sayılır. Kadınlar ve erkekler her tarafta öbek öbek birbirlerine sokulmuş bekleşiyorlar. Yılgınlıkla çılgınlık üstünlüğü ele geçirmek için boy ölçüşmekte. Hepimizin öldüğünü ve bu korkunç tabutun bir güneş tarafından yakalanıncaya dek bin yıl boyunca sürükleneceğini hayal ediyorum. "Bu karamsarlık bir zayıflık işareti: Yvonne bile neşemi yerine getiremiyor. "Araştırma Ateş'in nedenini saptadı; her nasılsa artık bu pek önemli görünmüyor. Bilgi elimize çok geç ulaştı. Ne kıymetleri kaldıysa, bulgularımız şöyle: Yeni gezegenden ayrılmadan önce gemideki tüm su depolarımızı tazelemiştik. Kalan suyun tamamı yörüngeden uzaya püskürtülmüş ve yerine taze su taşınmıştı. Aslında, havadaki nemi toplayan ve gerisin geri su depolarına gönderen otomatik aygıtlarımız etkin çalışmışlardı; ama tekrar ve tekrar kullanılmış olan bu su, nasıl söylenir, biraz yavan kaçmaya başlamıştı.

"Procyon V'in ırmaklarından sağlanan yeni su lezzetliydi. Tabii, mikroskopik yaşam açısından deneyler uygulanmış ve süzülmüştü; ama belki de gerektiği kadar özenli

davranmamıştık... Bilimsel yöntem de nesiller süresince atıllaşmış demek. Her neyse, şu an bulunduğumuz noktada bir sorumlu aramanın anlamı kalmadı artık. Basitçe söylendiğinde, suyun içinde moleküler çözelti halinde proteinler vardı ve bizim filtrelerimizden geçmeyi başardılar.

"Araştırma'dan June Payne, hiper-agorafobisi nedeniyle Procyon V'teki kocasına katılamayan zeki ve burnu havada bir genç yaratık, her şeyi bana birkaç sözcükle özetleyiverdi. Proteinler amino asitlerin yoğunlaşmış biçimleridir; temel yapı taşları amino asitlerdir ve peptid zincirleri halinde dizilerek proteinleri oluştururlar. Her ne kadar bilinen amino asitlerin sayısı yirmi beşse de, bunların oluşturabilecekleri protein kombinasyonlarının sayısı sonsuzdur; ne yazık ki Procyon V'in sularında amino asitlerin yirmi altıncısı bekliyormuş. "Proteinler, gezegende kalsalardı da yapacakları gibi, depolarda bir süre sonra hidrolize olarak bileşkelerine ayrılmışlardı. Bu geminin insan, hayvan ve bitkilerden oluşan canlılar kotası her gün litrelerce su tüketiyordu; amino asitler canlıların bedenlere yeniden proteinlere dönüştürülüyor, bunlar hücrelere taşınır ve metabolize edilerek yine amino asitlere ayrışıyorlardı. Bu işin oluş biçimi genellikle böyledir.

"Yirmi altıncı amino asit bu döngüyü altüst etmiş. Bitki olsun hayvan olsun herhangi bir canlı sistemi için baş edemeyeceği kadar karmaşık bir proteinin sentezlenmesine yol açmış, işte bu noktada kol ve bacaklarda katılık baş gösteriyor. Payne'ın açıkladığına göre, peptid bağlarının yoğunlaşması kısmen Yeni Yer'in daha kuvvetli yerçekimi yüzünden gerçekleşmişti; serbest yapılı moleküller üzeride yerçekiminin uzun süreli etkilerini henüz tam anlamıyla bilemiyoruz.

"Şu anda, yeni dünyamızın üzerindeki yerleşimin durumu da bizimki kadar berbat olmalı. En azından açık havada ölebilmek gibi bir ayrıcalığa sahipler. "22.XII.2521. Dün tamamlamaya vaktim olmamıştı. Bugün ise dünyalar kadar bol vakit var gibi görünüyor. Bu sabah yorgun bir Toynbee tarafından on dört yeni ölüm olgusu rapor edildi. Dokuz Gün Ateşi geminin tartışmasız efendisi olmuş durumda: Son kurban ise benim sevgili Yvonne'um. Onu yatağa yatırdım ama bakmaya bile dayanamıyorum... Çok, çok kötü. Dua etmeyi de kestim. "Neyse, genç Payne'ın bana anlattıklarını tamamlayayım. Nüfusumuzun belirli bir yüzdesinin sağ kalacağına ilişkin oldukça temkinli bir iyimserliği vardı. Ateş kurbanlarının vücutları, metabolizmaları aşırı karmaşık proteinlerle başa çıkmaya çalıştığı sürece hareketsiz

kalıyordu; eğer söz konusu yapı yeterince esnekse eninde sonunda onu parçalamayı becereceklerdir: 'Küçük bir proteinin daha bize ne zararı olabilir ki?' diyor Bayan Payne arsızca. Proteinler tüm canlı hücrelerinde halihazırda zaten var ve hafifçe farklı diğer bir protein de, kısa bir tehlike aşamasının akabinde tolere edilebilir. Paynine adı verilen yeni amino asit (diyor bu çok bilmiş genç yaratık!) izole edilebilmişti; zaten bilinen lösin ve lizin gibi onun etkisi de büyüme üzerineydi... Bunun ne şekilde olacağını ancak uzun süreli araştırmalar ortaya koyabilir ve bu kadar vaktimizin kaldığından çok kuşkuluyum.

"Kısa dönemli sonuçlar karşımızda. Bitkiler Paynine'e genelde uyum sağladılar ve bir kez uyum sağladıktan sonra daha da gürleşiyor gibiler. yor gibiler. Hayvanlar da, türüne göre farklı ölçülerde sağladılar uyumu, ama sadece domuz sürüsü bollaşmış görünüyor. Bütün sağ kalımlar, diyor Payne, mutasyon kabul edilmelidir... 'Alt-düzey mutasyonlar' dediği türden. Tarım Bölgesi'ndeki yüksek ısının buna yardımcı olduğu düşünülüyor; bu nedenle geminin tümü için İç Güç Merkezi'nden on santigrat derecelik bir ısı artımı istedim. Yardım için atabildiğimiz tek adım da bu zaten...

"Organizma ne kadar karmaşıksa yeni proteinlere uyum sağlaması da o kadar güç oluyora benziyor, insanın kötü kaderi bu işte ; özellikle de bizimki. "24.XII.2521. Toynbee Ateş'i kaptı. Montgomery de. Onlar bu sabahki beş kurbandan ikisi sadece. O hilkat garibesi proteinler ellerinden gelenin en kötüsünü becermişe benziyorlar. Revir'in hâlâ kahramanca göndermeye devam ettiği raporları gözden geçirirken fark ettim ki, kişi ne kadar yaşlıysa hastalığa o kadar geç yakalanıyor, ama bir kez yakalandıktan sonra da sağ kalma şansları o denli düşük oluyor. Kendi isteğiyle beni ziyarete geldiğinde bu konuyu Payne'a açtım (kendi kendini Araştırma Bölümü Yöneticisi ilan etmiş ve bana da onun iktidarını kutsamak kalıyor); rakamların çok belirleyici olmadığını, gençlerin birçok şeyi yaşlılardan daha rahat atlatabildiklerini söyledi. "Küçük Sheila Simpson iyileşti! On altı gün Öncesinden kalan ilk vakalardan biriydi o. Aşağı inip ziyaretine gittim; çok aceleci ve sinirli hareket ediyor görünse de tamamen toparlanmışa benziyor. Ateşi hâlâ yüksek. Yine de o bizim ilk şifamız.

"Bu konuda anlamsız bir iyimserlik içindeyim. Eğer yüz kadın ve erkek hastalığı atlatabilirlerse çoğalacaklar ve onlardan doğan nesiller gemiyi eve ulaştıracak. Soyun tükenmesini önleyen nurusun bir alt sınırı var mı acaba? Yanıtın kütüphanede bir yerde saklı beklediğinden kuşkum yok,

belki de bu geminin eski sakinleri tarafından kaleme alınmış o iç karartıcı ciltlerin arasında gizlidir...

"Bugün bir isyan vardı, saçma sapan bir iş, Gemi Polisi'nden Çavuş Tungsten ve sağ kalan cephane sorumlusu 'Patates' Murphy'nin önayak oldukları bir isyan. Procyon V'te bırakılmamış son birkaç atomik portatif silahı alarak, sağa sola ateş ederek koşmaya başladılar ve arkadaşlarından altısını öldürüp orta güvertelerde önemli bir hasara yol açtılar. Garip olanı şu ki, benim peşimde değillerdi! Silahlarını aldım ve kodese attırdım... Hiç olmazsa vaaz verebileceği birkaç kişi çıkmış oldu Bassitt'e. Ayrıca nöroletlerın, ya da daha tutulan adlarıyla 'çarpanların' dışındaki tüm silahlar toplandı ve geminin daha fazla tehlikeye maruz kalmaması için yok edildi; sadece canlıların sinir sistemlerine etki eden 'çarpanlar' inorgaik maddeleri tahrip etmiyor. "25.XII.2521. Bir isyan girişimi daha. Patlak verdiğinde Tarım'daydım. Geminin olmazsa olmaz hizmetlerinden biri olarak tarım, ne pahasına olursa olsun işler halde tutulmalı. Kendi başlarının çaresine bakabildikleri için hidroponiklerdeki oksijen üreticilerle uğraşmıyoruz; içlerinden biri, daha önce de bahsettiğim kuru arka güverteye yayılmış ve neredeyse kendini besleyebilme aşamasına gelmiş. Ben ona bakarken 'Nuh' Stover, yanında endişeli görünen bir yığın genç kadın ve elinde bir çarpanla birlikte içeri daldı. Bana düşük dozla ateş etti. "Ayıldığımda Kontrol Odası'na taşınmış olduğumu gördüm ve orada eğer geminin rotasını Yeni Yer'e geri çevirmezsem öldürülmekle tehdit edildim! Geminin halihazırda seyretmekte olduğu 1328-5 Yer hızından 180 derece saptırılmasının en az beş yıl alacağını onlara anlattım. Sonunda, kâğıt üzerine döktüğüm bazı katsayılar ve denklemler sayesinde, anlamalarını sağladım; bunun üzerine o denli hüsrana uğradılar ki az kaldı beni yine de öldüreceklerdi. "Peki, beni kim kurtardı? Ne yazık ki diğer subaylarım değil, June Payne, hem de tek başına... Araştırma Bölümü'ndeki küçük kahramanımız! Onlara öyle bir cazgırlık yaptı ki, sonuçta Nuh en önde olmak üzere, kuyruklarını kıstırıp tüymek zorunda kaldılar. Alt güvertelerden gelen gürültü patırtılarını işitebiliyorum, içki deposuna dalmış olmalılar.

"26.XII.2521. Şu anda elimizde, küçük Sheila dahil, tam şifa diyebileceğimiz altı vaka var. Hepsinin de ateşleri yüksek ve çılgın bir hızla kıpırdıyorlar, ama kendilerini iyi hissettikleri iddiasındalar; şükür ki çektikleri acıdan belleklerinde hiçbir iz kalmamış. Bu arada, salgın kurban almayı sürdürüyor. Revirden rapor akışı kesildi, ama aktif personel sayısının halen ellinin altına düştüğünü tahmin

edebiliyorum. Elli! Onların —ve benim— bağışıklık mühletimiz hızla tükenmekte. Protein yüklenmesinden kaçınabilmek olanaksız, ama amino asitler arasındaki ayrıksı bağlanmalar rastgele ortaya çıktıklarından, dokularımızdaki yığılımın kritik düzeye gelmesinden bazılarımız diğerlerine oranla daha uzun süre kaçınabiliyor.

"Ya da en azından Payne böyle diyor. Yine yanımdaydı; yardımlarından ötürü ona müteşekkirim tabii. Ayrıca sanırım kendimi çok yalnız hissediyorum. Onu ihtirasla öperken buldum kendimi; o fiziksel olarak çok çekici bir kız ve benden de on beş yaş daha genç. Bu benim açımdan silme salaklıktı. Ah, şu yıllanmış sözü yinelemek ne kadar boş, ama çok yalnız ve korkmuş olduğunu, çok az zamanımızın kaldığını ve niçin aşk yapmadığımızı sormuştu bana. Beni nasıl çektiğinin kanıtı olan ani bir öfke parlamasıyla onu başımdan savdım; şimdiyse bu kadar acele davrandığım için üzgünüm... Aslında, tek neden birkaç metre ötemde, yan odada sessizce acı çekmekte olan Yvonne'du. "Yarın mutlaka silahlanmalı ve gemiyi denetlemeye çıkmalıyım. "27.XII.2521. Gemiyi gezerken bana eşlik edecek alt rütbelerden iki subay buldum: John Hail ve Margaret Prestallan. Herkes çok intizamlı. Nuh, Dokuz Gün Ateşi'nden çıkanları beslemek için bir hemşire servisi kurmuş. Bu felaketin uzun dönemdeki yankıları ne olacak acaba?

"Birileri Bassitt'i serbest bırakmış. Tam bir zırdeli; yine de tuhaf bir çekiciliğe sahip. Öğretisine neredeyse ben bile inanabilirim. Bu mezarın içinde, Tanrı yerine psikanalize inanmak çok kolay.

"Birlikte Tarım'a indik. Tam bir kepazelik: Hayvanlar ürünün içine dalmış. Hele hidroponikler! Daha önce sözünü ettiğim kuru oksijenleyici, paynine etkisi altında çılgın mutasyonlara uğramış. Sanki kendine özgü bir zekâ geliştirmiş gibi kökleri önünde toprağı iterek, hidroponik bölümünün çevresindeki tüm koridoru işgal etmiş. Bitkinin bütün gemiyi sarıp boğduğuna dair kafamın içinde görüntülerle Kontrol Odası'na geri döndüm ve Ana Koridor boyunca uzanan güverteler arası kapıları kapatan kolu çektim. Bu, bitkinin tekerine taş koyacaktır.

"Frank katılıktan bugün kurtuldu. Beni tanıyamadı; onu yarın yine göreceğim. "June salgına yakalandı. O neşeli ve yaşam dolu June! Prestallan gösterdi onu bana... Kendisinin çok önceden tanımladığı gibi hareketsizlik içinde acı çekiyor. Kızın bu görüntüsü bir şekilde, haince, Yvonne'unkinden çok yaraladı beni. Dilerim ki... Ama ne dilediğimin önemi kaldı mı?

SIRA BENDE ŞİMDİ! "28.XII.2521. Prestallan Noel'in çoktan geçip gittiğini anımsattı bana; o sahtekârlığı çoktan unutmuştum. Sarhoş isyancıların kutlamakta oldukları buydu demek, zavallıcıklar!

"Frank bugün beni tanıyabildi; konuşmasa da bakışlarından anladım. Bir gün olursa eğer, çok farklı bir geminin kaptanı olacak.

"Bugüne dek yirmi şifamız var. Bir çeşit ilerleme... Umuda açılan bir kapı. "Felaket hepimizi filozofa dönüştürdü. Ancak şimdi, uzun yolcuğumuzun karanlığın içinde bir kaçışa dönüştüğü şu günlerde, yıldızlar arası yolculuk düşüncesinin altında yatan zihniyeti sorgulamaya başlıyorum. Procyon yolunda kim bilir kaç biçare kadın ve (çek sorgulamıştı bunu, şu ebedi duvarların arasına hapsedilmiş halde! Muhteşem bir düş uğruna yaşamları heba olup gitti; çocuklarımız Yer'e ayak basmadan önce daha nicelerinin olacağı gibi. Yer! Oradaki insanların yüreklerinin değişmiş olması, bu kadar uzun süredir sevdikleri ve taptıkları sert metallere daha az benzemesi için dua ediyorum. Ancak 24. Yüzyıl'da tanık olduğumuz, tam anlamıyla çiçek açmış bir teknoloji çağı böylesine mucizevi bir gemiyi havalandırabilirdi; ama bu kısır, sapık bir mucize. Ancak teknolojik bir çağ henüz doğmamış nesilleri, insanlar sanki duygu ve esinden yoksun, basit protoplazmalarmışçasına, böyle bir tabutta yaşamaya mahkûm edebilir. "Teknoloji çağının başlangıcında -ki bana sorarsanız çok uygun bir andaç-Belsen'in anısı yer alıyor; uzatılmış bir azabın sonuna gelmekte olduğumuzu, hem Yer'de hem de Procyon V'in yeni dünyasında azabın sona ereceğini umut etmekten öte ne yapabiliriz ki?"

Günlük burada sona eriyordu.

Vyann, okuduğu süre içinde, birkaç kez durup sesini toparlamak zorunda kalmıştı. Genellikle sahip olduğu askersi direnç onu terk etmiş, yatağın kenarına ilişmiş ağlamak üzere olan küçük bir kıza çevirmişti. Günlüğü bitirdiğinde kendini en başa dönmeye, ilk sayfada Complain'in dikkatinden kaçan bir cümleyi bir kez daha okumaya zorladı. Kaptan Gregory Complain'in dikenli el yazısıyla şu sözcükler sıralanmıştı: "O gökleri görecek insanların altı nesil daha ölmeden önce doğmayacaklarını bilerek yol alıyoruz Yer'e doğru." Vyann, sonunda yağmur gibi gözyaşlarına boğulmadan önce, bunu titreyen bir sesle okumuştu. "Görmüyor musun?" diye bağırdı. "Oh, Roy... Yolculuğun sadece yedi nesil süreceği düşünülmüştü ve biz yirmi üçüncü nesiliz! Yer'i çoktan geçip gitmiş olmalıyız... Bizi artık hiçbir şey kurtaramaz!"

Umutsuzca, sessizce Complain onu teselli etmeye çalıştı; ama içine düşürüldükleri kapandaki insanlıkdışılığı hiçbir sevgi yumuşatamazdı. Sonunda, Vyann'ın hıçkırıkları V men dindiğinde, Complain konuşmaya başladı. Kızın ve kendinin zihinlerini asıl durumlarından uzaklaştırmaya çalışırken sesinin çatal çatal dağıldığını işitebiliyordu.

"Bu günlük o kadar çok şeyi açıklıyor ki, Laur," dedi. "Bunları bildiğimiz için müteşekkir olmaya çalışmalıyız. H şeyden önce felaketin ne olduğunu anlatıyor; o artık bir efsane değil, başa çıkabileceğimiz bir şey. Kaptan Gregory'nin yaşamayı başarıp başarmadığını belki hiç öğrenemeyeceğiz, ama oğlu adını sürdürmek için yaşamış olmalı. Belki June Payne da sağ kalabildi... bana biraz seni anımsatıyor, her nasılsa. En azından, yeterince kişinin sağ kalmış olduğu açık... Kavimler halinde birleşen küçük gruplar... ve hidroponikler o zamana kadar tüm gemiyi ele geçirmişlerdi."

"Kim bilebilirdi ki," diye fısıldadı kız, "hidroponiklerin aslında orada olmaları amaçlanmamıştı. Onlar... onlar her şeyin doğal işleyişinin bir parçası! Öylesine..."

Aniden araya girerek, "Laur! Laur!" diye bağırdı Complain. Ayağa kalktı ve kardeşinin verdiği garip silahı kaptı. "Bu silah! Günlükte çarpanlar dışındaki tüm silahların yok edildikleri yazıyordu. Dolayısıyla bu, silahtan başka bir şey olmalı!"

"Belki bir tanesi gözden kaçmıştır," dedi kız bezgince. "Belki. Belki de değil. Bu bir ısı aygıtı. Özel bir kullanımı olsa gerek. Bizim bilmediğimiz bir işlevi olmalı. Şunu bir deneyeyim..." "Roy! Dikkatli ol!" diye bağırdı Vyann. "Yangın çıkaracaksın!" "Onu tutuşmaz bir şey üzerinde deneyeceğim. Bir şeyler keşfetmek üzereyiz. Bu işin içinde bir iş var, Laur, yemin ederim!"

Tabancayı, namlusunu duvara doğru yönelterek dikkatle eline aldı; aygıtın pürüzsüz üst yanında bir gösterge ve bir düğme vardı. Gregg'in de daha önce yaptığı gibi düğmeye bastı. Neredeyse gözle görülemeyen ince ve yoğun bir ateş dalgası duvara atıldı. Donuk metalde önce ince ve parlak bir hat belirdi. Sonra gevşeyerek yayılmaya başladı. Sırıtırcasına birbirinden ayrılan vişne rengi iki dudak çıktı ortaya. Complain aceleyle düğmeye tekrar bastı. Isı söndü, dudaklar renkledi yitirerek karardılar, yarı açık kapkara bir ağıza dönüştüler, ağzın içinden dışarıdaki koridoru görebiliyorlardı.

Vyann ve Complain yıldırım çarpmış gibi bakakaldılar birbirlerine. Complain sonunda huşu içinde, "Meclis'e çıkmalıyız," dedi. "Bekle!" diye bağırdı Vyann. "Roy, sevgilim, bu silahı denemek istediğim bir yer var. Herhangi birine bir şey söylemeden önce benimle gelir misin?" Tekrar koridora çıktıklarında, Dev için başlatılan avın hâil sürdürüldüğünü biraz şaşırarak gördüler. Gelecek uyu-uyanı kapsayacak karanlığın çökme vakti hızla yaklaşıyordu; ava katılmayan herkes kapalı kapılar ardında uyumaya hazırlanıyordu. Geminin,' çok eskiden, içindekilerin yarısı Dokuz Gün Ateşi ile yatağa düştüğü günlerdeki gibi terk edilmiş bir görünümü vardı. Vyann ve Complain fark edilmeden koridor boyunca aceleyle ilerlediler. Karanlık çöktüğünde kız hiçbir şey söylemeden, belinde asılı duran feneri yaktı. Complain kızın yenilgiyi kabullenmemek için direnmesini takdirle izliyordu; bu niteliğin kendinde de bir ölçüde var olup olmadığını ölçmeye yetecek kadar özeleştiri yeteneğine sahip değildi. Fareler, Devler, Hariciler, ya da her üçüyle birden burun buruna gelebilecekleri tarzındaki tatsız düşünce bir saplantıya dönüşmüştü ve bir elinde ısı tabancasını, diğer elinde çarpanını hazır tutuyordu. Ama olaysız ilerlediler ve Güverte l'deki kapalı spiral merdivenlere sağ salim eriştiler.

"Arkadaşın Marapper'ın planına göre," dedi Vyann, "Kontrol Odası merdivenlerin tepesinde olmalı. Planda Kontrol Odası çok geniş görünüyordu; yukarıda ise bomboş dairesel duvarları olan küçücük bir oda var. O duvarların insanları dışarıda tutmak amacıyla oraya yerleştirilmiş olduklarını bir düşünsene!" "Yani... Kaptan Gregory tarafından mı demek istiyorsun? "Şart değil. Belki de daha sonraki biri tarafından," dedi kız. "Gel ve tabancayı duvara doğru tut."

Kapalı merdivenden yukarı tırmandılar ve bir gizemle w yüze olduğumuzda içine düştüğümüz suskunlukla daire duvarın karşısında durdular. Vyann'ın eli kolunu acıtacak kadar şiddetli sıkıyordu.

Kız rastgele işaret ederek, "Şurayı dene," dedi.

O tabancayı açarken, kız el fenerini kapattı.

Karanlıkta doğrultulmuş namlunun ilerisinde bir pembelik otaya çıktı, parlaklığı arttı, ışıltılı bir dörtgen oluşturuncaya dek Complain'in kontrolü altında yayıldı. Dörtgenin kenarları hızla sarkmaya başladı; içeride kalan metal bir deri parçası gibi kıvrıldı, onlara içinden geçebilecekleri genişlikte bir delik bıraktı. Burunlarını sızlatan bir yanık

kokusunun içinde metalin yeterince soğumasını sabırsızlıkla beklediler. Bir şeyin, tamamen deneyimlerinin dışında olduğu için tanımlayamadıkları bir şeyin, duvarın ardında, loş bir odanın içindeki ana hatlarını seçebiliyorlardı.

Dörtgen delik yeterince soğuduğunda, sessiz bir oybirliğiyle bu davetkâr açıklığa doğru yürüdüler.

Kapatıldıklarında gözlem kabarcığının 270 derecelik muhteşem manzarasını kesen kapaklar, aynen Kaptan Gregory Complain'in onları çok eskiden bıraktığı konumdalardı. Hem de bir pervazın üzerinde dikkatsizce unutularak iki kapağın tam olarak bitişmelerine engel olan İngiliz anahtarına dek. İşte, ışığın ponikleri çektiği gibi, Vyann ve Complain'i kendisine çeken, iki kapak arasındaki bu gedikti.

Yer hizasındaki kafalarının üzerine dek süren dar yarıktan, ince bir uzay şeridini görebiliyorlardı. Bir gemi sakininin o muhteşem boşluğa son kez bakışından bu yana kim bilir kaç yıl geçmişti boşu boşuna! Complain ve kız kafa kafaya verip ne gördüklerini anlamaya çalışarak, halin tungstenden yapılma pencerenin vurdumduymaz şeffaflığından dışarı baktılar. Tabii, çok az şey görebiliyorlardı: evrenin kendine has yıldızları olan daracık bir parçasını... Onların başlarını döndürmeyen, ama içlerini cesaret ve umutla dolduracak kadar bir parçayı.

"Gemi Yer'in yanından geçip gitmiş bile olsa ne fark eder?" diye soludu kız. "Kontrolleri bulduk! Nasıl kullanıldıklarını öğrendiğimizde, gemiyi yolumuza çıkacak ilk gezele yöneltebiliriz... Tregonnin çoğu güneşin gezegenleri oluğunu söylemişti. Oh, bunu yapabiliriz! Yapabileceğimizin eminim. Bu noktadan sonra gerisi kolay olacak!"

Loş, loş ışığın içinde, Complain'in gözlerindeki o uzak ışıltıyı birbirlerini dilsizce kovalayan tahminleri gördü. Aniden, Scoyt'u her zaman korumak istediği gibi, kollarını endişeyle Complain'e doladı; çünkü Koğuşlar'da ödünsüzce beslenmiş olan bağımsızlık havası bir an için de olsa terk etmişti Complain'i. "İlk kez," diye mırıldandı Complain, "ta yüreğimde ve tam anlamıyla ilk kez idrak ediyorum ki, biz bir gemideyiz." Dizlerinin bağı neredeyse çözülmek üzereydi.

Kız bu sözleri kişisel bir meydan okuma gibi algıladı. "Senin atan bu gemiyi Yeni Yer'den buraya taşıdı," dedi. "Sen onu Yepyeni Yer'e götüreceksin."

Kız el fenerini yaktı ve o ana dek karanlığın içinde bekleyen kontrollerin üzerinde dolaştırdı. Bir zamanlar bu odayı geminin beyni haline getiren ve hep birlikte geminin içinde hâlâ bir yürek gibi atan gücün dışavurumunu oluşturan dizi dizi göstergeler, sıra sıra vidalar, askeri bir geçit resmi yaparcasına ekranlar, düğmeler ve manivelalar, peltemsi bir kitle halinde ergimişlerdi. Aygıt panelleri, her yanda, koyu şerbet görünümünde ve en az onun kadar işe yaramazdı. Tahrip olmamış tek bir şey bile bırakılmamıştı; el fenerinin ışığı gittikçe daha seri biçimde şuraya buraya yönelse de, tek bir sağlam düğmeye rastlayamadı. Kontroller tamamen tahrip edilmişti.

BÖLÜM IV

BÜYÜK BİR ŞEY

1

Kilometrelerce uzanan koridor halkaları tek tük pilot lambalarının yavan ışığıyla aydınlanıyordu sadece. Geminin bir ucunda, her karartılmış uyu-uyan döneminin getirdiği kaçınılmaz ölüme boyun eğen ponikler, kendi gövdelerinin ağırlığı altında eziliyorlardı; geminin diğer ucunda, Amir Scoyt adamlarını hâlâ el fenerlerinin ışığında Dev'i aramaya zorlar maktaydı. Motor Güverteleri'nin alt katları arasında çalışmakta olan Scoyt'un grubu, Baştaraf'ın yirmili güvertelerindeki tüm yaşamı neredeyse sıfırlamışlardı. Çöken karanlık, Meclis Üyesi Tregonnin'in odasından kendi odasına el feneri olmaksızın gitmeye çalışan Rahip Marapper'ı hazırlıksız yakaladı. Marapper, Beşler Meclisi'nin Altılar Meclisi haline dönüşeceği günü düşünerek, kütüphanecinin gözüne girmeye çalışıyordu dikkatli bir biçimde... Marapper'ın düşlerindeki altıncı üye, tabii ki kendisiydi. Ama şimdi, karşısında her an bir Dev'in beliriverceği korkusuyla alacakaranlığın içinde temkinle yürümekteydi. Ki aynen öyle oldu.

İlerisindeki bir kapı ardına dek açıldı ve bir dalga halindeki ışık koridora döküldü. Marapper irkilerek geri büzüldü. Odanın içindeki gece ziyaretçisi her ne işle uğraşıyorsa, elindeki fenerini hareket ettirdikçe ışık ürpertici biçimde oynuyor, gölgeleri ürkmüş yarasalara çeviriyordu. Bir an sonra, hastaymışçasına yığılmış daha küçük bir şekli aralarında taşıyan iki büyük gölge gördü. Bunların Devler olduğundan kuşku yoktu: Boyları neredeyse bir sekseni aşıyordu! Az bulunur bir parlaklığa sahip olan ışık kaynağı Devlerden birinin başına takılı bir tertibata bağlanmıştı; adam küçük şekli taşımak için eğildiğinde çevreye yine kıpır kıpır gölgeler saçıldı. Orta yerde durup yüzleri Marapper'dan öteye eğik halde yere diz çökmeden önce koridordan aşağı doğru beş-altı adım atmışlardı. O zaman ışık daha ufak tefek olan adamın yüzünü aydınlattı. Fermour'du bu!

Fermour, Devler'e kısa birkaç şey söyledikten sonra öne eğildi ve tek yumruğunu tuhaf bir davranışla yere koydu. Bir an için el fenerinin ışığına yakalanan elinin parmaklarının yukarı dönük olduğu görüldü; sonra uyguladığı basınca karşılık veren güvertenin bir bölümü yükseldi; Devler bunu kaldırarak büyükçe bir deliği ortaya çıkardılar. Devler aşağı inmesi için

Fermour'a yardım ettiler ve ardından kendileri de inerek kapağı üzerlerine kapattılar. Duvarların birindeki pilot lambasının ışığı koridordaki yegâne ışık olarak kalmıştı yine. Marapper sonunda dile gelebildi, "imdat!" diye bağırdı. "İmdat! Peşimdeler!" Yanıt gelmeyince en yakınındaki kapıları şiddetle yumruklamaya ve açmaya başladı. Bunlar Scoyt'u ve Sağkalım Ekibi'ni izlemeye giden sahipleri tarafından terk edilmiş işçi odalarıydı. Marapper odalardan birinde, loş ışıkta bebeğini emzirmekte olan bir anne keşfetti. Kadın ve bebeği dehşet içinde uludular. Bu velvele kısa sürede koşan ayakların ve parıldayan el fenerlerinin üşüşmesine yol açmıştı. Marapper insanlar tarafından çevrelenmiş ve kısmen yatışmıştı. Bunlar alışık olmadıkları heyecanlarla kanları kaynayan, büyük Dev avındaki adamlardı; Devler'in orada, aralarında olduklarını öğrenince Marapper'dan daha yüksek sesle bağrışmaya başladılar. Kala-I balık kabardı, gürültü arttı. Öyküsünü dur durak bilmeksizin I bir dizi subaya anlatmaya çabalayan Marapper, insanlarla duvar arasında ezilmek üzere olduğunu fark etti; ta ki Pagvvam adlı Sağkalım Ekibi komutanlarından biri kalabalığı yarıp gelinceye dek. Pagvvam, Marapper'ın çevresinde hızla bir boşluk açtı. "Devler'in içinde gözden kaybolduklarını söylediğin şu delik nerede? Göster bana!" diye emir verdi. "Benden daha az cesur bir adam dehşetten donakalıp" dedi Marapper hâlâ zangır zangır titreyerek. Parmağıyla işaret etti: Güvertenin üzerindeki dikdörtgen şeklinde bir çizgi çizdi. Devler'in giriş yerlerini belirliyordu. Güçlükle fark edilebilen, kıl kadar ince bir çatlaktı bu. Dikdörtgenin üzerinde, bir ucuna yakın olmak üzere sekiz kenarlı tuhaf bir çentik vardı- en fazla bir santimetre çapında olan bu çentiğin dışında, giriş kapağını güvertenin geri kalanından ayırt edecek hiçbir şey yoktu.

Pagvvam'ın emri üzerine iki adam kapağı kanırtıp kaldırmaya uğraştılar, ama çatlak o.denli inceydi ki araya tırnaklarından başka bir şey sokamadılar. "Kalkmıyor, efendim," dedi adamlardan biri.

"Bunun için tecrite şükredelim!" diye bağırdı Marapper, delikten fırlayan bir dizi Dev'i gözünün önüne getirerek.

Bu arada birileri Amir Scoyt'a haber uçurmuşlardı. Amir' in yüzü her zamankinden de asıktı; Pagwam ve Marapper'in anlattıklarını dinlerken ince parmakları yüzündeki derin çizgileri okşuyordu. Yorgun görünse de, konuştuğunda orada bulunanlar arasında en uyanık beyne sahip olduğu anlaşılıyordu. "Bunun ne demek olduğunu anlıyor musunuz?" diye sordu. "Bu kapaklar geminin her tarafına yüz adımda bir yerleştirilmiş;

onları açamadığımız için önceleri ne işe yaradıklarını kestiremiyorduk, ama Devler bunları rahatça kaldırıveriyorlar. Bir zamanlar tam tersine inanmış olsak da, artık Devler'in var olduklarından kuşku duymak olanaksız. Kendi bildikleri bazı nedenlerden dolayı çok uzun süredir sessiz kalmışlardı; şimdi geri dönüyorlar... Bu, gemiyi ele geçirmekten başka ne sebepten dolayı olabilir?"

"Ama bu giriş deliği..." dedi Marapper.

"Bu kapak," dedi Scoyt, "bütün sorularımızın anahtarı. Arkadaşın Complain Devler tarafından yakalandığı vakit bir delikten aşağı indirildiğini ve geminin bildiğimiz hiçbir yerine benzemeyen, basık, kapalı bir dehlizden götürüldüğünü söylemişti eğer anımsıyorsan. Belli kî orası güvertelerin arasında bir yerdeydi ve Complain tıpkı buradakine benzer bir delikten aşağı indirilmişti. Bütün giriş kapakları bağlantılı olsalar gerek ve eğer Devler birini açabiliyorlarsa, hepsini açabiliyorlar demektir."

Koridordaki kalabalıktan huzursuz yorumlar yükselmeye başlamıştı. Gözler ışıl ışıl, el fenerleri donuktu; rahatlamak istercesine birbirlerine daha sıkı sokuluyor gibiydiler. Marapper serçeparmağını, sanki dünyada net biçimde algılayabileceği tek şey oymuşçasına kulağına sokarken boğazını temizledi. "Demek... Hay benliğim süzülsün, demek dünyamız Devler'in girebildiği ama bizim giremediğimiz, daha ince başta bir dünya ile çepeçevre kuşatılmış," dedi. "Öyle mi?"

Scoyt yüzünde kupkuru bir ifadeyle başını salladı.

"Pek hoş bir düşünce değil, ha, peder?" dedi.

Pagwam koluna dokunduğunda, Scoyt sabırsızca dönerek Meclis'in üç üyesinin, Billyoe, Dupont ve Ruskin'in, ardından yetişmiş olduklarını gördü. Üyeler hem canları sıkılmış hem de mutsuz görünüyorlardı.

"Lütfen daha fazlasını söylemeyin, Amir Scoyt," dedi Billyoe. "Bunların çoğunu daha önce de işitmiştik ve toplum önünde tartışılacak bir konu olduğu da söylenemez. En iyisi şu, eee, rahibi de getirin meclis odasına; orada konuşacağız."

Scoyt hiç tereddüt etmedi.

"Tam aksi, Aza Billyoe," dedi açıkça. "Bu sorun gemideki herkesi bağlar. Herkes bu konu üzerinde yeterince ve bir an

önce bilgilendirilmeli. Bir bunalım dönemine sürükleniyoruz, korkarım ki."

Her ne kadar Meclis'e karşı çıkıyorsa da, Scoyt'un yüzünden öylesine ağır bir ıstırap okunuyordu ki, Billyoe bilgece davranarak konuyu bir sorun haline getirmekten kaçındı. Bunun yerine, "Niçin bunalım diyorsun?" diye sordu. Scoyt kollarını iki yanına açtı.

"Şöyle düşünün," dedi. "Güverte 14'te aniden bir Dev belirir ve karşılaştığı ilk kızı öyle bağlar ki kız ilk fırsatta rahatlıkla kurtulabilir. Neden? Bir alarm verilsin diye. Sonra aşağıda, Motor Güverteleri'nde bir kez daha ortaya çıkar... Hemen ekleyeyim, bunu yaparken de kendini pek az riske sokar, çünkü canı istediğinde şu kapakların birinden rahatlıkla kaçabilecektir. Şimdi: Zaman zaman raporlar almıştık Devler'in görüldüğüne dair, ama o olgulardaki karşılaşmalar tamamen rastgele olmuştu; bu olguda ise hiç de öyle olmuşa benzemiyor. Bir Dev, ilk kez olarak, görülmek istedi; kızın amaçsız yere bağlanmış olmasını başka türlü açıklayamazsınız."

"Ama görülmeyi ve izlenmeyi niçin istesin ki?" diye sızlandı Aza Ruskin. "Ben nedenini görebiliyorum, Aza," dedi Marapner "Dev, başka Devler Fermour'u hücresinden kaçırırken dikkatleri başka yöne çekmek istedi." "Aynen," dedi Scoyt tatsızca. "Bütün bunlar tam biz Fermour'u sorgulamaya başlamışken oldu; tam onu yumuşatıyorduk ki... Devler kaçması için Fermour'a yardım ederken herkesin ayakaltından çekilmesini sağlamak üzere tezgâhlanmış bir oyundu bu. Devler şu anda onların çevrede olduklarını bildiğimizi bildiklerine göre, bir şeyler yapmak zorunda kalacaklardır... Eğer biz daha önce davranmazsak! Rahip Marapper, ellerinin ve dizlerinin üzerine çök ve Fermour'un kapağı açmak için tam olarak ne yaptığını göster bana." Marapper püfleyerek talimat doğrultusunda yere çöktü. Orada bulunan el fenerlerinin hepsi ona doğru çevrilmişti. Bakışlarını şüpheyle kaldırarak kapağın bir kenarına doğru emekledi.

"Fermour buralardaydı sanırım," dedi. "Sonra şöyle öne doğru eğilmişti... ve yumruğunu güverteye bastırmıştı... Parmakları şöyle duruyordu. Sonra... Durun, tecrit adına, ne yaptığını anladım! Scoyt, bak!"

Marapper sıkılı yumruğunu hareket ettirdi. Hafif bir klik sesi duyuldu. Kapak yerinden yükseldi ve Devler'in yolu önlerinde apaçık uzandı. Laur Vyann ve Roy Complain, Baştaraf'ın meskûn yörelerine yavaş yavaş ulaşmaya

başlamışlardı. Kontrolleri mahvolmuş durumda bulmak ikisine de ağır gelmişti. Ölmek arzusu bir kez daha ama bu sefer her zamankinden de ısrarla, Complain'in zihnine çöreklenmişti; yaşamın boşunalığının idraki tüm bedeninde bir zehir gibi aktı. Baştaraf'ın verdiği geçici umutlanış, Vyann'da bulduğu mutluluk, doğumdan beri var t n hüsran duygusunun eziciliği karşısında hiç kalıyordu. Bu mahvedici üzüntünün içine boğazına dek batarken, bir tek şey kurtarabildi onu: artık yakasını sıyırdığını daha çok kısa bir süre önce kendi kendine gururla söylediği Koğuşun eski Öğretisi.

Rahibin sesinin yankısı hâlâ kulaklarındaydı: "Biz ödleklerin nesliyiz, günlerimiz korku içinde geçer... Uzun Yolculuk çoktan başlamıştır... Yapabildiğimiz sürece kuduralım öfkeden ki ölümcül dürtülerimizi böylece boşaltarak iç çatışmalarımızdan kurtulabilelim..." Complain resmi öfke ayinlerini içgüdüsel olarak tekrarladı. Bahtsızlığının en ücra köşelerinden öfkenin kızgın bir buhar gibi buram buram yükselmesine ve çözülmekte olan karanlığın içinde onu ısıtmasına izin verdi. Vyann omzuna yaslanmış ağlıyordu; kızın da acı çekiyor olması öfkesinin şiddetini kat kat artırıyordu. Gittikçe artan bir coşkuyla suratını çarpıtarak, kendisinin ve herkesin maruz kaldığı ezikliklerı anımsayarak, hepsini bir teknenin içindeki tereyağı gibi çalkaladı ve göğsünde köpük köpük kabarttı; yürek gibi vuran o çamurlu, kanlı öfkeyi...

Ardından, kendini daha aklı başında hissettiğinde, Vyann'ı teselli edebildi ve kızı insanların arasına geri götürebildi.

Meskûn kısma yaklaştıkça tuhaf ve madeni bir gümleme kulaklarında gittikçe şiddetleniyordu. Ritmi olmayan garip bir gürültüydü bu; duyduklarında birbirlerine tedirginlik içinde baktıkları ve adımlarını sıklaştırdıkları uğursuz bir gürültü.

Karşılarına çıkan ilk kişi, çiftçi sınıfından bir adamcağız, derhal yanlarına geldi.

"Müfettiş Vyann," dedi, "Amir Scoyt sizi arıyor; her yerde bağırıp duruyor." "Gürültüye bakılırsa bizim uğrumuza gemiyi söküyor olmalı," diye yüzünü ekşitti Vyann. "Gidiyoruz işte, sağ ol."

Adımlarını hızlandırdılar ve Fermour'un kaçırıldığı Güverte 20'de Scoyt'a rastladılar. Diğer Kaptan Pagwam, yanında bir müfreze adamla sık sık eğilip güvertedeki bir dizi kapağı açarak koridor boyunca ilerliyordu. Yan tarafa yıkılan at kapaklar, Vyann'la Complain'in işittikleri ağır gümleme

kaynağıydı. Her geçit ortaya çıktığında adamlardan biri başına nöbetçi olarak bırakılıyor ve diğerleri bir sonraki deliğe doğru yollarına devam ediyorlardı. Harekâtı yönetmekte olan Scoyt çevresine bakınırken Vyann'ı gördü. îlk kez hiçbir gülümseme dolaşmadı dudaklarında.

En yakınındaki kapıyı açarak, "Gir içeri," dedi. Birilerinin o an için boş olan odasıydı bu. Her üçü de içeri girdiklerinde Scoyt kapıyı kapattı ve öfkeyle karşılarına dikildi.

"İkinizi de hücreye attırmayı düşünmüyor değilim," dedi "Gregg'in korunağından döneli ne kadar oldu? Niçin size emredildiği gibi dosdoğru bana ya da Meclis'e rapor vermediniz? İkiniz baş başa neredeydiniz; öğrenmek istiyorum!" "Ama, Roger..." diye itiraz etti Vyann. "Döneli henüz çok olmadı! Kaldı ki biz geldiğimizde hepiniz kovalamacaya çıkmıştınız! Bunun bu denli acil olduğunu bilmiyorduk, yoksa...

"Dur bir dakika, Laur," diye kesti Scoyt. "Mazeretlerini kendine sakla; şu anda bir bunalımla yüz yüzeyiz. Boş ver bunları, sızlanmaların beni ilgilendirmiyor; sen Gregg'den bahset sadece."

Vyann'ın yüzündeki kırılmış ve kızgın ifadeyi gören Complain öne çıktı ve ağabeyiyle yaptıkları görüşmeleri özetledi. Bitirdiğinde Scoyt biraz gevşeyerek başını salladı.

"Umduğumdan da iyi," dedi. "Gregg'in grubunu buraya getirmeleri için en kısa zamanda izciler göndereceğiz. Bir an önce içeri alınmaları çok uygun olacaktır." "Hayır, Roger," dedi Vyann aceleyle. "Buraya giremezler! Roy'u tenzih ederim, ama kardeşi tam bir haydut! Yanındakiler ise bir çeteden başka bir şey değil! Onlar ve eşleri eli ayağı çolak Mutantlar! Eğer bizimle yaşamalarına izin verirsek bütün bu güruh başımıza sayısız dertler çıkaracaktır. Kavga etmek dışında kesinlikle hiçbir işe yaramazlar."

"Biz de," dedi Scoyt sert bir ifadeyle, "onları işte tam bu nedenden dolayı istiyoruz. En son gelişmeleri öğrenmelisin,

Marapper'ın gördüklerini ve o anda nelerin olup bittiğini kıza çabucak anlattı. "Fermour'a zarar verdiniz mi?" diye sordu Complain.

"Hayır... Sadece ön yumuşatma babından biraz sopa çektik." "Bu tür şeylere Koğuşlar'dan alışkındı, zavallıcık," dedi

Complain. Kendi sırtı da anılarının sıcaklığıyla kaşınıyordu. "Bütün bunlar Gregg'in çetesinin bir an önce içeri alınmasını niçin gerektiriyor ki?" diye sordu Vyann.

Amir Scoyt derin bir nefes aldı ve üzerine basa basa açıkladı. "Çünkü," dedi, "ilk kez olarak tartışmasız kanıtlarımız var elimizde, Hariciler'le Devler'in ittifak yaptıklarına dair... Hem de bize karşı!" Onlar bunu sindirmeye çalışırken bakışlarını üzerlerine dikti. "Ne hoş konumdayız, değil mi?" diye dalga geçti. "İşte bu nedenle gemideki her kapağı açtırıp başına bir adam dikeceğim. Düşmanı saklandığı yerden çıkaracağız sonunda; bunu yapana dek huzur yüzü görmeyeceğime ant içerim!" Complain ıslık çaldı. "Gregg'in başıbozuklarına ihtiyacınız olduğu kesin; insan gücü can alıcı bir sorun olacak," dedi. "Ama Marapper kapağı açmayı tam olarak nasıl becerebildi?"

"O şişko rahip tam bu işin adamı bence," dedi Scoyt kısa bir gülüşle. "Sizin kavimde yaşadığı zamanlar tam bir saksağandı herhalde." Marapper'ın odasındaki eşya yığınını anımsayan Complain, "Yakaladığını toplardı," dedi.

"Toparladıklarının arasında bir de yüzük vardı: Birilerinin zamanında bir cesetten aldıkları ve sekiz kenarlı taşı olan bir yüzük. Aslında bir taş değil, küçük bir mekanizma ve her kapağın üzerindeki girintiye de tıpatıp uyuyor. Bastırdığınızda kapak zemberek gibi açılıyor. Başlangıçta -büyük felaketten önce- görevleri arasında bu kapaklardan geçmek olan herkeste bu yüzüklerden bir adet olmuş olsa gerek. Bu arada, Aza Tregonnin'in dediğine göre, güvertelerin arasında uzanan bu bölmelere denetleme yollan adı veriliyormuş; kitaplarının arasında bunlardan bahsedildiğini okumuş ve biz de tam bunu yapacağız... Onları denetleyeceğiz! Santim santim araştıracağız. Marapper'ın yüzüğü şu anda adamlarımda gemideki her kapağı açıyorlar."

"Marapper'ın yüzüğünün aynısından Bob Fermour'da da vardı!" diye bağırdı Complain. "Onu sık sık parmağında gördüğümü anımsıyorum." "Hariciler'in hepsinin bu yüzükten taktıklarını düşünüyoruz," dedi Scoyt. "Eğer böyleyse, bu, elimizden kolaylıkla kurtulabilmelerini açıklar. Birçok şeyi açıklar... Her ne kadar geçmişte sıkı sıkı denetlenen hücrelerden nasıl kayboluverdiklerini açıklamasa da. Bu yüzükten takan herkesin düşmanımız olduğu varsayımından hareketle, Sağkalım Ekibimizin bir kısmını tüm nüfusu kontrolle görevlendirdim. Parmağında bu yüzükten bulunan herkes Yolculuğa gönderilecek! Şimdi gitmeliyim. Ferahlıklar!"

Onları gümleyen koridora çıkardı. Etrafı derhal emir bekleyen subaylarıyla çevrilmişti; Complain ve Vyann'dan tedricen uzaklaşmak zorunda kaldı. Haberi Gregg'e iletmesi için alt rütbelerden bir subaya talimat verdiğini işittiler, sonra sırtını döndü ve sesi duyulmaz oldu.

"Gregg'le birleşmek..." dedi Vyann'ı ve ürperdi. "Şimdi biz ne yapacağız? Roger bana daha fazla görev vermeye niyetli değilmiş gibi görünüyor." "Yatmaya gidiyorsun," dedi Complain. "Bitkin bir halin var. "Bütün bu tantananın içinde gözüme uyku girebileceğini sanmıyorsun, değil mi?" diye sordu yorgun argın gülümseyerek.

"Deneyebilirsin sanırım."

Her ne kadar koridorda boş boş dolaşan Marapper'la burun buruna geldiklerinde aniden irkilse de, onu götürmesine kızın munis bir şekilde boyun eğmesi Complain'i şaşırtmıştı.

"Anladığım kadarıyla günün kahramanı olmuşsun, rahip," dedi Vyann. Marapper'ın yüzü kasvetle ağırlaşmıştı; haksızlığa uğramış olma duygusuna bir pelerin gibi bürünmüştü.

"Müfettiş," dedi acı bir gururla. "Beni kırıyorsunuz. Senelerimin yarısını farkında olmadan parmağımdaki pahalı bir sırla beraber geçirmişim meğer. Sonra, tam idrak ettiğim anda... Bakın şu işe, bana hiç yakışmayan geçici bir delilik anımda, onu Scoyt arkadaşa bedava veriverdim!"

2

"Bu gemiden bir şekilde çıkmamız şart oldu," diye mırıldandı Vyann. Esmer başını yastığa koymuş, gözleri kapalı, konuşamıyordu. Complain loş odadan yavaşça dışarı süzüldü; kız, iki güverte ötedeki kargaşanın seslerine rağmen, o daha kapıyı kapatmadan önce uyumuş olacaktı. Vyann'ın kapısının önünde sanki ayrılmaya korkuyormuşçasına durdu ve Meclis'i ya da Scoyt'u mahvolmuş kontroller konusunda rahatsız etmek için bunun uygun bir zaman olup olmadığını düşündü. Düşünceleri daha kişisel sorunlara doğru kaydıkça kemerine asılı duran ısı tabancasını kararsızlık içinde yokladı.

Complain, çevresindeki dünyada kendine nasıl bir rol düştüğünü sorgulamadan edemiyordu; yaşamdan ne beklediği konusunda kendinden emin olmadığı için olayların akışına göre sürükleniyor gibiydi. Onun en yakınındaki insanların gayet net hedefleri vardı sanki. Marapper iktidar dışında hiçbir şeye

aldırmıyordu; Scoyt geminin bitip tükenmek bilmeyen dertleriyle boğuşmaktan hoşnut görünüyordu; Complain'in sevgili Laur'unun ise yegâne amacı gemi yaşantısının getirdiği baskılardan kurtulabilmekti. Peki, ya kendisi? Complain kızı arzuluyordu, ama başka bir şey daha vardı; küçük bir çocukken bile hiçbir zaman bulamadığı halde kendine söz verdiği bir şey; sözcüklere dökülemeyecek, düşlenemeyecek kadar büyük bir şey...

Yaklaşan ayak sesleriyle aniden dalgınlığından silkindi ve Kim var orada?" diye sordu.

Biraz ilerideki dörtgen biçimli pilot lambasının ışığı beyaz bir kaftana bürünmüş, uzun boylu bir adamın hatlarını aydınlattı; adam güçlü bir sesle ağır ağır konuşuyordu.

"Ben Aza Zac Deight'ım," dedi adam. "Ürkmene gerek yok. Sen Ölüyollar'dan gelen avcı Roy Complain'sin, öyle değil mı?

Complain adamın hüzünlü yüzüne ve beyaz saçlar, baktı ve içten içe hoşlandı ondan.

"Benim, efendim," diye yanıt verdi.

"Rahibin, Henry Marapper, senin hakkında iyi şeyler söyledi." "Tecrit adına, söyledi demek1" Marapper'ın sinsi iyilikle yaptığı pek sıktı, ama hep kendine!

"Evet," dedi Zac Deight. Sonra ses tonu değişti. "Koridor duvarında gördüğüm şu delik hakkında bir şeyler biliyor olabileceğini düşünmüştüm." Complain ve Vyann'ın daha önce kızın oda duvarında açtıkları deliği kastediyordu.

Silahını yaşlı meclis üyesine gösterir ve altından ne çıkacağını merak ederken, "Evet, biliyorum," dedi Complain. "Bu silahla yapılmıştı." "Buna sahip olduğunu başka kimseye söyledin mi?" diye sordu Zac Deight ve ısı tabancasını elinde merakla çevirdi.

"Hayır. Sadece Laur... Müfettiş Vyann biliyor; şu anda uyuyor." "En yararlı biçimde kullanılması için Meclis'e devredilmesi gerekirdi," dedi Zac Deight nazikçe. "Bunu düşünmüş olmalıydınız. Benimle odama gelip bu konuda bilgi verebilir misiniz?"

"Eee, aslında söylenecek pek fazla bir şey yok, efendim..." diye söze başladı Complain.

"Böyle bir silahın yanlış ellerde ne kadar tehlikeli olabileceğini anlıyorsundur..." Yaşlı meclis üyesinin sesinde emredici bir ton vardı. Complain, o adamın ardı sıra yürüdü... mutsuzluk içinde, ama itiraz da etmeden. Önce asansörle bir alt kata indiler, sonra meclis üyesinin odasına kadar beş güverte boyunca yürüdüler. Buralar tamamen terk edilmişti, sessiz ve karanlıktı. Zac Deight basit bir manyetik anahtar çıkararak kapıyı açtı ve Complain'in geçmesi için yana çekildi. O girer girmez ise kapı ardından gürültüyle çarpılarak üzerine kapatıldı. Bu bir tuzaktı! Complain çevresinde hızla dönerek bir vahşi hayvan öfkesiyle kapıya saldırdı... Boşuna! Çok geç kalmıştı ve kendine -özgürlük yolunu yakarak açabileceği ısı tabancası da Deight' daydı-Complain el fenerini yaktı ve odayı bir vahşi gibi gözden geçirdi. Her yere çökmüş olan toza bakılırsa uzunca bir türedir kullanılmamışa benzeyen bir yatak odasıydı burası; geminin içindeki diğer birçok oda gibi burası da sade ve özelliksizdi.

Complain kaptığı bir sandalyeyi kilitli kapıya vura vura parçaladı, ancak bundan sonra kendini daha sakin düşünebilecek kadar iyi hissetti. Vyann'a ilk kez çok yakın durduğu zamandan kalma ve Scoyt, Fermour'u sorgu odasında yalnız bıraktığında gözetleme deliğinden gördüğü bir manzara geldi gözlerinin önüne; Fermour bir taburenin üzerine sıçramış ve tavandaki ızgaraya ulaşmaya çalışmıştı. Açıkçası, o yoldan kaçabileceğini düşünmüş olmalıydı. Demek ki... Karyolayı odanın ortasına çekti, üzerine bir şifonyer yerleştirdi ve ızgarayı incelemek üzere acele tırmandı. Izgaranın geminin diğer odalarındaki ızgaralardan farkı yoktu; bit metrekare kadar, aralarından parmak geçecek kadar enlice dizilmiş ince çubuklardan oluşuyordu. Fenerin ışığı bu aralıkların çapaklı gözler gibi yağlı bir toz tabakasıyla çevrili olduğunu gösteriyordu; geçebildiği kadarıyla odaya dolan esinti gerçekten de çok hafifti. Complain ızgarayı şöyle bir yokladı. Yerinden oynamıyordu. Ama oynamak zorundaydı! Fermour o taburenin üzerine çıkıp kollarını sırf egzersiz olsun diye kaldırmamıştı. Eğer ızgara açılıyorsa, Scoyt'un daha önce yakalamış olduğu bazı tutsakların nöbetçili odalarından nasıl kaçabildikleri de açıklanmış olacaktı. Complain, umut ve korku buz kesmiş damarlarında kovalamaca oynarken, parmaklarını ızgaranın deliklerinden içeri soktu ve iç kenarı boyunca gezdirdi.

İşaretparmağı kısa bir süre sonra minik bir mandala rast geldi. Complain mandalı açtı. Izgaranın diğer üç kenarının üst kısımlarında da benzer mandallar vardı. Hepsini teker teker açtı. Izgara yerinden kolaylıkla kalktı; Complain onu tarafa doğru kaydırdı ve gürültüsüzce bıraktı. Kalbi hızlı hızlı

çarpıyordu. Açıklığın kenarlarına tutunarak kendini yukarı çekti. Zorlukla kıpırdanacak kadar dar bir yerdeydi. Kendinin denetleme tünellerinde bulmayı ummuştu; ama onun yerine havalandırma sistemine girmişti. Bu boruların denetleme tünellerinin güverteler arasındaki tuhaf dünyası boyunca devam ettiklerini düşündü hemen. Fenerini söndürdü ve basık borudan aşağı doğru gözlerini kısarak, suratına düzenli olarak üfleyen hafif esintiye aldırmadan baktı.

Bir sonraki ızgaradan süzülen sadece bir tek hafif ışık görülebiliyordu. Complain kendini şişenin ağzındaki mantara benzeterek ileri doğru süründü ve ulaştığı ızgaradan aşağı baktı.

Zac Deight'ın odasının üzerindeydi. Meclis üyesi içeride yalnız başına, bir aygıta konuşmaktaydı. Odanın ortasına çekilmiş bir dolap, aygıtın daha önce duvarda dayalı olduğu girintinin nasıl maskelendiğini gösteriyordu. Complain yeni bakış açısıyla o denli büyülenmişti ki, Zac Deight'ın neden bahsetmekte olduğunu bir an için kaçırdı. Sonra, nelerin konuşulduğu kafasına dank etti. "... şu Complain çok sorun çıkarıyor," diyordu Aza telefonda. "Adamın Andrews'un birkaç hafta önce kaybettiği kaynak tabancasını anımsıyor musun? Her nasıl olduysa artık Complain'in eline geçmiş durumda. Bunu biliyorum, çünkü Güverte 22'de, Müfettiş Laur Vyann'ın oda duvarında sırıtan bir deliğe rast geldim... Evet, Curtis, beni duyabiliyor musun? Bu hat her zamankinden de berbat..." Hattın diğer ucundaki adam konuşurken Deight bir süre sessiz kaldı. Curtis! Bu ad Complain'in zihninde çınladı... Bu onu yakalayan çetenin başındaki Dev'in adıydı! Complain aşağıdaki meclis üyesine bakarken, aniden Zac Deight'ın par-mağındaki o anlamlı yüzüğü fark etti ve ne tür dehşet verici bir tezgâha denk geldiğini merak etmeye başladı.

Deight yine konuşmaya başlamıştı. "Vyann'ın odasına sızmak fırsatını buldum," dedi, "motor katlarında yarattığım atmaca tam faaliyetteyken. Ve orada hızlıbaşların ele geçirdiği bir şeyi daha buldum: Procyon V'ten dönüşte gemiye kaptanlık yapan ilk kişi tarafından yazılmış, var olduğunu bilip bilmediğimiz bir günlük! İçinde hızlıbaşların bilmeleri gebenden çok daha fazla bilgi var; her şeyi sorgulamaya başlarlarına yol açabilir. Şansım yaver gitti de hem günlüğe hem de kaynak tabancasına el koyabildim... Teşekkürler. Daha da iyisi, Complain ve Vyann adlı şu kızın dışında hiç kimse günlük ya da tabanca hakkında ne bir şey biliyor, ne de önemini idrak edebiliyor. Yani şimdi, Küçük Köpeğin hızlıbaşların yaşam mahremiyetlerine verdiği önemi biliyorum ama, onlar bizim gibi

sorunlarla doğrudan muhatap değiller ve her şey, geçen her saat daha da içinden çıkılmaz bir hal alıyor... Eğer kıymetli sırlarının gizli kalmasını o kadar istiyorlarsa, bunu sağlamanın kolay bir yolu var. Complain'i bitişik odaya kilitlemiş durumdayım... Tabii ki hayır, zor kullanmadım; kapanın içine bir melek gibi süzüldü. Vyann odasında uyuyor. Senden yapmanı istediğim şu, Curtis: Complain ve Vyann'ı öldürmem için muvafakatini istiyorum... Evet, bundan ben de hoşlanmıyorum, ama statükoyu ancak bu şekilde koruyabilirim ve bunu çok geç olmadan yapmaya hazırım..."

Zac Deight, yüzünde artan bir sabırsızlıkla, durmuş dinliyordu. Adamın sözünü alenen keserek, "Küçük Köpeğe telsiz açmaya vakit yok," dedi. "İşi mutlaka ağırdan alacaklardır. Buranın yönetiminden sen sorumlusun Curtis ve bütün istediğim senin olur demen... Bak bu daha iyi... Evet, zorunlu olduğu düşüncesindeyim. Bu görevden zevk aldığımı düşünmüyorsundur umarım. İkisine de odalarındaki havalandırmalar yoluyla gaz vereceğim, daha önce de benzer tatsızlıklarda yaptığımız gibi. En azından acısız olacağını biliyoruz." Telefonu kapattı. Dolabı eski yerine itti. Bir süre tereddüt ederek, yumruklarını ısırarak, yüzünden hoşnutsuzluk akarak durdu. Dolabı açtı ve içinden uzun bir silindir çıkardı. Zihninde birtakım kestirmeler yaparak tavandaki ızgaraya baktı. Complain'in çarpanından fırlayan enerji dalgası tam suratının orta yerinde patladı.

Zac Deight'ın alnı bembeyaz kesildi. Başı göğsünün üzerine düştü ve boylu boyunca yere uzandı.

Complain bir dakikalığına zihnini olaylara adapte etme çalışarak uzandığı yerde bekledi. Korkunç bir duygu, durumun ivediliğine onu geri döndürdü. Düşüncelerinin arasın her nasıl olduysa yabancı bir düşünce daha karışmıştı; sarı kıllarla kaplı bir dil beynini yalayıvermişti. El fenerini açtığında, gözlerinin hemen ilerisinde olağanüstü irilikte bir güvenin uçmakta olduğunu gördü. Yaratığın kanat açıklığı on santimetreden fazlaydı; bir tapetum lucidum; kiraz kırmızısı iki topluiğne başı gibi gözleriyle ışığı yansıtıyordu. Tiksinti duyarak eliyle vurmaya çalıştı ama ıskaladı. Güve havalandırma borusunun içinde pır pır ederek uzaklaştı. Complain, Ölüyollar'daki başka bir güvenin daha zihninde benzer duygular bırakmış olduğunu anımsadı. "Tavşanlardaki şu güç," diye düşündü şimdi, "güvelerde de kısmen olsa gerek. Üstelik fareler de onları anlıyora benziyor... Belki bu güveler fare ordularının bir çeşit havacı öncüleridir."

Bu fikir onu Zac Deight'ın ölüm hükümlerini ilan etmesinden çok daha fazla ürkütmüştü.

Panikten tere batmış bir halde, Zac Deight'ın ızgarasını tutan dört mandalı açtı, ızgarayı havalandırma borusunun içine sürükledi ve meclis üyesinin odasına atladı. Bir masa çekerek üzerine çıktı ve ızgarayı eski haline geri getirdi. Ancak bundan sonra kendini daha güvende hissedebildi. Zac Deight ölmemişti; Complain'in çarpanı sadece yarım güce göre ayarlanmıştı; ama üye darbeyi onu uzunca bir süre baygın yatıracak kadar yakın mesafeden yemişti. Güvertenin zeminine saçları alnına dağılmış halde yığılmış durumdayken zararsız, hatta oldukça müşfik görünüyordu. Complain hiç pişmanlık duymadan üyenin anahtarlarını aldı, ısı tabancasını kaptı, kapının kilidini açtı ve sessiz koridora çıktı.

Son anda duraklayıp geri döndü ve el fenerini tavandaki ızgaraya doğru tuttu. Küçük, sivri ve pembe eller ızgaranın çubuklarını tutuyor, bir düzine sivri surat ona nefretle bakıyorlardı. Ensesindeki kılları diken diken olan Complain onlara çarpanından bir doz gönderdi. Kıvılcım gibi yanan minik fenerdeki fer derhal söndü, pençeler gevşedi.

Complain'in ardı sıra koridora dağılan ince viyaklamalar, saklı bekleyen yedekleri de vurduğunu belli ediyordu.

O yürürken bin bir düşünce akıyordu zihninde. Bir konuda kesinlikle kararlıydı: Aza Deight'ın bu işlerdeki rolünü ve o garip araçla Curtis'e (sahi, neredeydi bu Curtis?) söylediklerini Vyann'la tartışmadan önce hiç kimseye açıklamayabilirdi. Artık kimin onlardan yana, kimin karşı olduğunu söyleyebilmek olanaksızdı. "Yoksa Vyann da..." diye mırıldanmaya başlamıştı ki, bu düşünceyi aklından derhal sildi. Güvensizlikle deliliğin kesiştiği bir çizgi olsa gerekti. Complain'i endişelendiren bir nokta vardı, ama zihninde yerli yerine koyamıyordu bir türlü. Bu, Fermour'un kaçırılmasıyla ilgili bir şeydi... Hayır, sırasını beklemek zorundaydı. Mantığını sakince işletemeyecek kadar heyecanlıydı şu anda; bunu daha sonra düşünecekti. Bu arada, ısı, ya da Deight'ın dediği üzere kaynak tabancasını da, belki daha iyi yararlanabilecek başka birisine vermek istiyordu: Amir Scoyt'a.

Scoyt'un çevresindeki coşku seli olabildiğince artmıştı; adam kendini bir eylem çevrintisinin odağı haline getirmişti.

Baştaraf'la Ölüyollar arasındaki barikatlar alaşağı edilmişti. Kan tere batmış adamlar, yıkıcılığın tadını

çıkararak barikatları parçalamakla meşguldüler. "Sökün şunları!" diye bağırdı Scoyt. "Sınırlarımızı koruduklarını sanıyorduk, ama sınırlar artık her yanımızı sardığına göre bir işe yaramazlar." Gregg'in kavmi yıkılmış barikatlardan geçerek geldi. Kılıksız ve pislik içinde, kadın, erkek ya da hünsa, sağlam ya da yaralı, yürüyerek ya da sedyede, onları seyreden Baştaraf kalabalığının içinden bir güruh halinde geçtiler. Hurçlar, çıkınlar, kutular, denkler taşıyorlardı; bazılarında poniklerin içinden sürükleyip getirdikleri kaba saba kızaklar vardı; kadının biri mallarını sıska bir koyunun sırtına vurmuştu. Ölüyollar'ın tatarcıklarıyla karagüveleri çevrelerinde uçuşuyordu. Baştaraf öylesine bir coşkuyla tutuşmuştu ki, bu yürüyen sefalet tablosu, hoş geldin gülümsemeleri ve arada bir yükselen tezahüratlarla karşılandı. Bu yırtık pırtık sürü de ellerini sallayarak karşılık verdi. Roffery geride bırakılmıştı; uğruna zahmete girmeye değmeyecek kadar yakın kabul edilmişti ölüme.

En azından bir şey yeterince açıktı: Farelerle olan çatışmalarından dolayı çoğu yara bere içindeki bu kovulmuşlar kala balığı dövüşmeye hazırdı. Erkeklerin her biri çarpanlar, bıçaklar ya da sivriltilmiş sopalarla tepeden tırnağa silahlıydılar.

Bizzat Gregg, o hilkat garibesi yardakçısının eşliğinde, kapalı bir kapının ardında Scoyt, Pagwam ve Aza Ruskin'le konuyu tartışmaktaydı. Complain teşrifata gerek duymadan daldı içeriye. Bu müdahalesinin yol açtığı öfkeli bağrışmalara bile kulak asmayacak kadar benzeri görülmemiş bir özgüvenin tadını çıkarıyordu. Orada doğal lider saydığı Scoyt'a dönerek, "Size yardım etmeye geldim," dedi. "Sizin için iki şeyim var ve bunlardan ilki bir miktar bilgi. Her güvertede giriş kapaklarının olduğunu keşfettik, ama bu Devler'in ve Hariciler'in kaçış yollarından sadece biri. Her odada çok kullanışlı bir çıkışları daha mevcut!" Masanın üzerine sıçradı ve bir ızgaranın nasıl açılabileceğini onlara gösterdi. Yorum yapmaksızın aşağı inerken yüzlerindeki şaşkınlıktan dolayı mutluydu. "Seyretmenizi istediğim başka bir şey daha var, Amir Scoyt," dedi. Fermour'un kaçışı hakkında zihnini kurcalayıp duran bir nokta daha o anda yerli yerine oturuvermişti; bulmacanın bir parçası daha netleşmişti. "Gemide bir yerde Devler'in bir merkez üssü var," dedi. "Beni yakaladıklarında oraya götürmüşlerdi, ama nerede olduğunu bilmiyorum... Gazın etkisi altındaydım. Ama bilerek ya da yapım gereği bizden ayrılmış bir güvertede ya da katta olduğu kesin. Gemide böyle yeterince yer var... Bizim bakmamız gereken yerler de bunlar."

"Buna zaten karar vermiş durumdayız," dedi Gregg sabırsızlıkla. "Sorun şu: Her şey öylesine bir karışıklık içinde ki, çoğu güvertenin kesilmiş mi kesilmemiş mi olduğunu bile anlayamıyoruz. Geminin herhangi bir bölmesinde koskoca bir ordu saklanıyor olabilir."

Complain sinirlenerek,. "Elimizin hemen altındaki böyle bir yeri size söyleyeyim," dedi. "Fermour'un hapsedildiği hücrenin üzerinde, Güverte 21'de." "Bunu nereden çıkarıyorsun, Complain?" diye merakla sordu Scoyt. "Çıkarsamayla. Devler, anladığımız kadarıyla, herkesi koridordan uzaklaştırarak, Fermour'u kapaklardan kaçırmak için gereğinden fazla zahmete girdiler. Aslında bu bir dakikadan çok sürmezdi ve meraklı gözlerden de uzak kalmış olurlardı. Benim tahminime göre bunu yapamadılar. Çünkü üst kattaki bir şeyler çökmüş ve çıkışı tıkamıştı. Diğer bir deyişle, orada bizim göremediğimiz odalar olabilir. İçlerinde neyin saklandığını öğrenmek zorundayız."

"Size bunun gibi en az yüz yer olabileceğini söylüyorum," diye söze başladı Gregg.

"Kontrol etmeye değer kesinlikle..." dedi Aza Ruskin.

"Diyelim ki sen haklısın Complain," diye araya girdi Scoyt. "Eğer ızgara tıkanmışsa nasıl geçeceğiz oradan?"

"İşte böyle!" Complain ısı tabancasını en yakın duvara tutarak yatay bir keşi yaptı. Bir an için sessizlik oldu.

"Tecrit aşkına!" dedi Gregg boğulurcasına. "Benim sana verdiğim şey bu!" "Evet ve işte böyle kullanıyoruz. Bu, sandığın gibi gerçek bir silah değil. Bu bir alev püskürtücüsü."

Scoyt ayağa kalktı. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

"Haydi Güverte 21'e inelim," dedi. "Pagwam, adamların giriş kapaklarını ellerinden geldiğince hızla açmaya devam etsinler. Complain, iyi iş basardın. Şu aracı hemen deneyeceğiz."

Scoyt başlarında olmak üzere grup halinde yürüdüler. Scoyt, Complain'in kolunu müteşekkir biçimde sıktı.

"Zamanla," dedi, "bu aracı kullanarak lanet geminin her tarafını sökebiliriz." Bu, Complain'in ancak çok sonra tam olarak anlayabileceği bir yorumdu. Güverte 21'in Fermour'un

hücresinin de yer aldığı orta katında tam bir kargaşa hüküm sürüyordu. Şimdi her birinin başında bir nöbetçi bekleyen giriş deliklerinin hepsi ortaya çıkarılmıştı; kapaklar düzensiz yığınlar halinde atılmıştı bir yana. Orada yaşayan üç beş kişi -çoğunlukla barikatların görevlileri ve aileleri- daha fazla bela bastırmadan önce bölgeyi terk ediyor, nöbetçilerin arasında koşuşuyor ve herkesin ava gına dolanıyorlardı. Scoyt, ciyaklayan çocukları sağa sola iterek, kalabalığın içinde kendine dirsekleriyle kabaca yol açtı

Fermour'un hücresinin kapısını açarlarken Complain kolunun üzerinde bir elin temasını hissetti. Döndü ve Vyann pırıldayan gözleriyle ve taptaze karşısındaydı.

Kızı gördüğü için mutluluktan uçarken, "Senin uyuduğunu sanıyordum," diye bağırdı.

"Uyan saatinin geldiğinin farkında mısın?" diye sordu kız. "Kaldı ki, her an bir şeylerin olabileceği söylendi. Gelip başını derde sokmadığından emin olmam gerekiyordu."

Complain kızın elini avuçları arasına alıp sıktı.

"Sen uyurken başım belaya girip çıktı bile," diye güldü. Gregg çoktan hücrenin ortasına gitmiş, burada sandalye niyetine kullanılan hurda sandığın üzerine tırmanmış, kafasının yukarısındaki ızgaraya doğru dikkatle bakıyordu.

"Roy haklı!" diye seslendi. "Bu şeyin öte yanında bir engel var. Orada birtakım eğilip bükülmüş metal parçaları görebiliyorum. Bana şu ısı tabancasını uzatın ve işe koyulalım."

"Tam altında durma!" diye uyardı Complain. "Yoksa erimiş metal tependen aşağı yağacaktır."

Başını sallayan Gregg, Scoyt'un uzattığı tabancayla nişan aldı ve düğmeye bastı. Cam gibi ısı huzmesi dişlerini tavana geçirerek üzerinde kızıl bir kabartı oluşturmaya başladı. Kabartı genişledi, tavan bel verdi, doğranmış et parçaları gibi kızgın metal aşağı döküldü. Deliğin içinden başka metal parçaları görülebiliyordu; onlar da kızarmaya başlamıştı. Odanın içi gürültüyle doldu ve gözlerini yuvalarında kavuran acı bir duman çevrelerinden dalga dalga geçerek koridora yayıldı. Gürültünün arasında çatırdayan bir patlama sesi işitildi ve ışıklar sadece bir an için umulmadık ve güçlü bir şekilde parladıktan sonra söndüler.

Gregg tüneğinden inip tepesinde patlak bir göz gibi açılan deliğe bakarak, "Bu işimizi görür sanırım!" diye büyük bir memnuniyetle bağırdı. Heyecandan sakalları titriyordu.

"Kesin bir karar vermeden önce Meclis'i toplantıya çağırmamızın uygun olacağını düşünüyorum, Amir Scoyt!" dedi Ajan Ruskin endişeyle ve hücredeki yıkımı gözden geçirdi.

"Yıllardır Meclis toplantıları düzenlemekten başka bir şey yapmadık zaten," dedi Scoyt. "Artık eyleme geçiyoruz."

Öfkeyle bağırarak koridora koştu ve çok kısa bir süre içinde çevresinde on iki silahlı adam ve portatif bir merdiven vardı.

Bu tür işlerde diğerlerine oranla daha deneyimli olduğunu düşünen Complain, yanındaki bir nöbetçi karargâhına coşarak bir kova su aldı ve kavrulmuş metal yığınının üzerine boca etti. Odayı dolduran buharın içinde Scoyt merdiveni yerine dayadı ve çarpanını hazır ederek yukarı tırmandı. Diğerleri de, mümkün olduğunca çabuk ve teker teker onu izlediler. Vyann, Complain'in yanı başından ayrılmamıştı. Kısa bir süre içinde bütün grup hücrenin üzerindeki garip odanın içinde toplanmışlardı.

Isı dayanılacak gibi değildi; güçlükle nefes alabiliyorlardı. Izgaranın tıkanmasına ve ayaklarının altındaki denetleme tünelinin çökmesine neyin yol açtığını el fenerlerinin ışığı kısa sürede açığa çıkarmıştı; bu odanın zemini çok eskilerde olmuş bir patlama sonucunda kalbura dönmüştü. Bir makine -belki de Dokuz Gün Ateşi günlerinde bakımsız bırakıldığı için, diye aklından geçirdi Complain- patlamış, odadaki bütün duvarları ve eşyaları tahrip ederek havaya uçmuştu. Hayret verecek kadar çok sayıda cam ve tahta parçası zeminin her yanına saçılmıştı. Duvarlar şarapnelle delik deşikti. Ama bir Dev'den de hiç iz yoktu. İki kapıdan birine doğru bileğine dek yükselen molozun içinde yürümeye çalışan Scoyt, "Haydi!" dedi. "Burada vakit kaybetmeyelim."

Patlama kapıyı yerine iyice kaynatmıştı. Isı tabancasıyla eriterek kendilerine bir yol açtılar. El fenerlerinin ışığının ötesinde tehditkâr bir karanlık yükseliyordu. Sessizlik atılmış bir bıçak gibiydi kulaklarında. "Hiçbir yaşam izi yok..." dedi Scoyt. Sesinde endişe gizliydi. Geminin geri kalanından yalıtılmış bir yan koridorda mezara gömülmüş gibi, el fenerlerini sağa sola titrekçe çevirerek durdular. Öylesine yakıcı bir sıcak vardı ki burunların, ötesini zar zor

görebiliyorlardı. Kısa koridorun bir ucu, üzerine şablonla bir uyarı yazılı olan çift kanatlı bir kapıyla sonlanıyordu. Birbirlerine sokularak gittiler ne yazdığını okumaya:

HAVA KİLİDİ - YÜK GİRİŞİ

GÖREVLI OLMAYAN GİREMEZ

TEHLİKELİDİR!

Kapının her kanadında, yanlarında "SİNYAL GELİNCEYE DEK AÇMAYINIZ" uyarısıyla, bir kilit halkası asılıydı. Uyarılara sersemlemiş halde bakakaldılar. "Ne bekliyorsunuz? Sinyal gelmesini mi?" diye sinir bozucu bir sesle konuştu Hawl. "Erit şu kapıyı, Kaptan!"

"Bekle!" dedi Scoyt. "Burada dikkatli olmak zorundayız. Bir hava kilidi neyin nesidir bilmek istiyorum. Manyetik kilitleri ve sekizgen yüzük kilitlerini anladık, ama hava kilidi nedir?"

"Bırak şimdi ne olduğunu! Erit şunu!" diye yineledi Hawl grotesk kafasını sallayarak. "Bu boktan gemi senindir, Kaptan... Evindeymiş gibi hareket et!" Gregg ısıyı açtı. Metal hüzünlü, donuk bir pembeye dönüştü, ama erimedi. Ettikleri bol miktarda küfürlerin de bir yararı olmadı ve sonuçta Gregg silahı şaşkınlık içinde bir kenara bırakmak zorunda kaldı.

"Özel bir metal olmalı," dedi.

Silahlı adamlardan biri öne çıktı ve kapılardan birinin üzerindeki halkayı çevirdi. Bunun üzerine kapı kanadı rahatça duvardaki bir aralığa kayıverdi. Gerginliğin gevşemesi üzerine birisi yüksek sesle güldü; Gregg utanma inceliğini gösterdi. Hava kilidine geçmekte özgürdüler.

Harekete geçmek şöyle dursun üzerlerine amansızca dökülen bir ışık selinin altında sarhoş gibi kalakaldılar. Hava kilidi denilen yer her ne kadar sadece orta boy bir oda olsa da, karşı duvarında daha önce hiçbirinin benzerini görmediği, huşu içindeki bakışları altında odayı sonsuza uzatıyora benzeyen bir şey, bir pencere vardı: uzaya açılan bir pencere!

Vyann'la Complain'in Kontrol Odası'nda göz attıkları kıytırık uzay parçası değildi bu; geniş bir kare biçimindeydi. Ama eski deneyimleri o ikisini böyle bir şeye karşı bir parka da olsa hazırlamıştı. Onlar kalın tozla kaplı odayı geçerek bu

ihtişama doğru yürüyen ilk kişiler oldu; grubun diğer üyeleri kapının önüne mıhlanmışlardı.

Pencerenin ötesinde, bir imparatorun kaftanına saçılmış mücevherlere benzeyen yıldızlarıyla, uzayın sonsuz dinginliği uzanıyordu. Bu, tüm paradoksların en güçlüsü, insan idrakinin ötesinde bir görünümdü; çünkü ödün vermez bir karanlık izlenimi uyandırsa da, her bir köşesi rengârenk ışık darbeleriyle ışıldıyordu. Bu muhteşem görünümü dilsiz gibi sindirmeye çabalarken kimsenin dudaklarından tek bir hece bile dökülmedi.

Her ne kadar uzayın dinginliği karşısında tümü ağlamanın sınırına gelmişse de, gözyaşlarını durduran, uzayın içinde yüzen bir şey oldu: yeni doğmuş bir kedi yavrusunun gözleri gibi parlak ve kör mavi renkteki bir gezegenin, bir kol boyu mesafede tutulan bir oraktan daha büyük olmayan tatlı hilali! Hilal, bir güneşin doğmakta olduğu merkezine doğru, göz kamaştıran bir beyaza dönüşüyordu. O müthiş halesiyle güneş, diğer her şeyi gölgede bırakıyordu.

Hiçbiri konuşamamıştı hâlâ. Hilal genişleyip o muhteşem güneş onun ardından tamamen kurtulurken, sessizlik içinde seyrettiler. Bu mucize karşısında tek bir söz edemiyorlardı. Yüceliği karşısında sağır, dilsiz ve sarhoş olmuşlardı. Sonunda konuşan Vyann oldu.

"Oh, Roy, sevgilim," diye fısıldadı. "Sonunda bir yere erişebildik! Bizim için hâlâ umut var, hâlâ bir çeşit umut!"

Complain o zaman kıza bakmak, bir yanıt vermek için düğümlenmiş boğazını zorlamak üzere ona döndü. Yine de yanıtlayamadı. Bütün yaşamı boyunca peşinden koşup durduğu o büyük şeyin ne olduğunu bulmuştu sonunda. Aslında hiç de büyük bir şey değildi bu. Hatta küçücüktü. Laur'du sadece... Laur'un gün ışığıyla yıkanan yüzü.

3

Büyük haberin çarpıtılmış öyküleri bir saate kalmadan Baştaraf'taki her erkek, kadın ve çocuğa ulaşmıştı. Herkes her şevi tartışmak istiyordu: Amir Scoyt dışında herkes yani. Onun açısından bu olay basit bir münasebetsizlik, Devler'i ve müttefiklerini avlamasında ortaya çıkmış neredeyse geçici bir duraklamaydı. Dev falan bulamamıştı; şimdi ise kısa bir şekerlemenin ardından hemen eyleme dökmeye kararlı olduğu yeni bir planla zihni dolu olarak geri dönüyordu. Plan çok basitti; gemiye son derece fazla miktarda zarar vermeyi içeriyor olması

gerçeği dahi Scoyt'u hiç mi hiç ırgalamıyordu. Niyeti Güverte 25'i tamamen sökmekti.

Güverte 25 Ölüyollar'ın Baştaraf'tan sonraki ilk güvertesiydi ve bu güverte ortadan kaldırılırsa hiç kimsenin görünmeden geçemeyeceği mükemmel bir tampon bölge elde edilirdi. Bu muazzam hendek benzeri boşluk oluşturulur ve başına güçlü bir nöbetçi müfrezesi konulursa tüm denetleme tünelleri boyunca bir av başlatılabilir ve Devler kaçmaya olanak bulamazlardı. Bu plan üzerinde derhal çalışılmaya başlandı. Ellerinden geleni yapmaya hevesli gönüllüler Scoyt'un başına üşüştüler. Hakkındaki ferman kesinleşmiş olan güvertedeki taşınabilir her kalem eşyanın parçalanması ya da bu olanaksızsa boş odalarda depolanması için diğer güvertedeki görevlilere nakleden insan zincirleri kuruldu. Zincirlerin daha ilerisinde ise çoğu Gregg'in böyle işlerde deneyimli adamlarından devşirilmiş terli savaşçılar, baltalarıyla doğrayarak ve köklerini sökerek poniklerin üzerine atıldılar; hemen arkalarından kalan bitkileri ayıklayan, deşen temizleyiciler geliyordu.

Böylece oda temizlenir temizlenmez Amir Scoyt elinde ısı tabancasıyla bizzat çıkageliyor ve duvarlar yerle bir oluncaya dek dört bir yanı kavuruyordu; metal parçaları dokunabilecek kadar soğur soğumaz el arabalarıyla uzaklara taşınıyordu. Isı tabancası güverteleri birbirinden ayıran asıl metale pek etki etmiyordu -bu metalin hava kilitlerinin yapımında kullanılan güçlendirilmiş metalin aynısı olduğu aşikârdı- ama bunun dışında hiçbir şey tabancanın karşısında dayanamıyordu. Çalışmaların başlamasından kısa bir süre sonra, kapısında "Çamaşırhane" yazan büyükçe bir salonda bir fare sığınağı ortaya çıkarılmıştı. Gregg'in iki adamı büyükçe bir kazanı ortadan ikiye ayırdıklarında, fare yuvalarından oluşmuş çılgın bir labirent, sakinleri kemirgenler olan bir köyle karşılaşmışlardı. Kemik parçaları, çerçöp, teneke kutular ve her türlü pislik kullanılarak inşa edilmiş şaşırtıcı ölçüde karmaşık katlar ve sokaklar vardı kazanın içinde. Yarı aç yaratıklar tutsak edilmişti küçük kafeslerin içinde: tavşanlar, hamsterler, hatta bir kuş; bir fırtına gibi havalanan güveler vardı burada ve fareler... çocuk yuvalarındaki, ağıllardaki, mezbahalardaki, cephaneliklerdeki fareler. Scoyt ısı tabancasını minyatür köye yöneltip ateşe boğduğunda, kemirgenler vahşice dışarı dökülüp saldırmışlardı. Scoyt gerilerken bir yandan da tabancası sayesinde onları püskürterek canını zor kurtarmıştı. Destek kuvvetleri yetişip küçük vahşileri çarpanlarıyla dağılıncaya kadar, Gregg'in iki adamının boğazları ısırılarak parça parça edilmişti. Cesetleri

insan zincirlerinden geri taşındı ve yıkım işine devam edildi. O ana kadar 24'ten 13'e dek olan güvertelerin her üç katı da giriş kapaklarından arındırılmıştı. Her deliğin başında nöbetçisi vardı.

"Gemi hızla yaşanmaz hale getiriliyor," diye itiraz etti Tregonnin. "Sırf tahrip etmiş olmak için tahrip ediyorsunuz." Önemli sayılan herkesin çağrılmış olduğu bir toplantıya başkanlık etmekteydi. Meclis üyeleri Billyoe, Ruskin ve Dupont oradaydılar. Pagwam ve Güvenlik Ekibi'nin diğer subayları oradaydılar. Gregg ve Hawl oradaydılar. Complain ve Vyann da. Marapper bile allem edip kallem edip içeri girmeyi başarmıştı. Sadece Scoyt ve Zac Deight ortalarda görünmüyorlardı. Scoyt, onu toplantıya çağırmak üzere gönderilen ulaklar aracılığıyla, "çok meşgul" olduğu haberini göndermişti. Tregonnin'in isteği üzerine Zac Deight'ı getirmek üzere gönderilen Marapper, meclis üyesinin odasında olmadığı haberiyle eli boş dönmüştü; Deight'ın meseledeki fesatça emellerini iyi bildikleri için Complain'le Vyann bu noktada göz göze gelmiş ama bir şey söylememişlerdi. Deight'ın bir hain olduğunu açıklamak içlerini ferahlatacaktı, ama başka hainler de bulunuyor olamaz mıydı? O zaman onları uyarmamak daha akıllıca olacaktı. "Devler bizi parçalamadan önce biz gemiyi parçalamalıyız," diye bağırdı Hawl. "Bu yeterince açık; niçin sorun haline getiriyorsunuz?" "Anlamıyorsun. Eğer gemi parçalanacak olursa hepimiz ölürüz!" diye karşı çıktı Aza Dupont.

"En azından farelerin kökü kurumuş olur," diye kahkahalara boğuldu Hawl. O ve Gregg, ta başından beri, meclis üyeleriyle sürekli bir didişme içindelerdi. İki taraf da diğerinin tavırlarından nefret ediyordu. Toplantı başka bir nedenden dolayı da düzensizlik içindeydi: Hiç kimse Scoyt'un atmakta olduğu adımları mı, yoksa garip gezegenin keşfini mi öncelikle tartışmak konusunda bir fikre sahip değildi.

Sonunda durumlarının iki yüzünü Tregonnin kendisi bütünleştirmeye karar verdi. "Sonuçta," dedi, "ikisi de aynı hesaba geliyor. Scoyt'un izlediği siyaset ancak başarılı olacaksa kabul edilebilir. Başarıya ulaşması için ise Devler sadece yakalanmakla kalmamalı, yakalandıklarında gemiyi bu gezegenin yüzeyine nasıl indirebileceğimizi de bize söylemeliler."

Bu sözler genel bir destek mırıltısıyla karşılandı.

"Devler bu tür bir bilgiye sahip olsalar gerek, besbelli ki," dedi Billyoe. "işin başında gemiyi onlar inşa etmiş

olduklarına göre..." "Haydi öyleyse, işe koyulalım ve gidip Scoyt'a biraz destek verelim," dedi Gregg ayağa kalkarak.

"Gitmenizden önce söylemek istediğim bir şey daha var," dedi Tregonnin, "o da şu ki, tartışmalarımız tamamen maddi bir bağlamda sürdürüldü. Ama eylemimizin ahlaki açıdan da aklanması gerektiğine inanıyorum. Gemi bizim için kutsal bir nesnedir; onu sadece bir şartla yok edebiliriz: Uzun Yolculuk gerçekleşsin diye. Bu şart, ne mutludur ki, yerine getirilir. Bazılarınızın geminin ötesinde görmüş olduğu gezegenin Yer olduğundan eminim."

Konuşmasındaki sofuluk Gregg ve Sağkalım Ekibi'nin bazı üyelerinden alaycı mırıltılar yükselmesine neden oldu. Diğerleri ise tezahürat ve coşkuyla karşıladılar. Marapper'ın Tregonnin'in rahip olması gerektiğini haykırdığı duyuldu.

Complain'in sesi şamatayı bir bıçak gibi kesti.

"Bu gezegen Yer falan değil!" dedi. "Sizi düş kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama, sizde olmayan bazı bilgilere sahibim. Yer'den çok uzaklarda olmalıyız... Bu gemide yirmi üç nesil yaşadı ve öldü: Yer'e ise yedi nesilde ulaşılması gerekiyordu!"

Aniden öfkeli, acıklı ya da soran seslerle çevrelenmişti. Herkesin durumu olduğu gibi bilmesi ve yüzleşmesi gerektiğine karar vermişti; her şey söylenmeliydi onlara... mahvolmuş Kontrol Odası, Kaptan Gregory Complain'in günlüğü, Zac Deight, her şey! Her şey söylenmeliydi onlara... sorun bir tek adamın kendi başına başa çıkamayacağı kadar acil hale gelmişti. Ama bir başka sözcük daha söylemesine zaman kalmadan meclisin kapısı ardına dek savruldu. Yüzleri dehşetle çarpılmış iki adam duruyordu orada. "Devler saldırıya geçti!" diye bağırdı adamlar.

İnsanın burun deliklerini sızlatan, gözlerini kör eden bir duman halka halka yayılıyordu Baştaraf güvertelerine. Güverte 25'ten 24 ve 23 numaralı güvertelere taşınıp yığılan molozlar ateşe verilmişti. Kimsenin umurunda bile değildi; herkes kundakçı manyaklara dönüşmüştü. Gemi boyunca yerleştirilmiş otomatik aygıtların yangın tehdidiyle başa çıkmak için basit bir yöntemleri vardı: Yangının başladığı bölümü yalıtıyor ve içerideki havayı boşaltıyorlardı. Ama bu kez yangın otomatik aygıtların bozuk olduğu odalarda ve açık koridorlarda başlamıştı ne yazık ki!

Scoyt ve tahripçi omuzdaşları dumanın içinde şikâyet etmeksizin uğraşmaya devam ediyorlardı. Bu adamları izleyen tarafsız bir gözlemci bile yüreklerinde közlenmiş bir öfkeyi hareket ettiklerini hemen fark ederdi; onları hapseden gemiye karşı ömürlerince besledikleri nefret kendini ifade etme olanağını bulmuştu ve karşı durulmaz bir şiddetle dizginlerinden boşanmıştı. Devler'in darbesi ise çok zekiceydi.

Küçük bir banyonun son duvarını da yakarak dönen ve dinlenmeye çekilen Scoyt, duvarları yıkmaya devam eden diğer üç adamının görüş alanlarının geçici olarak dışında kalmıştı. Tam o esnada, yukarıdaki ızgara olduğu yerden sökülmüş ve bir Dev, Scoyt'a doğru bir gaz kapsülü ateşlemişti. Kapsül Amir'in suratının ortasında patladı. Scoyt ses bile çıkaramadan olduğu yere yıkıldı. Izgaradan aşağı yılan gibi kıvrılan düğümlü bir halat sarkıtıldı. Devler'den biri halattan aşağı indi ve ısı tabancasını Scoyt'un gevşemiş ellerinden çekip aldı. O tam bunu yaparken, parçalanan duvar üzerine devrildi ve onu sersemletti. Üç işçi aslında duvarı devirmek niyetinde değillerdi, ama dikkatsiz davranmışlardı. Tam bir şaşkınlık içinde Dev'e bakakaldılar. Onlar şaşkın şaşkın bakınırken halattan aşağı sarkan üç Dev, adamlara ateş açtılar ve düşen arkadaşlarıyla ısı tabancasını alarak güvenliğe kaçırdılar. Dumana rağmen bu baskını başkaları da görmüştü. Gregg'in en yetenekli fedailerinden biri, Black adlı bir adam ileri fırladı. Izgaraya henüz ulaşmakta olan sonuncu Dev sırtına gömülen bir bıçakla tepetaklak aşağı düştü; ısı tabancası elinden kurtulup yuvarlandı. Yardım gelmesi için bağıran Black bıçağını saplı olduğu yerden geri alarak halattan yukarı fırladı. O da yüzü gözü gaza bulanmış halde, zemine gerisin geri yığıldı. Ardından başkaları yetişti. Üzerinden sıçrayarak saldırdılar, halattan yukarı çıkıp ızgaradan öteye üşüştüler.

Denetleme tünellerinin basık aralığında müthiş bir kavga ve kovalamaca böylece başlamış oldu. Devler denetleme tüneline havalandırma borusunu keserek girmişlerdi, ama yaralı arkadaşları onlara ayak bağı oluyordu. Destek kuvvetleri, bir zamanlar Complain'i de taşımış olan konveyörlerin üzerinde yetiştiler. Bu arada boru kirişlerinin çevresinde gittikçe artan sayıda Baştaraflı, Devler'i sürekli olarak hırpalıyordu.

Dövüşmek için çok tuhaf bir dünyaydı bu. Denetleme tümelleri her katın ve her güvertenin çevresini dolanıyordu. Işık yoktu; onları şimdi rastgele aydınlatan el fenerleri kirişlerin arasında çok garip gölge ağlarının oynaşmasına yol açıyordu, fek başına keskin bir nişancı için ideal bir ortamdı;

bir grup için ise tam anlamıyla cehennemin kendisiydi: Dostu düşmandan ayırmak mümkün olmuyordu.

Olayların tam bu aşamasında Gregg, kumandayı ele almak üzere meclis odasından döndü. Kısa süre içinde arbedeye belirli bir düzen getirmişti. Artık Scoyt da bir süre için eylemin dışında kaldığından Baştaraflılar da ona riayet ediyorlardı.

"Birisi şu ışın tabancasını getirsin bana," diye kükredi. "Geri kalanların hepsi peşimden Güverte 20'ye gelecek. Eğer oradaki deliklerden inersek Devler'i arkadan çevirebiliriz."

Dört dörtlük bir fikirdi bu. Tek pürüz şuydu ki -ve bu bütün kapakların kaldırılmış olmasına rağmen nasıl olup da Devler'in güverteden güverteye hâlâ görülmeden geçebildiklerini de açıklıyordu- denetleme tünelleri dış gövdenin hemen bitişiğinde gemiyi çepeçevre dönüyor ve üst kattaki tüm odaları çevreliyordu. Bu durum iyice anlaşılıncaya kadar Devler'in hareketlerinin engellenebilmesi olanaksızdı. Gemi, Gregg'in hesaba kattığından da karmaşıktı. Gözleri dönmüş halde giriş deliklerinden aşağı saldıran adamları, düşmanı bulamadılar.

Gregg vahşi doğasının gerektirdiği gibi davrandı. Karşısına çıkan her engeli ısı tabancasıyla eriterek kendine bir yol açmaya başladı. Denetleme tünelleri gemi sakinlerine daha önce hiç açılmamıştı; daha önce bir ısı tabancası geminin duyarlı kılcal damarları arasında çılgın gibi kullanılmamıştı.

Isıyı vermeye başlamasının üzerinden daha üç dakika geçmeden, Gregg bir lağımı ve ana su borusunu patlatmıştı bile. Şiddetle püsküren basınçlı su adamlardan birini duvara yapıştırdı, onunla öfkeyle oynadı, boğdu, karşısına çıkan her şeyin üzerinden çağlayarak geçti, güvertelerin arasındaki metal aralıklarda köpükler saçtı.

Yaklaşan tehlikenin farkına varan Baştaraf adamlarından biri, "Kapat şu şeyi, seni ahmak herifi" diye bağırdı.

Gregg yanıt olarak tabancayı adama yöneltti.

Sırada bir enerji kablosu vardı. Bir kobra yılanı gibi şahlanan ve kıvılcımlar saçan gerilim hattı, denetleme konveyörlerinin işlediği raylara çarptı; iki adam gık çıkaramadan öldüler

Yer çekimi iflas etmişti. Bütün o güverte boyunca serbest düşmeye geçildi aniden. Düşme duygusu kadar hızla paniğe yol

açan başka hiçbir şey olamaz. O kısıtlı ortamda başlayan panik her şeyi daha da berbat hale getirdi. Bizzat Gregg sıfır yerçekimiyle her ne kadar daha önce karşılaşmış da olsa, bir an için kontrolünü kaybedip tabancasını yere düşürdü. Yerde zıplayan silah yine ona doğru yükseldi. Gregg çığlık çığlığa ve sakalları tutuşmuş halde bir yumruk indirdi ateş saçan namluya...

Bu pandomim süresince Complain ve Vyann, bir sedye üzerinde odasına getirilmiş olan Amir Scoyt'un yanındalardı. Complain, gazın tadını kendisi de yakınen bildiğinden, hâlâ baygın yatan Scoyt'u çok iyi anlayabiliyordu. Scoyt'un saçlarında gaz kokusu vardı hâlâ... aynı zamanda da yanık kokusu. Yukarı bir göz attığında ızgaranın deliklerinden ince bir dumanın sunduğunu gördü.

"Aptalların iki güverte aşağıda başlattıkları şu yangın," dedi, "havalandırma sistemi dumanı her yere taşıyacak!" diye bağırdı Vyann'a. "Durdurulması gerek!" "Güverteler arası kapıları kapatabilsek..." dedi kız. "Roger'ı buradan çıkarmamız gerekir mi dersin?"

Kız henüz konuşmasını tamamlamadan, Scoyt inleyip kıpırdanmaya başlamıştı bile. Adamın yüzüne su serpip kollarına masaj yaparken, koridordan gelen bağrışmaları duyamayacak kadar meşguldüler; zaten o kadar çok gürültü vardı ki, kapı aniden savrularak Aza Tregonnin eşikte belirinceye dek hiçbir şeyin farkında olmaksızın biraz daha zaman harcadılar.

"İsyan!" dedi Tregonnin. "isyan! Ben de böyle olmasından korkuyordum. Ah, tecrit aşkına, başımıza neler gelecek? Ölüyollar çetesinin aramıza alınmasına daha başında karşı çıkmıştım- Scoyt'u ayıltamaz mısınız? O ne yapılması gerektiğini bilir! Benden bir eylem adamı olmamı bekleyemezsiniz!" ' Complain kaşlarını çatarak adama baktı. Küçük kütüphaneci, heyecandan faltaşı gibi açılmış gözleriyle zıp zıp zıplıyordu parmaklarının ucunda.

"Sorun nedir acaba?" diye sordu Complain. Bu-hor görücü bakışlar karşısında Tregonnin kendini toparlayabilmek için gözle görülür bir çaba sarf etti. "Gemi enkaza çevriliyor," dedi daha sakin bir sesle. "Zırdeli Hawl -şu küçük kafalı adam-ısı tabancasını eline geçirdi. Ağabeyin yaralandı. Şimdi çetenin çoğu -ve bizim adamlarımızdan bazıları- özetle her şeyi paramparça etmekle meşguller. Onlara durmalarını ve tabancayı teslim etmelerini emrettim, ama bana güldüler."

"Scoyt'un emirlerine uyacaklardır," dedi Complain ciddiyetle. Scoyt'u ısrarla sarsmaya başladı.

"Korkuyorum, Roy. Çok kötü şeyler olacakmış gibi hissetmekten alamıyorum kendimi," dedi Vyann.

Yüzüne bir göz atması kızın ne kadar korkmuş olduğunu Complain'e anlatmaya yetti. Yanına giderek kolunu okşadı.

"Amir Scoyt'la ilgilenmeye devam et, Aza," dedi Tregonnin'e. "Yakında tüm sorunlarınızı çözecek kadar kendine gelecektir. Biz geri döneceğiz." Şaşkınlaşmış Vyann'ı koridora çıkardı. İnce bir sızıntı halindeki su güverte boyunca akıyor ve giriş deliklerinden aşağı damlıyordu. "Şimdi ne olacak?" diye sordu kız.

"Bunu daha önce düşünmediğim için aptal olmalıyım," dedi Complain. "Devler'e ulaşabilmek için gemiyi tepemize yıkma riskini göze almak zorundayız... eğer başka bir yolu yoksa, tabii. Ama başka bir yol var! Zac Deight'ın odasında Curtis'le, yani Devlerin şefiyle konuşabildiği garip bir araç mevcut." "Anımsamıyor musun Roy, Marapper Zac Deight'ın gittiğini söylemişti." "Bu aracın nasıl çalıştığını anlamanın yolunu onsuz da bulabiliriz," diye karşılık verdi Complain. "Ya da bize yararlı olabilecek başka bir şeyle karşılaşabiliriz orada. Halen pek yararlı bir iş yapmadığımız kesin." Baştaraf sakinlerinden altı kişilik bir grup yanlarından sessizce koşarak geçerken alaycı alaycı konuşmuştu. Herk koridordan aşağı suları saçarak kaçıyor gibiydi; yangının a kokusunun onları kışkırttığı açıktı. Complain, Vyann'ın yumuşacık elini tutarak onu hızla Güverte 17'nin en alt katına indirdi. Giriş kapakları bir kenara mezar taşları gibi atılmışlardı, ama başlarına dikilen nöbetçiler başka yerlerde heyecan aramak için daha şimdiden terk etmişlerdi yerlerini.

Sersemlemiş meclis üyesini terk ettiği odanın kapısı önünde duraklayan Complain el fenerini doğrulttu ve kapıyı tekmeleyerek açtı.

Zac Deight orada, metal bir sandalyede oturuyordu. Marapper da şişman gövdesini bir koltuğa yaymış vaziyette, oradaydı; elinde bir çarpan tutuyordu. "Benliğinize ferahlık, çocuklarım," dedi rahip. "İçeri gel Roy, içeri gel. Tabii sen de Müfettiş Vyann, tatlım!"

"Ne işin var bu güvertelerde, Marapper, seni kaypak moruk?" diye şaşkınlık içinde sordu Complain.

Avcının eski günlerde kullanmaya hiçbir zaman cesaret edemeyeceği bu nahoş hitap tarzını duymazdan gelen rahip, genellikle olduğu üzere açıklama yapmaya çoktan hevesliydi. Dediğine göre, özellikle geminin son sırlarını da Zac Deight' tan işkence yoluyla çıkarmak amacıyla orada bulunmaktaydı; ama her ne kadar uzunca bir süre geçmiş olsa da işe yeni yeni başlamaktaydı; çünkü meclis üyesini ayıltmayı henüz başaramamıştı.

"Ama meclis toplantısında onu burada bulamadığını söylemiştin," dedi Vyann. "Bir Harici olduğu için Deight'ı, benim elime geçmeden önce parça parça etmelerini istememiştim," dedi Marapper.

Complain, "Onun bir Harici olduğunu ne zamandır biliyorsun?" diye şüpheyle sordu.

"İçeri girip onu yerde yatar halde bulduğumdan beri... Parmağındaki sekiz kenarlı yüzüğüyle tabii!" dedi Marapper kendinden memnun bir sesle. "Ayrıca tırnaklarının altına dayadığım bir çakıyla ondan bir miktar bilgi koparmayı da başardım. Devler ve Hariciler şu dışarıda gördüğünüz gezegenden geliyorlar; ama bir gemi gelip onları götürmeden önce buradan ayrılmaları mümkün değil. Çünkü bu gemi o gezegene inemez."

"Kontrol edilemez haldeyken tabii inemez," dedi Vyann. "Rahip Marapper, vaktinizi boşa harcıyorsunuz. Ayrıca küçüklüğümden beri yakından tanıdığım bu meclis üyesine işkence yapmanıza da izin veremem."

"Unutma ki onun niyeti bizi öldürmekti!" diye anımsattı kıza Complain. Kız, mantıktan da üstün bir haklılığa sahip olduğuna dair kadınsı inancıyla, yanıt vermek yerine onu inatçı bakışlarla süzdü.

"İkinizi de ortadan kaldırmayı denemekten başka seçeneğim yoktu," dedi Deight boğuk bir sesle. "Eğer beni bu korkunç yaratığın elinden kurtarırsanız ne isterseniz yaparım... Mantık dahilinde tabii."

Dünyada bir rahiple bir kız arasında üç taraflı bir tartışmaya sürüklenmekten daha münasebetsiz çok az durum vardır; nitekim Complain de konumundan hiç mi hiç memnun değildi, ama ne Vyann'ın önünde böyle davranabilirdi, ne de

aniden sahip olduğu duyarlılığı rahibe açıklayabilirdi. Didişmeye başladılar. Bu durum yakınlardan gelen tuhaf, tırmalayıcı ve tanımlanamadığı için daha da korkutucu bir sesle kesildi. Ses gittikçe şiddetlendi. Aniden tepelerinden gelmeye başlamıştı.

Fareler hareket halindelerdi! O katın üzerinde yer alan havalandırma tünelinden geçiyorlardı; küçük ve pembe ayaklar, bütün fare kavmi gümbür gümbür geçerken, Complain'in kısa bir süre önce aşağı atladığı ızgaranın üzerinde koşuştular. Toz yağdı odanın içine ve tozla beraber duman da geldi.

Ürkmüş fare sürüsü uzaklaştığında, "Bu tür şeyler geminin her yanında cereyan ediyor olsa gerek," dedi Complain "Yangın fareleri deliklerinden dışarı uğratıyor. Adamlar zamanla gemiyi tamamen sökmüş olacaklar. Bunu yaparken hepimizi öldürseler de gizli sığınağınızı mutlaka ortaya çıkaracaklardır. Eğer kendin için neyin hayırlı olduğunu biliyorsan, Deight, şu aleti alır ve elleri havada ortaya çıkmasını söylersin Curtis'e."

"Bunu yapsam bile beni asla dinlemezler," dedi Zac Deight. Cildi kâğıt gibi incelmiş ellerini kucağında ovuşturuyor du.

"Bu benim sorunum," dedi Complain. "Şu Küçük Köpek nerede? Aşağıdaki gezegenin yüzeyinde mi?"

Zac Deight canından bezmiş bir halde başını sallayarak onayladı. Göğüs germeye çalıştığı ruh sıkıntısını belli eder biçimde sürekli öksürerek boğazını temizlemeye çalışıyordu.

"Ayağa kalk ve Curtis'e derhal Küçük Köpek'e telefon ederek buraya bir gemi göndermelerini sağlamasını söyle," dedi Complain. Çarpanını çekti ve Deight'a yöneltti.

"Sadece ben çarpan çekerim burada!" diye bağırdı Marapper. "Deight benim tutsağım!" Kendi silahını çekmiş halde yerinde fırlayarak Complain'e doğru yürüdü. Complain vahşi bir tekmeyle uçurdu onu rahibin elinden. "Bu tartışmada üçüncü bir tarafın varlığına katlanamayız, rahip," dedi. "Eğer bu işin içinde kalmak istiyorsan sesini kes. Pekâlâ, Deight, kararını verdin mi?" Yüzünü kararsızlık içinde buruşturan Zac Deight umarsızca ayağa kalktı. "Ne yapacağımı bilemiyorum. Durumunuzu kesinlikle hiç anlamıyorsunuz," dedi. "Eğer elimde olsaydı size gerçekten yardım ederdim. Sen özünde aklı başında bir adama benziyorsun Complain; eğer sırf seninle ben..."

"Benim aklım başımda falan değil," diye bağırdı Complain. "Her şey olabilirim, ama aklı başında asla! Bul şu Curtis'i. Haydi, yaşlı tilki seni, kımılda biraz! Buraya bir gemi getirt!"

"Müfettiş Vyann, lütfen siz..." dedi Deight.

"Evet, Roy, lütfen..." diye söze başladı Vyann.

"Hayır!" Complain kükredi. Herkesin, hatta kadınların bile kendilerine göre bir iradelerinin olması rezilliğin dik âlâsıydı. "Çektiğimiz tüm acıların sorumlusu işte bu hödüklerdir. Şimdi ya bizi beladan kurtaracaklar, ya da artık kendileri bilirler."

Kitap dolaplarından birini yakalayarak öfkeyle odanın ortasına çekti. Telefon duvardaki girintisinde, konuşulan her mesajı iletmek için sessiz ve tarafsız bekliyordu.

"Bu kez çarpanımı 'öldürücüye' ayarladım, Deight," dedi Complain. "Üçe kadar konuşmaya başlamanı tavsiye ederim. Bir... iki..."

Zac Deight ahizeyi yerinden alırken gözleri yaşarmıştı. Telefon elinde titriyordu.

Bir ses yanıt verdiğinde, "Bana Curtis'i bulur musunuz, lütfen," dedi. Bu aracın geminin içindeki gizli karargâhla bağlantılı olduğunu düşündüğünde cinleri tepesinde de olsa Complain, damarlarında gizli bir heyecanın dolaşmasına engel olamamıştı.

Curtis telefona çıktığında odadakilerin dördü de sesini net bir biçimde duyabiliyordu. Sesi gerginlikten tizleşmişti; o kadar hızlı konuşuyordu ki onu tanımayanlar bir Dev'in konuşmakta olduğunu tahmin edemezlerdi. Yaşlı meclis üyesinin henüz bir kelime bile söylemesine meydan bırakmadan bağırıp çağırmaya başlamıştı.

"Deight!" dedi. "Bir yerlerde hata yapmışsın. Zaten bu görev için çok yaşlı olduğunu söylemiştim hep! Lanet olası hızlıbaşlar kaynak tabancasını kullanıma soktular. Sanırım o tabancanın sende olduğunu iddia ediyordun! Onunla ortalığı yakıp yıkıyorlar... tamamen çıkmışlar zıvanadan! Çocuklardan birkaçı onu geri almayı denedi, ama başaramadılar ve şimdi bizim yakınımızda gemi yanmaya da başladı! Bu senin marifetin! Sorumluluğu yüklenmek zorunda kalacaksın..." Bu kelime yağmuru

süresince Zac Deight'ta ince bir değişim olmuş, yine eski gururlu haline benzer bir havaya girmişti. Elindeki telefon ahizesi titremeyi kesti.

"Curtis!" dedi. Sesindeki emredici ton telefon hattında ani bir sessizliğe yol açtı. "Curtis, kendine gel! Sızlanmanın vakti değil. Çok daha yaşamsal olaylar söz konusu. Küçük Köpek e ulaşıp onlara..."

"Küçük Köpek ha!" diye bağırdı Curtis ve kaldığı yerden yine tam gaz devam etti. "Küçük Köpek'e ulaşamıyorum! Ne söyleyeceğimi niçin dinlemiyorsun? Elinde kaynak tabancasıyla maymunluk yapan hızlıbaşlardan biri, bizim tam altımızda, Güverte 20'nin orta katındaki bir enerji hattını koparmayı becerdi. Çevremizdeki duvarların tamamı elektriklenmiş durumda. Şimdiden dört adamım akıma kapılarak kendilerinden geçtiler. Telsizimiz ve aydınlatmamız çalışmıyor. Burada tıkılıp kaldık. Ne Küçük Köpek'e bağlanabiliyoruz ne de dışarı çıkabiliyoruz..." Zac Deight inilder gibi bir ses çıkardı. Telefonu umutsuzluk içinde bıraktı ve Complain'e işaret etti.

"İşimiz bitik," dedi. "Konuşulanları duydun. Kendi kulaklarınla işittin." Complain çarpanıyla adamın zayıf kaburgalarını dürttü. "Sesini kıs," diye tısladı. "Curtis'in konuşması henüz bitmedi."

Telefon hâlâ bağırıp çağırıyordu.

"Orada mısın Deight? Niçin yanıt vermiyorsun?"

"Buradayım," diye bezgince yanıtladı Deight.

"Yanıt ver o zaman. Eğlence olsun diye mi konuşuyorum burada?" diye tersledi Curtis. "Hepimiz için tek bir çıkar yol kaldı. Güverte 10'daki personel çıkışında acil durum vericisi var. Anladın mı? Biz burada sepetteki yengeçler gibi kısılıp kaldık. Dışarı çıkamıyoruz. Sen dışarıdasın. O vericiye ulaşıp Küçük Köpek'ten yardım istemelisin. Bunu yapabilir misin?" Çarpan Zac Deight'ın böğrüne daha bir hevesle dayanmıştı. "Deneyeceğim," dedi.

"İyi edersin! Bu bizim yegâne şansımız. Deight, ayrıca..." "Evet?"

"Tanrı aşkına söyle silahlı gelsinler... Hem de çabuk!" "Pekâlâ."

"Denetleme tüneline gir ve bir konveyöre bin."

"Tamam, Curtis."

"Çabuk ol, birader! Tanrı aşkına acele et!"

Zac Deight telefonu kapattıktan sonra uzun ve beklenti dolu bir sessizlik oldu. "O radyoya ulaşmama izin verecek misiniz?" diye sordu Deight. Complain başıyla onayladı.

"Seninle geliyorum," dedi. "Kendimize bir gemi bulmak zorundayız." Vyann'a döndü. Kız yaşlı adamın şükranla karşıladığı bir sürahi su getirmişti. "Laur," dedi Complain, "lütfen geri dönüp şu ana dek herhalde kendine gelmiş olan Scoyt'a, Devler'in gizlenme yerlerinin Güverte 20'nin üst katında bir yerde olduğunu söyler misin? Hepsini mümkün olan en kısa zamanda toptan temizlemesini söyle ona. Söyle, temkinli hareket etsin: Orada bir çeşit tehlike olsa gerek. Ona de ki... de ki Curtis adında, Uzun Yolculuğa özellikle yavaş yavaş çıkarılması gereken bir Dev var. Kendine dikkat et, Laur. Ben en kısa zamanda döneceğim."

Vyann, "Benim yerime Marapper gitse..." dedi.

"Mesajımın çarpıtılmadan ulaşmasını istiyorum," diye dobra dobra yanıtladı Complain.

"Lütfen dikkatli ol," diye yalvardı kız.

"Merak etme," dedi Marapper sertçe, "ona bir şey olmaz... Bütün hakaretlerine rağmen onunla gideceğim. Mesanem bana çok tatsız bir şeylerin tezgahlanmakta olduğunu söylüyor."

Koridorda onları dörtgen pilot lambaları karşıladı. Aralıklı dizilmiş mavi benekler karanlığı daha az ürpertici yapma yolunda çok az başarı sağlıyordu ve Complain Laur Vyann'in uzaklaşmasını kaygıyla izledi, isteksizce dönüp suların içinde, Marapper ve Zac Deight'ın ardı sıra yürümeye başladı; rahip başında mutsuzca dikilirken Deight kendini bir delikten aşağı sarkıtmaya başlamıştı bile.

"Bekle!" dedi Marapper. "Aşağıdaki fareler ne olacak?" "Senin ve Complain'in çarpanlarınız var ya," dedi Zac Deight kibarca. Bu yanıt Marapper'ın mutsuzluğunu hiç de geçirmişe benzemiyordu. "Yazık!" diye yakındı Marapper. "Bu giriş deliği benim geçemeyeceğim kadar dar olmalı. Ben iri bir adamım Roy."

"Daha da iri bir palavracısın," dedi Complain. "Yürü hay di, doğru aşağıya! Farelere karşı gözümüzü dört açmak zorundayız. Eğer şansımız yaver giderse, bizimle uğraşamayacak kadar meşgul olacaklardır."

Bu katın basık konveyörlerini geminin bir ucundan diğerine taşıyan çift rayın üzerinde elleri ve dizleriyle emekleyerek denetleme tüneline tıkıştılar. Burada konveyör yoktu. Hat boyunca emeklediler; ta ki burada bile iki güverteyi birbirinden ayıran güverteler arası metaldeki dar bir aralıktan geçip üçüncü bir güvertede bir konveyör buluncaya dek. Zac Deight'ın yönlendirmesi üzerine konveyöre tırmanıp uzandılar.

Kontrollere hafifçe dokunur dokunmaz hızla hareket ederek yola koyulmuşlardı. Güverte bölümlerinin birleşme çizgileri başlarının sadece birkaç santim yukarısında birbirlerini kovalıyordu. Marapper inleyerek göbeğini içeri çekmeye çalıştı; kısa bir süre sonra Güverte 10'a vardıklarında yavaşladılar. Meclis üyesi konveyörü durdurdu ve indiler.

Geminin bu uzak ucunda fare izleri pek boldu. Yerler dışkı ve kumaş kırpıntılarıyla kaplıydı. Marapper el fenerini sürekli olarak sağa sola çevirip duruyordu.

Konveyörü hemen güvertenin içinde durdurduklarından ayağa kalkabiliyorlardı. Bir buçuk metre kadar üstlerinde ve yanlarında kirişler, oluklar, borular, kablolar ve geminin koridorlarını taşıyan muazzam kolonlar tarafından enine kesilmiş denetleme tüneli, iki güverte halkası arasında rondela görevi görüyordu. Hemen başlarının üzerinde karanlığın içine doğru yükselen çelik basamaklar vardı. "Personel girişi, tabii ki, üst katta yer alıyor," dedi Zac Deight. Merdivenin yatay çubuklarından birini kavrayarak tırmanmaya başladı. Complain onun peşi sıra tırmanırken, sanki şu anda aralarından tırmanmakta oldukları odalarda çok eskiden patlamalar gerçekleşmişçesine, her iki yanlarında yaygın hasar saptadı. Henüz daha "patlama" sözcüğü zihninde somutlaşırken, bir gümbürtü, bütün gemi bir orkestraya dönüşünceye kadar tınlamalar ve iniltiler oluşturarak denetleme tünelleri boyunca titreşti.

"Sizin adamlarınız hâlâ gemiyi parçalamakla meşguller," dedi Zac Deight soğuk bir tavırla.

"Hazır iş üzerindeyken birkaç tabur Dev de öldürürler umarım," dedi Marapper. "Tabur mu?" diye bağırdı Deight.

"Gerçekten de, sizin deyiminizle gemide kaç adet 'Dev' olduğunu sanıyorsunuz?"

Rahipten ses çıkmayınca Deight kendi kendini yanıtladı. "Zavallılar, tamı tamına on iki kişiler," dedi. "Curtis dahil onüç"

Bir an için Complain, olup bitenleri, hiç tanımadığı bir adamın, Curtis'in gözleriyle görmeyi becerdi. Gemide geri kalan herkes vahşi bir öfkeyle onun gizlendiği yeri ararken, harap odalardan birine sıkışmış, karanlıkta saklanmaya çalışan endişeli adamın gözleriyle... Bu muhteşem bir manzaraydı. Daha fazla düşünmeye vakit yoktu. En yakın giriş deliğine doğru yatay yönde emekleyerek üst kata eriştiler. Zac Deight sekizgen yüzüğünü yuvaya yerleştirdi ve kapak başlarının üzerinde açıldı. Dışarı tırmanırlarken minik güvelerden oluşan bir bulut omuzlarının çevresinden havalandı, bir an havada asılı gibi durdu, sonra karanlık koridorda uçarak dağıldı. Complain çarpanını hızla çekerek arkalarından ateş açtı; Marapper'in el fenerinin ışığında çoğunun güverteye döküldüğünü memnuniyetle izledi.

"Umarım hiçbiri kaçamamıştır," dedi. "O şeylerin farelere gözcülük yaptıklarına yemin edebilirim."

Geminin bu bölümündeki yıkım Complain ve Marapper' in o ana dek gördüklerinin en berbatlarındandı. Hangi yöne baksalar ayakta kalmış tek bir duvar bile göremiyorlardı. İnce bir patika açmak için süpürüldükleri şerit dışında her taraf cam parçaları ve moloz kaplıydı. Tüm duyuları tetikte, patikadan aşağı yürüdüler.

"Bu yer de neresiymiş böyle?" diye merakla sordu Complain. "Bir zamanlar bir 'yer'ken yani?"

Düşünceli ve gölgelenmiş yüzüyle Zac Deight yanıt vermeden yürümeye devam etti. "Neresiydi bu yer, Deight?" diye yineledi Complain.

"Oh... Bu güverte genellikle Tıbbi Araştırmalar'a ayrılmıştı," dedi Deight. Dalgın zihni başka şeylerle meşgul gibiydi. "Sanırım sonunda bakımı uzun süredir yapılmayan bir bilgisayar patlayarak un ufak oldu. Geminin bu bölümüne sıradan asansör ve koridorları kullanarak ulaşamazsınız; bu bölge tamamen yalıtılmıştır. Mezar içinde bir mezar gibi."

Complain içinde bir şeylerin kıpırdandığını hissediyordu. Tıbbi Araştırmalar! işte burası, yirmi üç nesil önce, June Payne'ın, paynini bulan kişinin çalıştığı yerdi. Kızı bir masanın üzerine eğilmiş çalışırken düşlemek istedi, ama gözlerinin önüne sadece Laur'un hayali geldi.

Böylece personel girişine vardılar. Benzer halkaları ve tehlike uyarılarıyla yük girişinin daha küçük bir kopyasıydı. Zac Deight hâlâ dalgın dalgın bakarak halkalardan birine doğru ilerledi.

"Bekle!" dedi Marapper acele acele. "Roy, düzenbazlık rehberim olsun ki, bu sefil herif bizi tongaya düşürmeye çalışıyor. Bizi tehlikenin kucağına atacak." "Deight, eğer orada bekleyen birileri varsa," diye uyardı Complain, "sen ve onlar hiç gecikmeden çıkarsınız Uzun Yolculuğa. Aklını başına al!" Deight dönüp onlarla yüzleşti. Çehresine kazılı olan o dayanılmaz acı ifadesi daha sakin bir günde ve başka bir ortamda mutlaka merhamet uyandırırdı. "Orada kimse yok," dedi boğazını temizlemek için öksürürken. "Korkmanız gerekmez."

"Şu... radyo nesnesi orada mı?" diye sordu Complain.

"Evet."

Marapper el fenerinin ışığını Deight'ın yüzünden ayırmadan Complain'in kolunu tuttu.

"Onun Küçük Köpek denilen şu yerle konuşmasına gerçekten izin verip onların pürsilah buraya gelmelerine yol açmayacaksın, değil mi?" "Sırf senin cemaatinde doğdum diye benim bir salak olduğumu sanmamalısın rahip," dedi Complain. "Deight bizim istediğimiz mesajı iletecek. Aç kapıyı, Aza!" Kapı savrularak açıldı ve her bir kenarı beş adım kadar genişlikte olan kare şeklindeki giriş, bir duvarı boyunca şövalye zırhlan gibi dizilmiş uzay giysileriyle karşılarına çıktı. Giysilerin dışında sadece bir tek nesne vardı odada: taşıma askısı ve teleskopik anteniyle küçük, taşınabilir bir telsiz radyo.

Yük girişinde olduğu gibi bu girişte de bir pencere vardı. Gemi boyunca yerleştirilmiş olan dört personel ve iki yük hava kilidi, Kontrol Odası'ndaki kapatılmış kabarcık dışında geminin yegâne girişlerini oluşturuyordu. Geminin dış zırhının geri kalan kısmından farklı bir genleşme katsayısına sahip oldukları için, doğal olarak zayıf noktalan oluşturuyorlardı ve sadece dışarının görülmesinin elzem olduğu noktalara

yerleştirilmişlerdi. Marapper böyle bir manzarayla ilk kez karşılaşıyordu.

O da, diğerlerinin daha önce olduğu gibi, huşuya kapılmıştı. Yaşamında ilk kez söyleyecek söz bulamadan, nefesini tutmuş halde, muhteşem uzay boşluğuna bakakalmıştı.

Gezegen, Complain'in son kez gördüğünden bu yana daha geniş bir hilale dönüşmüştü. Göz kamaştırıcı mavisine karışan yeşiller ve beyazlar, atmosfer kılıfının altında hiçbir rengin daha önce ışıldamadığı gibi ışıldıyordu. Bu davetkâr hilalin ötesinde, göreceli olarak çok daha küçük görünen güneş, yaşamdan bile canlı parıldamaktaydı.

Marapper büyülenmiş gibi gösterdi ona.

"Nedir bu? Bir güneş mi?"

Complain başıyla onayladı.

"Bizi tecrit eden kutsal örtü!" diye bağırdı Marapper afallamış halde. "Bu yuvarlak! Her nasılsa, bir kare biçiminde olacağını düşünmüştüm hep... Büyük bir pilot ışığı gibi!"

Zac Deight telsiz radyonun yanına gitmişti. Onu titreyerek yerden kaldırırken diğerlerine döndü.

"Şimdi bilseniz de olur artık," dedi. "Ne olacaksa olsun, ama size söylemem gerek. Şu gezegen... işte orası Yer!"

"Ne?" dedi Complain. Aniden sorulara boğulmuştu. "Yalan söylüyorsun, Deight! Yalan olmalı! Orası Yer olamaz! Orasının Yer olamayacağını biliyoruz!" Yaşlı adam aniden ağlamaya başlamıştı. Tuzlu gözyaşları yanaklarından aşağı çizgiler açıyordu. Onları sakinleştirmeyi denemedi bile. "Size söylenmesi gerekirdi," dedi. "Öyle çok... öyle çok acı çektiniz ki! Şu dışarıdaki Yer... ama oraya gidemezsiniz! Uzun Yolculuk... Uzun Yolculuk sonsuza dek sürmeli. Bu da yaşamın acımasızlıklarından biri işte." Complain adamın sıska gırtlağını yakaladı.

"Beni iyi dinle, Deight," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Eğer bu gördüğümüz Yer ise, niçin orada değiliz ve sen kimsin... ve Devler... ve Hariciler?.. Kimsiniz hepiniz, ha? Kimsiniz?"

"Biz... Biz Yer'den geliyoruz," dedi Zac Deight boğulur gibi. Elini Complain'in çarpılmış suratının önünde boş yere salladı; kökünden sökülmüş bir ponik dalı gibi sallanıyordu. Marapper, Complain'i omzundan çekiştiriyor ve kulağına bir şeyler haykırıyordu. Deight'ın yüzü Complain'in gittikçe sıkılaşan pençesi altında kıpkırmızı kesilirken hep birlikte bağırtıyorlardı. Uzay giysilerine çarparak iki tanesinin yere düşmesine neden oldular ve kendileri de üzerlerine yıkıldılar. Sonra rahip, Complain'in parmaklarını meclis üyesinin boğazından koparmaya muvaffak olabildi.

"Sen çıldırmışsın, Roy!" dedi soluk soluğa. "Zırdelisin sen! Onu boğup öldürecektin az daha!"

"Ne dediğini işitmedin mi?" diye bağırdı Complain. "Biz korkunç bir komplonun kurbanlarıyız..."

"Önce Küçük Köpek'le konuşmasını sağla! Önce konuştur onu! Şu radyo zamazingosunu kullanabilen tek kişi o! Konuştur onu, Roy. Onu daha sonra öldürür ve soru sorabilirsin."

Rahibin sözleri Complain'in beynine yavaş yavaş işledi. Gözünü döndüren öfke ve çaresizlik dalgası çekilen okyanusun suları gibi terk ettiler zihnini. Marapper, kendi güvenliğinin söz konusu olduğu her durumdaki gibi, kurnazca ve erdemli konuşmuştu. Complain, biraz zorlanarak, özdenetimini bir kez daha sağladı. Ayağa kalktı ve Deight'ı da yerden kabaca kaldırdı.

"Küçük Köpek neyin nesidir?" diye sordu.

"O... o, bu geminin sakinleri üzerinde araştırma yapmak için, gezegenin yüzeyinde kurulmuş bir kurumun adıdır," dedi Zac Deight ve boğazını ovuşturdu. "Araştırmalar yapmak ha!.. Pekâlâ, çabuk bul onları ve de ki..- de ki adamlarından bazıları hastalandılar ve onları Yer'e taşımak için acele bir gemi gelmesi gerekiyor. Başka bir kelime dahi söyleme, yoksa seni lime lime edip farelere yediririz. Haydi!"

"Ah!" Marapper ellerini beğeniyle ovuşturdu ve pelerinini düzeltti. "Gerçek bir mümin gibi konuştun, Roy. Sen benim en sevdiğim günahkârımsın. Gemi buraya geldiğinde mürettebatını etkisiz hale getirir ve onunla Yer'e döneriz. Herkes gidecek! Herkes! Buradan Kıçmerdivenleri'ne kadar her erkek, kadın ve Mutant!" Zac Deight telsizi kucağına aldı, düğmesini açtı. Sonra cesaretini topladı ve öfkelerini göze alarak onlara döndü.

"Siz ikinize şu kadarını söyleyeyim," dedi gururla. "Ne olursa olsun -ve bütün bu olup bitenlerin nereye varacağından da çok korkuyorum- size söyleyeceklerimi anımsamanızı istiyorum. Haklı olarak kendinizi kandırılmış hissediyorsunuz. Yaşamlarınız bu geminin dar duvarları arasında eziyete mahkûm edilmiş. Ama nerede yaşarsanız yaşayın, nerede ve ne, zaman olursa olsun, yaşamlarınız acıdan kurtulamayacak. Evrendeki herkes için yaşam uzun, zorlu bir yolculuktur. Eğer siz..."

"Bu kadarı yeter, Deight," dedi Complain. "Senden cenneti değil, sadece nerede acı çekeceğimize karar verme hakkımızı istiyoruz. Küçük Köpek'le konuşmaya başla, haydi."

Benzi kireç gibi solan Zac Deight boynunu eğdi ve yüzünün hemen bir metre ötesindeki çarpanı unutmadan mesajını geçmeye başladı. Bir saniye sonra metal kutunun içinden yükselen berrak bir ses, "Selam, Büyük Köpek," dedi. "Burası Küçük Köpek, sizi çok net olarak duyabiliyoruz. Tamam." "Selam, Küçük Köpek," dedi Zac Deight ve sustu. Acıyla öksürerek boğazını temizledi. Durakladığında, Complain çarpanını burnunun altına dek soktu ve adam güneşe doğru bir göz attıktan sonra yine konuşmaya başladı. "Selam Küçük Köpek," dedi. "Bize hemen bir gemi gönderebilir misiniz?.. Hızlıbaşlar kontrolden çıktı! imdat! imdat! Hızlıbaşlar kontrolden çıktı! Silahlı gelin! Hızlıbaşlar... ıhh!" Complain'in ateşi dişlerinin, Marapper'ınki ensesinin üzerinde patlamıştı. Onunla birlikte yere doğru düşen radyosundan hâlâ konuşmalar gelirken öne yıkıldı. Adaleleri seğirmemişti bile. Daha güverteye çarpmadan önce ölmüştü. Marapper aracı yerden aldı.

"Pekâlâ!" diye bağırdı ona doğru. "Gelin ve bizi alın, sizi kokuşmuş bit yiyiciler! Gelin ve bizi alın!"

Rahip telsiz setini kaldırıp karşısındaki duvara fırlatarak parçaladı. Sonra her zamanki tipik kaypaklığıyla, ibadetin ilk hareketini yaparak Zac Deight'ın cesedi önünde diz çöktü ve ölüye karşı olan son görevlerini yerine getirmeye başladı.

Complain sıkılmış yumruklarıyla uyuşmuş gibi bakıyordu gezegene. Rahibe katılmamıştı. Ölü karşısında cenaze ayini yapmak dürtüsü terk etmişti onu; batıl inançları aşmış gibiydi. Ama Marapper'da olmadığı anlaşılan bir idrak, tüm umutlarını söndüren bir idrak, onu olduğu yere mıhlamıştı. Yer'in çok yakınlarında olduğunu, bin bir gecikmenin ardından, sonunda bulmuşlardı. Yer onların gerçek yuvalarıydı. Ancak Yer, Zac Deight'ın itiraf ettiği üzere, Hariciler ve Devler tarafından

ele geçirilmişti. Complain'in öfkesini boşu boşuna yakıp tüketen idrak işte buydu.

5

Laur Vyann, Güverte 20'deki coşkun hareketliliği izleyerek, sessiz ve çaresiz durdu. Olduğu yerde kalabilmeyi, kendini kırık bir kapı aralığına sıkıştırmak suretiyle becermişti: Bu güvertedeki yerçekimi hatları Amir Scoyt'un hücum kıtalarına yapılan saldırılar sırasında koparılmıştı. Şimdi eşeksenli üç katta da yön kavramı tam anlamıyla allak bullak olmuştu; daha önce var olmayan yukarılar ve aşağılar çıkmıştı ortaya ve Vyann bu geminin çizimlerini yapan mühendislerin ne kadar ustaca çalışmış olduklarını ilk kez takdir etmişti. Bu koşullar altında güvertenin yarısı yaşanmaz halde olurdu: Odalar tavana sıralanmıştı.

Vyann'ın hemen yakınında ve en az onun kadar sessiz haldeki bir grup Baştaraf kadını, bazıları çocuklarını ellerinden tutmuş ve birbirlerine sokulmuş bekliyorlardı. İçlerinden çoğu evlerinin tahrip edilişini seyretmekteydi. Sadece siyah bir şort giymiş olan Scoyt gazın etkisini üzerinden tamamen atmıştı ve daha önce Güverte 25'i söktüğü gibi bütün bu güverteyi de sökmeye kararlıydı. Vyann'ın Complain'den getirdiği mesajı alınca, seyredilmesi bile insanın tüylerini ürperten bir öfkeyle atılmıştı işe.

İlk icraatı, Pagwam'la Sağkalım Ekibi'nden bir grubun birlikte yakaladıkları, parmaklarında Hariciler'in sekizgen yüzüğü görülen iki kadın ve dört adamı idam ettirmek olmuştu. Scoyt'un duygudan yoksun komutası altında Hawl ve omuzdaşlarının hızlan biraz kesilmişti... daha doğrusu, rastgele ve daha az yıkıcı yönlere kanalize edilmişti. Hawl, yüzü ve kesik kolu sargılar içindeki Gregg'in bir kenara atılması üzerine onun yerini hevesle doldurmuştu; ısı tabancasını çalıştırdıkça küçük yüzü şevkle ışıldıyordu. Gregg'in çetesinden geriye kalanlar, yerçekiminin eksikliğinden pek fazla etkilenmeden, Hawl'la çalışmaktan memnundular. Hani Hawl'a itaat ettiklerinden falan değildi bu tavırları, sadece onun şeytansı iradesi kendilerininkine çok uyuyordu. Bir zamanlar koridorlar ve yaşam alanları halinde bir bal peteği gibi titizce düzenlenmiş yerler, şimdi, bir sürü el fenerinin ışığı altında, düşsel bir bataklığın bronz heykelini andırıyordu. Her ne kadar metal duvarların çoğu beş adamı öldürecek kadar elektrik akımı taşıyor olsalar da, dayanıklı gövde metali, yani geminin asıl iskeleti, temizlenen bölge boyunca dört bir yana çıkıntılar yapmaktaydı. Bu çıkıntılardan

da önce erimiş, damlayarak akmış ve sonra yine donmuş hafif metaller sarkıyordu. Patlamış ana borulardan fışkıran sular bütün bu kargaşanın içinde akmaktaydı.

Bütün bu çılgın manzaranın içinde belki de en tuhafı suyun görünümüydü. Gerçi fışkırma momentumuyla yerçekimsiz ortamda ileri doğru akacakmış gibi görünse de, hiçbir yere varamıyor ve damlacıklar halinde dağılıyordu. Ama 23 ve 24 numaralı güvertelerde başlayan yangın şimdi tam bir cehennem halini almış ve iki yanında su damlacıklarının çılgın cam balıklar gibi dans ettikleri hava girdapları oluşmasına yol açmıştı.

"Devler'i burada kıstırdık galiba, çocuklar!" diye bağırdı Hawl. "Uyu vakti geldiğinde çorba taslarınızı kanla doldurabileceksiniz." Deneyimli bir darbeyle geminin bir bölümünü daha pasta gibi dilimledi. Çevresindeki adamlardan coşkulu bağrışmalar yükseldi. Demir kadavranın üzerine atmacalar gibi üşüşmüş, dur durak bilmeksizin çalışıyorlardı.

Vyann orada durup Scoyt'u seyretmeye tahammül edemedi. Yerçekiminin ortadan kalkması, adamın, el fenerlerinin ışığı altında daha da derinleşen yüz çizgilerini yumuşatamamıştı. Şimdi her zamankinden de derin görünüyorlardı; içinde yaşadığı dev gövdenin böyle teşhir edilmesi Scoyt için travmatik bir deneyim olmuştu. O güne kadar yapmış olduğu amansız kovalamaca bir rezalete dönüşmüştü ve küçük, çılgın Hawl'da vücut buluyordu.

Derinden yaralanan kız öte yana çevirdi başını. Tregonnin'i görebilmek amacıyla çevresine bakındı; adam görünürlerde yoktu. Gerçekleri bildiği halde bir türlü iletemeyen o ufak tefek adam, belki de odasında yalnız başına koşturup duruyordu. Vyann, Roy Complain'e gitmeliydi; şu anda bir tek Complain insana benzer bir halde kalmıştı. Yıkımın gürültü patırtısının arasında, sessizce, Complain'i niçin sevdiğini anladı; çünkü -ki bu ikisinin de farkında oldukları ama bir türlü dile getiremedikleri bir şeydi- Complain değişmişti ve Vyann bu değişimin hem tanığı hem de başlıca nedeniydi. Bu saatte birçok kişi -Scoyt, örneğin- değişiyor, baskı altında yaşamanın yerleştirdiği kalıplardan, Complain'in yaptığı gibi silkiniyordu; ama onlar daha alt düzeydeki varlıklara dönüşürken, Complain'in başkalaşımı onu daha üst bir düzeye yükseltmişti. On sekiz ve on dokuzuncu güverteler, olayların hayal meyal hissedebildikleri bir doruğa erişmesini karamsarlık içinde bekleyen insanlarla tıka basa doluydu. Vyann ilerledikçe daha ötede üst katların terk edilmiş olduğunu gördü. Her ne kadar karartılmış uyu-uyan dönemi bitmiş olsa da, o ana dek

güneşin doğuşu kadar güvenilen gemi ışıkları yanmamıştı; Vyann kemerindeki feneri yaktı ve çarpanını eline aldı.

Güverte 15'e vardığında durakladı.

Hafif, pembe bir ışık doldurmuştu koridoru, ince ve yumuşak. Güvertedeki açık kapakların birinden sızıyordu. Vyann deliğe bakarken, dışarıya yavaş yavaş ve meşakkatle bir yaratık tırmandı: bir fare. Geçmiş bir zamanda belkemiği kırılmıştı; beline bağladığı bir çeşit kaba kızağın üzerine uzatmıştı arka ayaklarını. Kendini ön ayakları yardımıyla çekiyor, kızak yol almasına yardımcı oluyordu.

Vyann kendine şaşarak durdu ve düşündü: "Tekerleği keşfetmeleri ne kadar zaman alacak?"

Fare delikten çıkar çıkmaz pembe ışık sanki patladı. Delikten bir ateş sütunu yükseldi, düştü, sonra daha istikrarlı olarak yine yükselmeye başladı. Korkuya kapılan Vyann ona bir göz attıktan sonra çevresinden dolaşarak yoluna aldırmaksızın devam eden farenin yanı sıra acele acele gitmeye başladı. Ortak ıstıraplarının yol açtığı dokunaklı bir yanılsama Vyann'ın bu yaratıklara karşı duyduğu alışılmış tiksintisini bastırmıştı.

Çıplak ateş, gemi sakinlerinin kendilerine pek fazla sorun ettikleri bir şey değildi. Şimdi ise Vyann, ateşin onları tamamen yok edebileceğini ilk kez idrak ediyordu... Üstelik bu konuda hiç kimsenin bir şey yaptığı da yoktu. Ateş kanserli bir doku gibi yayılıyordu katların arasında; onun yarattığı tehlikeyi fark ettiklerinde artık çok geç olacaktı. Alt dudağını çiğneyerek ve kızgın güverteyi ayaklarının altında hissederek daha hızlı yürümeye başladı. İki metre kadar önündeki kötürüm fare aniden öksürür gibi bir ses çıkardıktan sonra olduğu yerde kalakaldı.

"Vyann!" diye çağırdı bir ses arkasından.

Kız ürkmüş bir geyik gibi geri döndü.

Gregg orada durmuş çarpanını kılıfına sokuyordu. Kızı koridorda sessizce izlerken fareyi öldürme dürtüsüne engel olamamıştı. Kafasını sarmalayan sargı bezlerinin içinde güçlükle tanınabiliyordu; sol kolundan kalan kısmı da sarılmış ve göğsüne çapraz olarak bağlanmıştı. Kızıl karanlığın içinde hiç de sevimli bir yol arkadaşı izlenimi vermediği kesindi.

Ortaya çıkışındaki sinsilik karşısında Vyann ürpermeden edemedi. Eğer herhangi bir nedenden dolayı imdat isteyecek olsa, geminin bu kuytu köşesinde onu hiç kimse işitmezdi.

Gregg yaklaştı ve kızın koluna dokundu. Sargı bezlerinin arasından adamın dudakları görülebiliyordu.

"Ben de seninle gelmek istiyorum, Müfettiş," dedi Gregg. "Seni kalabalığın arasında takip ettim... bu halimle orada pek bir işe yaramam." Kız kolunu geri çekerek, "Niçin takip ettin beni?" diye sordu. Adamın sargı bezlerinin altında gülümsediğini fark etti. "Bir şeyler ters gitti," dedi adam sessizce. Kızın anlamadığını görünce ekledi: "Gemide, demek istiyorum. Hepimiz bu işe boğazımıza kadar battık artık. Perde kapanıyor. Bunu ta iliklerinde hissedebilirsin... Seninle gelmeme izin ver, Laur; sen öyle... Of, haydi, burası çok sıcak oluyor." Kız konuşmadan yürümeye başladı. Gözleri yaşarmıştı nedense; ne de olsa hepsi aynı teknedeydiler.

Marapper, Zac Deight'ın kavrulmuş cesedinin çevresinde ölüm ayinini yapadursun, Complain hava kilidinin içinde dolaşıp olasılıkları değerlendirmekle meşguldü. Eğer Devler Yer'den tam güçleriyle gelecekse, buranın savunulması gerekecekti ve şu anda öncelikle kafa yorulması gereken şey bu olmalıydı. Duvarların birinde, hava kilidinin girişine açılan vakumlu bir kapı vardı; Complain çekip açtı kapıyı. Bu, kilide girip çıkanların denetim altında tutulabileceği bir hücreydi sadece. Ama şimdi, içerideki kaba ranzanın üzerinde bir adam yatıyordu. Bu Bob Fermour'du!

Fermour, kapısının diğer yanında bütün olup bitenleri açık bir hava vanasından duymuş olduğu için, eski arkadaşını dehşetle karşıladı. Scoyt ve arkadaşlarının nazik sorgulamaları, Devler'in onun yardımına koşmaları sayesinde aniden kesilmiş olmasına rağmen, moralinin yanı sıra sırt derisini de kısmen alıp götürmüştü. Kurtarıcıları Curtis'in yanına dönerlerken onu eve götürmek amacıyla gelecek bir gemiyi beklemesi için, korkudan sinmiş halde orada bırakmışlardı; şimdi ise Uzun Yolculuğa çıkacağından zerre kadar şüphesi kalmamıştı. "Benim canımı yakma, Roy!" diye yalvardı. "Bilmen gereken.her şeyi söylerim sana... Tahmin bile edemeyeceğin şeyleri. O zaman beni öldürmekten vazgeçeceksin!"

"Dinlemek için sabırsızlanıyorum," dedi Complain suratını asarak. "Ama bunları anlatmak için dosdoğru Meclis'in karşısına çıkacaksın; bu sırları paylaşan tek kişi olmayı oldukça tehlikeli buluyorum."

"Lütfen, Roy, sana yalvarıyorum, beni yine geminin içine götürme! Çekeceğim kadar çektim artık. Yine yüzleşemem bununla."

"Kalk ayağa," dedi Complain. Fermour'u bileğinden yakalayarak ayağa kaldırdı ve hava kilidine doğru sürükledi. Sonra Marapper'ın şişman ve ruhani kıçına hafif bir tekme attı.

"Şu zırvalarla uğraşmayacak kadar büyümüş olman gerekirdi, rahip," dedi. "Kaldı ki, hiç kaybedecek zamanımız yok. Scoyt'u, Gregg'i ve herkesi bu güvertede toplamamız gerek. Devler geldiğinde toplu bir saldırı yapabilmemiz için. Görebildiğim kadarıyla yegâne umudumuz gemilerini ele geçirmektir." Suratı pancar gibi kızaran rahip dizlerinden tozu, omuzlarından kepeği silkeleyerek ayağa kalktı. Fermour'dan sanki bir hortlakla karşı karşıyaymışçasına sakınarak, Complain'i onunla kendisi arasında bırakacak şekilde manevra yaptı.

"Sanırım sen haklısın," dedi Complain'e. "Ancak dökülecek kanları bir barış adamı olarak esefle karşılıyorum. Bunun bizim değil onların kanı olması için Bilinç'e dua edelim."

Yaşlı meclis üyesini düştüğü yerde bırakarak Fermour'u kilitten dışarıya ve moloz kaplı koridordaki giriş deliğine doğru ite kaka götürdüler. Onlar yürürken kulaklarına garip bir ses musallat olmuştu. Deliğin başında korku içinde kulak kabarttıklarında sesin kaynağını saptadılar. Ayaklarının altında, denetleme tüneli boyunca bir fare ordusu kaynamaktaydı. içlerinden bazıları başlarını kaldırarak Marapper'ın el fenerinin ışığına pembe gözlerle baktılar; hiçbiri geminin pruvasına doğru olan hızlı ilerleyişlerini duraksatmadı. Kahverengi fareler, küçük fareler, gri fareler, boz fareler, bazıları sırtlarına vurdukları çıkınlarıyla, dehşet borusunun sesini izliyordu.

"Oraya inemeyiz," dedi Complain. Bunun düşüncesi bile midesinin burulmasına neden oluyordu.

İşin en netameli yanı, fare sürüsünün, sanki hiçbir şey onları yollarından saptıramazmışçasına kararlılık içinde ilerliyor olmasıydı. Sanki sonsuza dek akıp gideceklerdi ayaklarının altından.

"Gemide müthiş bir şeyler cereyan ediyor olsa gerek1" diye bağırdı Fermour. Bir zamanlarki dostlarından olan korkusu, bu kürk ırmağının dalgalarında boğulmuştu. Farelerin tehdidi onları yine bir araya getirmişti.

Fermour geldikleri yoldan koşarak uzaklaştı ve elinde tıngırtılı sesler çıkaran bir torbayla geri döndü. Torbayı telaşla açtığında içinden dairesel bir kesim alanı olan atomik bir el testeresi çıktı; alet, duvarın bir kısmının moleküler yapısını gözlerinin önünde un ufak edivermişti. Tiz ve gıcırtılı bir sesle metal duvarda yuvarlak bir delik açmıştı. Eğilip içinden geçtiler ve içgüdülerinin yardımıyla geminin tanıdık kısımlarına doğru yollandılar. Sanki onlar hava kilidinin içindeyken gemi canlanmışçasına, düzensiz kalp atışlarını andıran bir vuruş sesi koridorları doldurmuştu; Scoyt'un yıkım ekibi işbaşındaydı. Onlar ilerledikçe soludukları hava biraz daha bozuldu, loş koridorlar dumanla sislendi... Gürültünün arasında tanıdık bir ses Complain'i çağırıyordu. Bir saniye sonra başka bir köşeyi daha hızla döndüler ve işte Vyann'la Gregg karşılarındaydı. Kız kendini Complain'in kollarına attı. Haberi Complain'e derhal yetiştirdi. Yirmili güvertelerin nasıl yakılıp yıkıldığını anlattı. Kız henüz konuşmasını bitirmeden çevrelerindeki ışıklar bir an canlandıktan sonra söndü, hatta pilot ışıkları bile kararıp gitmişti. Aynı anda yerçekimi de iflas etti; havada asılı halde rahatsızca yuvarlanmaya başladılar.

Sanki bir balinanın ciğerlerinde kopup geliyormuşçasına derin bir inilti geminin kuytularını sarstı, ilk kez geminin yalpaladığını hissettiler. "Geminin işi bitik!" diye bağırdı Fermour. "O aptallar gemiyi mahvediyor! Artık Devler'den korkmanız için hiçbir neden .kalmadı... Onlar buraya geldiklerinde enkazdan parça parça ceset toplayan bir tahlisiye ekibinden başka bir şey olmayacaklar!"

"Roger Scoyt'u yapmakta olduğu işten alıkoymanız mümkün değil," dedi Vyann ciddiyetle.'

"Kutsal tecrit!" dedi Complain. "Durumumuz tamamen ümitsiz!" "İnsanoğlunun bedbahtlığı dışında hiçbir şey umutsuz değildir," dedi Marapper. "Anladığım kadarıyla en güvende olacağımız yer Kontrol Odası. Ayaklarıma söz geçirebilirsem eğer, gideceğim yer orasıdır."

"İyi fikir, rahip," dedi Gregg. "Yanacağım kadar yandım zaten. Orası Vyann için de güvenli olacaktır..."

"Kontrol Odası!" dedi Fermour. "Evet, tabii..."

Fermour'u Meclis'in karşısına çıkarma planından sessizce vazgeçen Complain yorum yapmadı; çok geçti artık. Bu koşullar altında Devler'i püskürtme olasılıkları da kalmamıştı.

Grup, mahvolmuş kontrollerin yer aldığı kabarcıkla onların arasında uzanan dokuz güverteyi düşe kalka ve ıstırap veren bir yavaşlıkla katetti. Sonunda spiral merdivenden oflaya puflaya tırmandılar ve Complain'le Vyann'ın daha önce açmış oldukları delikten geçtiler.

"Ne garip," dedi Marapper. "Buraya erişmek için Koğuşlar'dan beş kişi çıkmıştık yola; sonunda, içimizden üçü yolu beraberce tamamlamış oldu." "Ne yararı olacaksa..." dedi Complain. "Seni ne halt etmeye izlediğimi hiçbir zaman anlayamayacağım, rahip."

"Doğal liderler neden göstermek zorunda değillerdir," dedi Marapper alçakgönüllülükle.

"Evet, bulunmamız gereken yer burası işte," dedi Fermour heyecanla. Birbirine kaynamış kontrol panellerinin görünümlerini sindirerek el fenerini büyük salonda gezdirdi "Kontroller bu harap görünümün altında hâlâ sapasağlam Buralarda bir yerde tüm güverteler arası kapıları kapatacak bir düğme olmalı; o kapılar gövde metalinden yapılmıştır ve yanmaları için çok uzun bir sürenin geçmesi gerekir. Eğer o düğmeyi bulabilirsem..."

İstediği paneli aramaya başlarken demek istediklerini vurgularcasına atomik testeresini havada salladı.

"Geminin kurtarılması gerek!" dedi. "Bunu başarma şansımız da var, eğer sadece güverteleri birbirinden ayırabilirsek."

"Gemiden bize ne," dedi Marapper. "Biz inene kadar parçalanmasın, yeter." "Buradan çıkamazsınız," dedi Fermour. "Bu gerçeği anlasanız iyi olur. Hiçbiriniz Yer'e varmamalısınız. Siz gemiye aitsiniz ve burada da kalacaksınız. Bu gidişin sonu yok; Yolculuğun Sonu diye bir şey yok."

Complain şimşek gibi ona döndü.

"Niçin böyle söylüyorsun?" diye sordu. Sesi öylesine duygu yüklüydü ki çok yavaş çıkmıştı.

"Bu benim marifetim değil," dedi Fermour bela kokusu alarak. "Bunun üstesinden gelemeyeceğiniz bir sorun olduğunu söylüyorum sadece. Gemi, Yer'in çevresinde yörüngeye girmiş durumda ve öyle de kalmalı. Bu gemiyi denetlemek için Küçük Köpek'i oluşturan Yer Devleti'nin iradesi buydu."

Complain öfke dolu bir hareket yaptı, ama Vyann'ın sesi yalvarır gibiydi. "Neden?" dedi kız. "Gemi neden burada kalmak zorunda? Bu çok acımasız... Biz Yer insanlarıyız. Procyon'a gidiş-dönüş yolculuğu... bu tamamlandı ve görülüyor ki biz sağ kalabildik. Yer'deki insanlar... Oh, orada nelerin olup bittiğini bilemiyorum, ama insanların bizim dönmemizden dolayı sevinçli, coşkulu olmaları gerekmiyor muydu?.."

"Bu gemi, yani 'Büyük Köpek' -gitmek için yola çıktığı 'Küçük Köpek' takımyıldızına yapılan şaka yollu bir atıfla bu isim verilmişti- uzun yolculuğundan sonunda geri dönerken teleskoplar tarafından saptandı ve Yer'deki herkes, senin de söylediğin gibi, mutluluğa, heyecana, şaşkınlığa düşmüştü." Fermour bir an sustu. "Gemiye sinyaller gönderilmişti," dedi. "Hiçbir zaman yanıtlanmadı. Gemi yine de hızla Yer'e yaklaşıyordu. Bu durumun bir açıklaması yoktu. Uygarlığımızın teknoloji dönemini aşmıştık, yine de hızla fabrikalar kuruldu ve 'Büyük Köpek'e doğru küçük gemilerden oluşan bir filo kaldırıldı. Gemide nelerin olup bittiğini anlamak zorundaydılar.

"Küçük gemiler hızlarını bu dev gemiyle uyuşturdular ve ona rampaladılar. Her şeyi... her şeyi anladılar orada; eski bir felaket yüzünden geminin her yanına Karanlık Çağlar'ın çöktüğünü gördüler."

"Dokuz Gün Ateşi," diye fısıldadı Vyann.

Fermour, kızın bunu bilmesine şaşırarak başıyla onayladı. "Geminin yoluna devam etmesine izin verilemezdi," dedi. "Galaktik gecenin içinde sonsuza dek sürüklenecekti. Kontroller şu anda gördüğünüz gibi bulundu: harap halde... Büyük bir olasılıkla, nesiller önce yaşamış bir zırdelinin marifeti. Böylece motorların gücü kesildi ve gemi, yerçekimini halat gibi kullanan küçük gemilerin kılavuzluğunda yörüngeye yerleştirildi."

"Ama... bizi niçin gemide terk ettiniz?" dedi Complain. "Gemi yörüngeye alındıktan sonra bizi niçin aşağı indirmediniz? Laur'un dediği gibi, bu yaptığınız çok acımasız... insanlık dışı!"

Fermour gönülsüzce salladı başını.

"insanlık dışı olan şey gemideydi," dedi. "Bakın, bildiğinizi sandığım şu Ateş'i atlatabilen mürettebat fizyolojik bir değişime uğramıştı; gemideki yaşayan her hücreye

nüfuz eden yeni proteinler metabolizma hızını artırmışlardı. Başlangıçta saptanamayan bu artış, geçen her nesille beraber daha da hızlanmıştı; öyle ki siz şu anda olması gerekenden dört kat daha hızlı yaşıyorsunuz." Bunları söylerken acıyarak baktı onlara... Ama onların gözlerinde sadece inanmazlık vardı.

"Bizi korkutmak için yalan söylüyorsun," dedi Gregg. Gözleri kafasını saran bezlerin arasında ışıl ısıldı.

"Söylemiyorum," dedi Fermour. "Bir insanın ortalama yaşam süresi olan seksen yıl yerine, siz yirmi yıl yaşıyorsunuz. Etken, yaşamınıza eşit oranda dağılmıyor: Çocukken daha hızlı büyüme eğilimi gösteriyorsunuz, normal sayılabilecek bir erişkinlik yaşıyorsunuz ve yaşlandığınızda aniden çöküyorsunuz." "Bu aşağılık palavra doğru olsaydı fark ederdik!" diye uludu Marapper. "Hayır," dedi Fermour. "Edemezdiniz. Her ne kadar işaretler çevrenizde olsa da onları göremezdiniz, çünkü karşılaştırma yapacağınız standartlarınız yok. Sözgelimi, her dördüncü uyu-uyanın karanlıkta geçeceğini kabul ettiniz. Normalin dört katı hızlı yaşarken, doğal olarak sizin dört gününüz, ya da uyu-uyanınız bir normal güne denk düşüyordu. Procyon yolunda ilerlediği günlerde geminin bütün ışıkları gece yarısından sabah saat altıya dek otomatik olarak karartılıyordu; kısmen göze tanıdık gelen bir gece yanılsaması oluşturmak, gerekse gerekli tamiratları yapan makinistlerin gözlerden ırak çalışmalarını sağlamak için. Bu kısacık altı saatlik vardiya sizin için bir gün anlamına geliyor."

Şimdi yavaş yavaş anlamaya başlamışlardı. Tuhaftır ki gerçeğin idraki, sanki içlerinde hep gizlenmiş bekliyormuşçasına, içeriden dışarıya nüfuz edercesine gelişti. Ona işkence edenlere durumlarının ne kadar kötü olduğunu açıklamak Fermour'a berbat bir haz vermişti. Aniden ne kadar lanetlenmiş olduklarını onlara kanıtlayabilmek hevesiyle sözlerine devam etti. "Gerçek yer insanları bunun için size 'hızlıbaş' adını takıyorlar: Öylesine hızlı yaşıyorsunuz ki, size bakmak bile başımızı döndürüyor. Ama sizinle ilgili ters giden şey sadece bu değil! Şu dev gemiyi bir düşünün; onu yönetecek kimse kalmamasına rağmen hâlâ işlevlerini otomatik olarak yerine getiriyor. Gereken her şeyi sağlıyor size; doğası gereği sağlayamayacağı taze şeyler dışında... Taze vitaminler, taze hava, taze gün ışığı. Her nesil daha da küçülüyor; doğa gerekli hammaddeleri kısarak olduğunca sağ kalmaya bakıyor. Soy içi üreme gibi diğer bazı etkenler sizi değiştirdi, ta ki... yani, apayrı bir ırk haline dönüşmüş olduğunuz zımnen kabul edilinceye kadar. Aslında öyle iyi uyum sağlamıştınız ki

çevrenize, eğer Yer'e taşınırsanız sağ kalacağınız çok kuşkuluydu."

Şimdi tastamam anlamışlardı işte; hem de yüreklerinin en derin noktasına kadar. Fermour, içindeki zafer duygusundan utanarak, donup kalmış yüzlerinden öteye döndü. Özellikle istediği paneli sistemli bir biçimde araştırmaya başladı. Onu bulduğunda diğerleri sessizlik içinde kıpırtısız duruyorlardı hâlâ. Kavrulmuş dış kaplamayı testeresini kullanarak kesmeye başladı. Complain, kendi kendine konuşurcasına, "Demek ki aslında insan bile değiliz..." dedi. "Söylediklerinin özeti bu. Bütün katlandıklarımız, umutlarımız, yaptıklarımız, sevdiklerimiz... gerçek bile değildi. Biz sadece küçük ve gülünç, mekanik oyuncaklarız; kimyasal maddelerle çalışan, çılgın gibi koşuşturan bebekler... Oh, Tanrım!"

Sesini alçaklığında hepsi yaklaşan gürültüyü duydular. Bu, personel girişinin yanında duydukları gürültüydü, geminin petek gibi koridorlarında akan bir milyon farenin çıkardığı gürültü.

"Buraya yönelmişler!" diye çığlık attı Fermour. "Bu tarafa geliyorlar! Burası bir çıkmaz bölge! Fareler arasında boğulacağız! Bizi parça parça edecekler!" Panel kaplamasını elleriyle yırtarcasına çıkardı ve arkasına attı. Kaplamanın altında, mandallarından kurtulmuş seksen dört çift tel vardı. Fermour, testeresinin kenarını kullanarak çiftleri çılgın gibi ezerek kaynaştırdı. Kıvılcımlar uçuştu ve kemirgen ordusunun korkunç gürültüsü aniden kesildi. Her güverte komşusundan yalıtılmıştı; her kattaki güverteler arası kapılar daha fazla iletişime meydan vermeyecek biçimde sımsıkı kapanmıştı. Fermour soluk soluğa yaslandı panellere. Numarasını tam vaktinde yapmıştı. Kıl payı atlattığı korkunç ölümün hayali baskın çıktı ve kusmaya başladı. "Şuna bir baksana, Roy," diye bağırdı Gregg, sağlam eliyle göstererek. "Bizim hakkımızda yanılmışsın, Roy! Biz en az onun kadar iyiyiz, hatta daha da iyi! Adam korkudan yemyeşil kesildi..."

Sağlam yumruğunu sıkarak Fermour'a doğru ilerledi. Bıçağını çeken Marapper da peşinden geliyordu.

"Bütün bu ölümcül günahlar için birilerinin kurban edilmesi gerek," dedi rahip sıkılmış dişlerinin arasından, "ve bu sen olacaksın, Fermour! Yirmi üç nesil boyunca sürmüş acıların bedelini Uzun Yolculuğa çıkarak ödeyeceksin! Senin açından bu çok host bir jest olacaktır."

Testereyi elinden çaresizlik içinde düşüren Fermour orada öylece savunmasız bekledi. Konuşmadı ya da hareket etmedi; sanki rahibin sözlerine hak veriyor gibiydi. Marapper ve Gregg yaklaştılar. Complain ve Vyann geride hareketsiz duruyorlardı.

Marapper'ın bıçağı havada yükselirken, altında toplandıkları kubbe beklenmedik bir çınlamayla doldu. Kaptan Gregory Complain'in zamanından beri kapalı duran dış kapaklar yay gibi fırlayıp gizemli biçimde açılmış ve uzun pencereler çıkmıştı ortaya. Beşini de çepeçevre saran büyük yarımkürenin dörtte üçü göz açıp kapayıncaya dek uzaya dönüşmüştü. Tungsten camların içinden geçip gelen evrenin soluğunu hissedebiliyorlardı; geminin bir yanında tüm haşmetiyle Güneş yanıyordu; diğer yanda ise Yer ve Ay parlak kürelerdi. Gürültünün yankıları dağıldığında, "Nasıl oldu bu?" diye sordu Vyann. Çevrelerine huzursuzca göz gezdirdiler. Hiçbir şey kıpırdamıyordu. Marapper koyun gibi bakarak bıçağını kılıfına soktu. Manzara kanla lekelenemeyecek kadar muhteşemdi. Gregg de Fermour'dan öte yana dönmüştü. Gün ışığı onları yıkıyor, sanki sağırlaştırıyordu. Fermour sonunda konuşabildi. "Her şey yolunda," dedi alçak sesle. "Endişelenmenize hiç gerek yok. Küçük Köpek'ten bir gemi gelecek; yangını söndürüp fareleri öldürecek ve işleri yoluna koyacak, sonra biz güverteleri yine açacağız ve siz de eskisi gibi yaşamaya devam edeceksiniz."

"Asla!" dedi Vyann. "Bazılarımız bu mezardan kurtulmaya yaşamını adadı. Kalmaktansa ölmeyi tercih ederiz!"

"Ben de bundan korkuyordum," dedi Fermour, ancak kendisinin duyabileceği bir sesle. "Bugünün geleceğini hep düşünmüştük. Tamamen hazırlıksız değiliz... sizden önce başkaları da temel sırlarımızı buldu, ama onları zamanında susturmayı hep başarmıştık. Şimdi... Eh Yer'de de yapabilirsiniz: Bebeklerinizden bazılarını oraya götürdük ve onlar sağ kalmayı başardılar, ama biz hep..."

."Biz mi!" diye bağırdı Vyann. "Hep 'biz' diye konuşuyorsun! Ama sen bir Harici'sin, Devler'in işbirlikçisi! Gerçek Yer insanlarıyla ne ilgin var?" Fermour tatsız tatsız güldü.

"Hariciler ve Devler gerçek Yer insanlarıdır," dedi. "Büyük Köpek yörüngeye çekildiğinde biz, yani Yer, size karşı olan ciddi sorumluluğumuzu idrak ettik. Özellikle doktorlara ve öğretmenlere gereksinmeniz vardı. Öğreti'nin iğrenç din-dışılığına karşı denge oluşturacak din adamları gerekliydi; ancak iğrenç de olsa Öğreti'nin sağ kalmanıza kısmen katkı

yaptığı da ortadaydı. Ama pürüzler de mevcuttu: Doktorlar ve diğer görevliler hava kilitlerinden içeri emekleyip sizin aranıza karışamazlardı, denetleme tünelleri ve hidroponiklerin arapsaçı onlara yeterli korunağı verse de. Mümkün olduğunca hızlı konuşmak ve hareket etmek, kısa şekerlemeler yaparak uyuyabilmek, eh, kısacası hızlıbaşlar gibi olabilmek için bu kişiler Küçük Köpek Enstitüsü'nde eğitildiler. Aynı zamanda geminin içindeki berbat kokuya tahammül edebilmek için de. Ayrıca hiçbiriniz bir buçuk metreden uzun boylu olmadığınız için onların olağandışı kısa boylu insanlar arasından seçilmeleri de gerekiyordu.

"Tehlikeli bir görevi yerine getirmeye çalışan bu insanlardan bazılarını tanıdınız ve sevdiniz. Doktor Lindsey ve sanatçı Meller, ikisi de Koğuşlar'da üslenmiş Yer insanlarıydı... Hariciler'di, ama sizin dostlarınızdı." "...Ve sen," dedi Complain. Elini yüzünün önünde salladı; orada bir güve, elinden kaçınarak daireler çiziyordu.

"Ben bir antropologum," dedi Fermour, "her ne kadar sizi aydınlatmak için çaba göstermiş olsam da. Gemide bizden birkaç kişi daha var. Bu, kapalı bir çevrenin insan davranışları üzerine olan etkilerini araştırmak için eşsiz bir fırsat; insan ve toplum hakkında Yer'de yüzyıllardır öğrenebildiğimizden fazlasını öğrendik burada.

"Zac Deight, gemide sizin Hariciler diye adlandıracağınız herkesin şefiydi. Bizim alan çalışması süremiz iki yıldır... Benim sürem neredeyse tamamlanmak üzere, ama artık burada kalamam; evime dönüp bir Harici olmanın anlamı üzerine tez hazırlamalıyım. Alan çalışması yapmanın kimi kişisel ödülleri de olmuyor değil; zahmetli bir iş, ama eğer Scoyt gibi işinin ehli adamlarla karşılaşmazsanız, özellikle tehlikeli sayılmaz. Zac Deight hızlıbaşları çok severdi... Sizi severdi. Süresini çoktan tamamladığı halde gemide kalmayı, koşulları yumuşatmayı, Baştaraf'ın düşünce biçimlerini daha normal yönlere kanalize etmeye çalışmayı tercih etti ve Baştaraf'ın yaşam koşullarını Koğuşlar gibi bir Ölüyollar kavminin yaşam koşullarıyla karşılaştırdığınızda bunda ne denli başarılı olduğunu da görüyorsunuz.

"O harikulade bir insandı, şu Zac Deight, yirminci yüzyıldaki Schweitzer ya da yirmi üçüncü yüzyıldaki Turnball gibi. Belki tezimi tamamladığımda onun bir biyografisini yazarım."

Kendisinin ve Marapper'ın, yaşlı meclis üyesini hiç yerinmeden nasıl vurduklarını anımsadığında Complain'in yüreği huzursuzluk içinde daraldı. Konuyu değiştirmeye çalışarak, "Yani, o zaman," dedi, "Devler'in sadece iri insanlar olduklarını mı söylüyorsun?"

"Onlar sadece normal boydaki insanlar," dedi Fermour. "Bir seksen ve yukarısı. Hariciler'in aksine onların sizin tarafınızdan hiçbir zaman görülmemeleri gerektiğinden, özellikle kısa boylular arasından seçilmelerine lüzum kalmamıştı; onlar, gemi yörüngeye oturduğunda gizlice gelen ve burayı daha sağlıklı koşullarda yaşayabileceğiniz bir yer haline getirmeye çalışan bakım ekibiydiler. Tesadüfen orayı bulacak birisinin aklına yanlış fikirler gelmemesi için Kontrol Odası'nı mühürlediler; her ne kadar bir gemide olduğunuz düşüncesini sizin zihinlerinizde daima beslemişsek de -buradan ayrılacağınız gün belki gelir diye-bakım ekibi, sizin kendi başınıza bir araştırma başlatıp onların işlerini daha da zorlaştırmanıza engel olmak amacıyla, doğrudan bir delil kalmamasına özen gösteriyordu.

"Ama, asıl olarak, onların yapıcı bir görevleri vardı. Su ve hava borularını onardılar... Anımsarsın, Roy, yüzme havuzundaki bir su baskınını tamire çalışan Jack Randall ve Jock Andrews'u nasıl yakaladığını. Bir yığın fare öldürdüler... ama fareler çok kurnazdı; onlar ve diğer bazı hayvanlar Procyon V'ten ayrılmanızdan bu yana çok değiştiler. Şimdi onların çoğunu Güverte 2'de kıstırdık, artık kitle halinde imha edilebilirler.

"Sizin Devler diye adlandırdığınız insanların ve bizim taktığımız sekizgen yüzükler, geminin hâlâ görev yaptığı günlerdeki bakım ekiplerinin kullandıkları yüzük-anahtarlarla aynı. Onlar ve onların sayesinde girebildiğimiz denetleme tünelleri, sizinle birlikte yaşayabilmemizi olanaklı kıldı. Bu bizim, içinde banyo ve yemek bulunan gizli bir üsse sahip olmamızı ve sık sık oraya kaçmamızı sağladı. Eğer kapanan güverte kapıları onu kurtaramamışsa, Curtis şu anda orada ölüyor olsa gerek.

"Curtis bu görevde başarılı olabilecek bir tip değildi; çok asabiydi. Onun yönetiminde disiplin bozuldu ve hatalar çoğalmaya başladı. Gregg'in mızrakladığı şu zavallı adam -bu kadar çok hasara yol açan kaynak tabancasını taşıyan kişi— kuralların gerektirdiği gibi bir ekiple değil yalnız başına çalışıyordu Ölüyollar'da. Bu, Curtis'in hatalarından sadece biriydi. Yine de, umarım güvenliktedir."

"Demek topunuz da bizi kurtarmaya çalışıyordunuz? Hiçbiriniz bizi korkutmak istememiştiniz, öyle mi?" diye sordu Gregg.

"Tabii ki hayır," diye yanıtladı Fermour. "Bize verilen emirler asla bir hızlıbaş öldürmememiz şeklindeydi; hiçbirimiz öldürücü silah taşımazdık. Hariciler'in ponik çamurundan kendiliğinden oluştukları efsanesi batıl bir hızlıbaş inancıdır. Biz korkutmak için hiçbir şey yapmadık, yardım için ise her şeyi yaptık."

Gregg kuru kuru güldü.

"Anlıyorum," dedi. "Biz gariban geri zekâlılara bakan bir grup hemşire demek! Siz bizi şımartır ve araştırırken, sizi alicenap piçler, nasıl bir cehennem azabına katlanmakta olduğumuz hiç aklınıza geldi mi? Bana bir bakın! Arkadaşım Hawl'a bir bakın! Emrimdeki zavallıların yarısına bir bakın! Ve Ölüyollar'da bulduğumuz zaman çektikleri acılara son vermek için öldürmek zorunda kaldığımız eğri büğrü yaratıklara bir bakın! Bir hesaplayalım, yirmi üçten yedi çıkınca... Evet, tam on altı neslin burada yaşayıp ölmesine izin verdiniz, hem de Yer'in bu kadar yakınında, bizim katlandığımız zulme katlanarak; bundan dolayı da bir madalyayı hak ettiğinizi sanıyorsunuz! Bana bir bıçak ver, Marapper... Şu lanet kahramanın dalağı ne renkmiş, görmek istiyorum!"

"Yanlış anladın!" diye bağırdı Fermour. "Complain, sen anlat ona! Yaşamlarınızın nasıl hızlandığını açıkladım. Sizin nesilleriniz o kadar kısa sürüyor ki, Büyük Köpek'e çıkılıp yörüngeye çekilene dek yirmi nesil geçip gitmişti bile. Size yemin ederim ki Küçük Köpek'teki laboratuvarlarda asıl sorun üzerinde gece gündüz çalışılıyor. Damarlarınıza verilerek hücrelerinizdeki yabancı peptid zincirlerini parçalayacak yeni bir kimyasal ajan her an keşfedilebilir. O zaman özgür olacaksınız. Şimdi bile..."

Gözlerini bir yere dikerek sustu.

Bakışlarını takip ettiler. Gregg bile dönüp baktı. Parçalanmış panellerin birinden dumana benzer bir şey göz kamaştırıcı gün ışığına doğru sızıyordu. "Yangın!" dedi Fermour.

"Boş versene!" dedi Complain. Gittikçe büyüyen buluta doğru yürüdü. Bulut güvelerden oluşuyordu, binlerce güveden. Beklenmedik güneşe doğru kubbenin içinde yükseldiler. Küçük

boyluların oluşturduğu ilk dalganın ardından delikten geçmek için çabalayan daha irileri geliyordu. Kemirgen müttefiklerinin önünde giden bitmek bilmez taburları, fareler bu güverteyi ele geçirmeden önce kontrol panellerinin arkasındaki boşluklara erişmeyi başarmışlardı. Gittikçe artan sayıda geldiler. Marapper çarpanını çekti ve onlar içeri girdikçe biçmeye başladı.

Beyinlerinin üzerinde şaşkın ve tüylü bir duygu dolaşıyordu: mutasyona uğramış güve sürüsünden yayılan yarı bilinçli hayalet düşünceler. Marapper, afallamış halde, çarpanını bıraktı ve güveler yine oluk oluk geldiler. Panellerin arkasında, güve ordularının çıplak bağlantıların arasına sıkışıp kısa devreye neden olduğu yerlerden yüksek gerilimin çatırtıları geliyordu. Vyann, "Gerçekten zarar verebilirler mi?" diye sordu Complain'e. Complain, kafasının içi pamukla doluymuş duygusundan kurtulmaya çalışırken, bilmediğini belirtmek için başını huzursuzca salladı. "İşte gemi geliyor!" dedi Fermour rahatlayarak. Pırıltılı karanlığı işaret ediyordu. Ana gezegenin yanında küçücük kalan bir ışık yongasının onlara doğru hareket etmekte olduğunu güçlükle seçebildiler.

Vyann kendi gemilerinin koca gövdesine başı dönerek baktı. Buradan, kabarcığın içinden, Büyük Köpek'in kavisli sırtının muhteşem manzarasını seyredebiliyorlardı, içgüdüsüyle, görüş açısının çok daha mükemmel olacağı kubbenin üst kısmına doğru sıçradı; Complain de süzülerek geldi yanına ve dış kapakların kıvrılarak kapandığı ince çubuklardan birine tutunarak durdular. Kız, güvelerin kontrollerin arkasında çabalarken dış kapakları yanlışlıkla çalıştırmış olabileceklerini aniden anladı. Şimdi güveler her biri umut yayarak başlarının çevresinde dönüyorlardı.

Vyann özlemle baktı dışarıya. Gezegenin görünümü bir diş ağrısı gibiydi sanki; hep öte yana bakmak zorunda kalıyordu.

"Ta Yer'den buraya geleceklerini ve bizi yine güneşsiz bırakacaklarını düşünmek..." dedi kız.

"Yapmazlar... Yapamazlar..." dedi Complain. "Fermour aptalın teki; bir şey bildiği yok. Diğerleri geldiğinde özgür olmayı, Yer'de yaşamayı hak ettiğimizi anlayacaklar. Zalim insanlar olmadıkları belli, yoksa bizim için bu kadar zahmete girmezlerdi. Burada yaşamaktansa orada ölmeyi tercih edeceğimizi göreceklerdir."

Altlarından ürkütücü bir patlama sesi geldi. Ölü güveler ve dumanla karışık metal parçaları odanın içine dağıldı. Vyann ve Complain, Gregg ve Fermour'un uzak bir köşeye, tehlikenin uzağına süzüldüklerini gördüler; rahip onları daha yavaş izliyordu... pelerini başına dolanmıştı. Aralarında canlıların da çırpındığı bir yığın ölü güveyi püskürterek yeni bir patlama daha oldu. Çok geçmeden güveler Kontrol Odası'nı tıka basa dolduracaklardı. Bu ikinci patlamayla birlikte, araya giren o kadar kapıya rağmen, gittikçe şiddetlenerek, bunca yılın azabını dile getirerek, geminin ta ortalarındaki karnından bir gümbürtü gelmeye başladı. Ses gittikçe şiddetlendi, şiddetlendi, ta ki Complain vücudunu da gümbürtüyle birlikte titrer buluncaya dek. Vyann konuşmaksızın geminin dışını işaret etti. Gövdenin üzerinde şerit şerit çatlaklar açılıyordu. Dört buçuk yüzyılın ardından Büyük Köpek parçalanıyordu; gümbürtü onun ölüm çığlığıydı: aynı anda hem zorlu hem de acınası. "Bu bir Acil Duruş olmalı!" diye bağırdı Fermour. Sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. "Güveler Nihai Acil Duruş mekanizmasının çalışmasına yol açtılar! Gemi bölümlerine ayrılıyor!"

Her şeyi görebiliyorlardı. O asil sırt kavisindeki çizgiler yavaş yavaş vadilere dönüşüyordu. Vadiler de uzay boşluklarına. Sonunda gemi diye bir şey kalmamıştı artık; sadece gittikçe ufalan, kendi çevrelerinde dönerek birbirlerinden uzaklaşan, görünmez bir patika üzerinde kayıp giden seksen dört adet bozuk para. Ve her para bir güverteydi ve her güverte kendine özgü ayrı bir dünyaydı... Rastgele seçilmiş insanları, hayvanları ve ponikleriyle, dipsiz bir denizdeki mantarın dinginliğiyle Yer'in çevresinde yüzüyordu.

Bu bir daha onarılması olanaksız bir kopuştu.

"Şimdi bizi Yer'e götürmekten başka seçenekleri kalmadı," dedi Vyann incecik bir sesle. Complain'e baktı; onları bekleyen yeni kazançların neler olabileceğini, kadınsı bir dürtüyle tahmin etmeye çalıştı. Her gemi sakininin Yer'in harikalarına uyum sağlamaya çalışırken yaşayacağı hoş baskıları tahmin etmeye çalıştı. Complain'in uyanan yüzüne doğru gülümserken sanki herkes henüz doğmak üzere, diye düşündü. Complain onun türündendi; ikisi de gerçekte neyin peşinden koştuklarından emin olamamışlardı bir türlü; demek ki büyük bir olasılıkla yakalayacaklardı.

Table of Contents